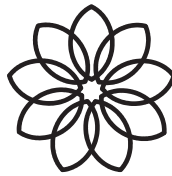

BAHÁ'U'LLÁH

KITÁB-I-ÍQÁN

A BIZONYOSSÁG KÖNYVE

Budapest, 2012

Fordította: Koczóh Péter

Lektorálta: Manno Judit

A fordítás alapja:
The Kitáb-i-Íqán – The Book of Certitude
Shoghi Effendi fordításában (1931)
Bahá'í Publishing Trust, Wilmette, Illinois 60091, USA, 1983

Kiadja a Magyarországi Bahá'í Közösség
Országos Szellemi Tanácsa

ISBN 978-963-87806-4-5

Budapest, 2012

BAHÁ'U'LLÁH

KITÁB-I-ÍQÁN

A BIZONYOSSÁG KÖNYVE

Ez az a Nap, melyen az Úr tanúbizonysága beteljesedett, a Nap, melyen Isten Szava megnyilvánult és Bizonyítéka szilárdan megalapoztatott. Az Ő hangja szólít titeket arra, ami használ néktek, és parancsolja, hogy betartsátok azt, ami közelebb visz titeket Istenhez, a Kinyilatkoztatás Urához.

— *Bahá'u'lláh*

TARTALOM

Bevezetés	1
Előszó	3
A bizonyosság könyve, Első rész	5
A bizonyosság könyve, Második rész	47
Szómagyarázat	123
Tárgymutató	129

BEVEZETÉS

A felbecsülhetetlen kincsek között, melyeket Bahá'u'lláh Kinyilatkoztatásának hullámmódozó óceánja felszínre hozott, a legelső helyen áll a Kitáb-i-Íqán (A bizonyosság könyve), melyet két nap és két éjjel alatt nyilatkoztatott ki iraki tartózkodásának utolsó éveiben (1862). Ez a könyv valóra váltja a Báb jövendölését, Aki határozottan állította, hogy a Megígért fogja kiegészíteni a Perzsa Bayán befejezetlen szövegét. Ugyanakkor válasz a Báb addig még kételkedő nagybátyjának, Hájí Mirzá Siyyid Muhammad-nak a kérdéseire, aki fivérével Karbalába zarándokolva Bagdadban is megállt. A perzsa prózairás példája, stílusa egyszerre eredeti, csiszolt és élénk, igen világos, meggyőző az érvelésében, ellenállhatatlan ékesszólása páratlan. E könyv, mely feltárja Isten Nagy Megváltó Tervét, összehasonlíthatatlan helyet foglal el a teljes bahá'í irodalomban, kivéve a Kitáb-i-Aqdas-t, Bahá'u'lláh Legszentebb Könyvét. Küldetése kijelentésének előestéjén kinyilatkoztatván, felkínálta az emberiségnek a mósuszillatú „Lepecsételt Nemes Bort”, feltörte a „Könyv pecsétjeit”, melyre Dániel próféta utalt, és felnyitotta a „beszédék” jelentését, melyeknek „bezárva” kellett maradni „a vég idejéig”¹.

Ez a könyv közel kétszáz oldalon egyértelműen kijelenti egy személyes Isten létezését és egyedüliségét, Aki megismerhetetlen, megközelíthetetlen, minden Kinyilatkoztatás forrása, örök, mindentudó, mindenütt jelenlévő és mindenható. Bizonyítja a vallási igazságok relativitását és az Isteni Kinyilatkoztatás folytonosságát, megerősíti a Próféták egységét, Üzeneteik egyetemességét, alapvető tanításaik azonosságát, írásaik szentségét és kettős természetüket. Leleplezi a mindenkori papok és hittudósok vakságát és romlottságát. Idézi és megmagyarázza az Újszövetség néhány allegorikus fejezetét, a Korán homályos verseit és a rejtélyes iszlám hagyományokat, melyek mind azokat az évszázados félreértéseket, kételyeket és ellenérzéseket táplálták, amik a világ vezető vallási rendszereinek követőit elválasztották, és egymással szembe állították. Felsorolja a minden igaz kereső számára lényeges előfeltételeket kutatása tárgya eléréséhez. Bemutatja a Báb Kinyilatkoztatásának érvényességét, fenségét és jelentőségét, üdvözíti követőinek hősiességét és önfeláldozását, előrejelzi és megjövendöli a Bayán népének megígért Kinyilatkoztatás győzelmét világszerte. Fenntartja Szűz Mária tisztaságát és ártatlanságát, dicsőíti Mohamed hitének Imámjait, dicséri

---

¹ Dániel 12:9

Husszein imám vértanúságát és szellemi hatalmát. Feltárja az olyan szimbolikus kifejezések jelentését, mint a „Visszatérés”, „Feltámadás”, „A Próféták Pecsétje” és az „Ítélet Napja”. Felvázolja az Isteni Kinyilatkoztatás három különböző szintjét. Lángoló szavakkal ecseteli hosszasan „Isten Városának” csodáit és ragyogását, mely Város a Gondviselés elrendelésére bizonyos időszakonként megújul az emberiség vezetése, haszna és megváltása céljából. Joggal állítható, hogy a Bahá'í Kinyilatkoztatás Szerzője által kinyilatkoztatott összes könyv közül ez a könyv már önmagában is lefektette követői számára a teljes és tartós megbékülés széles és megtámadhatatlan alapzatát, amennyiben elsöpörte az ősrégi korlátokat, melyek oly áthidalhatatlanul elválasztották egymástól a nagy világvallásokat.

Shoghi Effendi, God Passes By (Isten köztünk jár), 138-139. o.

ELŐSZÓ

Íme egy további próbálkozás arra, hogy bármennyire is elégtelen nyelvezettel, de bemutassuk a nyugat számára e könyvet, mely páratlanul emelkedik ki a Bahá'í Kinyilatkoztatás Szerzőjének írásai közül. Reméljük, hogy e fordítás másokat is segíthet abbéli erőfeszítéseikben, hogy megközelítsék azt, amit mindig is elérhetetlen célnak kell tekintenünk – Bahá'u'lláh összehasonlíthatatlan szavainak illendő módon történő visszaadását.

SHOGHI

A fordító megjegyzése:

A Koránból vett összes idézet Simon Róbert Korán-fordításából (Budapest, Helikon, 1987) való – de Shoghi Effendi változtatásait követve, aki eltérés esetén Bahá'u'lláh idézését vette mérvadónak.

KITÁB-I-ÍQÁN
A BIZONYOSSÁG KÖNYVE
ELSŐ RÉSZ

URUNK, A MAGASZTOS,
A LEGMAGASABB NEVÉBEN

1. *Senki sem érheti el az igaz megértés óceánjának partjait, hacsak nem szakad el mindentől, ami a mennyben és a földön van. Tisztítsátok meg lelketeket, ó, világ népei, hogy tán elérhessétek azt az állapotot, melyet Isten néktek rendelt, és emígyen beléphessetek a szentség házába, mely a Gondviselés rendelése szerint a Bayán mennyboltozatán emeltetett.*

2. E szavak lényege: azok, akik a hit ösvényét járják, azok, akik a bizonyosság borát szomjazzák, meg kell tisztítsák magukat mindentől, ami földi – fülüket az üres beszédétől, elméjüket a hiábavaló képzelgéstől, szívüket a világi vágyaktól, szemüket mindattól, ami múlandó. Bizalmukat Istenbe kell helyezték, és Hozzá erősen ragaszkodván az Ő útját kell kövessék. Akkor válnak érdemessé az isteni tudás és megértés napjának tündöklő dicsfényére, és részesülnek végtelen és eddig nem tapasztalt kegyelemben. Mert ember soha nem remélheti, hogy megismerje a Mindenek Felett Dicsőségest, soha nem kortyolhat az isteni tudás és bölcsesség folyamából, soha nem léphet be a halhatatlanság honába, sem nem ihat Isten közelségének és kegyének kelyhéből, hacsak és mígnem meg nem szűnik halandó emberek szavait és tetteit zsinórmértékként tekinteni Isten és az Ő Prófétáinak igazi megértésében és megismerésében.

3. Nézd a múltat! Mily sokan, magas és alacsony rendűek, várták vágyakozva mindenkor Isten Megnyilvánulásainak eljövetelét az Ő Választottainak megszentelt személyében. Mily sokszor remélték eljöttét, hányszor fohászokdtek azért, hogy az isteni irgalom szellője susogjon, és a megígért Szépség előlépjen a rejtőzés fátyla mögül, és megmutatkozzék az egész világnak. De valahányszor feltárultak a kegyelem kapui, és az isteni nagylelkűség felhői alázaporoztak az emberiségre, és a Láthatatlan fénye felragyogott a mennyei hatalom láthatárán, mind megtagadták Őt és elfordultak az Ő arcától – Magának Istennek az arcától. Ha meg akarsz bizonyosodni ez igazságról, nézd meg, mi van megírva minden szent Könyvben.

4. Vedd fontolóra röviden, és gondolkozz el az ilyen megtagadás okán azoktól, akik oly buzgón és vágyódva kutattak. Hevesebb volt az ő támadásuk, mint amit nyelv vagy toll leírhat. A Szentség egyetlen Megnyilvánulása sem jelenhetett meg anélkül, hogy ne sújtotta volna a körülötte lévő emberek tagadása, visszautasítása és felháborodott ellenkezése. Miképp meg van írva: „Ó, jaj az emberekért! Egyetlen Küldött sem jött el

hozzájuk úgy, hogy gúnyt ne űztek volna belőle.”¹ És másutt ezt mondja: „Minden közösség abban mesterkedett, hogy kezet vessen a Küldöttére. És hamis szóval feleltek, hogy megcáfolják azzal az igazságot.”²

5. A hasonló kijelentések, melyek az erő forrásából előpatakzottak és a dicsőség mennyországából alászállottak, számtalanok és az ember hétköznapi felfogása felett állnak. Húd szűrője³ bizonyára elégséges azoknak, akik az igazi megértés és belső látás birtokosai. Forgasd azon szent szavakat szívedben egy ideig, és mindentől elfordulva próbáld megragadni jelentésüket. Vizsgáld meg a Próféták csodálatos viselkedését és idézd fel a tagadás és hamisság gyermekei által Rájuk zúdított rágalmatokat és cáfolatokat, hogy talán az emberi szív madarát a nemtörődömség és kétség lakhelyéről a hit és bizonyosság fészkeire röptethesd, mélyen ihass az öröktől való bölcsesség tiszta vizéből, és ehess az isteni tudás fájának gyümölcséből. Ez a tisztaszívűek része azon kenyérből, mely az örökkévalóság és szentség birodalmaiból szállt alá.

6. Ha megismered a megaláztatásokat, melyeket Isten Prófétáira mértek, és megérted az elnyomók által hangoztatott ellenvetések valódi okait, biztosan helyesen fogod értékelni helyzetük jelentőségét. Mi több, minél közelebről vizsgálod meg azok tagadását, akik ellenszegültek az isteni tulajdonságok Megnyilvánulásainak, annál erősebb lesz majd hited Isten Ügyében. Ezt alátámasztandó, röviden említést teszünk e Táblában az Isten Prófétáiról szóló különböző beszámolókról, hogy azok bizonyíthassák az igazat, miszerint az erő és dicsőség Megnyilvánulásai minden korban és évszázadban oly borzasztó kegyetlenkedéseknek voltak kitéve, melyeket toll leírni sem mer. Ez talán lehetővé teszi némelyeknek, hogy ne zavarodjanak meg e jelen kor papjainak és ostobáinak lármája és tiltakozása miatt, hanem megerősödjenek bizodalmaikban és meggyőződésükben.

7. A Próféták közt volt Noé. Kilencszáz s ötven esztendőn át sürgette népét imádságos szívvel és szólította őket a biztonságra és béke mennyországába. Hívására azonban senki sem figyelt. Minden nap oly fájdalmat és szenvedést zúdítottak áldott Személyére, hogy senki nem hitte, hogy túlélheti őket. Mily sokszor tagadták meg Őt, mily rosszindulatúan gyanúsították! Miképp meg van írva: „És valahányszor elhaladtak Mellette népének előkelői, gúnyt űztek

---

¹ Korán 36:30

² Korán 40:5

³ Korán 11

Belőle. Azt mondta: 'Gúnyolódjatok csak Rajtunk. Hamarosan Mi fogunk majd gúnyolódni rajtatok, amiként ti teszitek. És végül meg fogjátok majd tudni.'"¹ Sok idő múltán társainak többször is diadalt ígért, és kitűzte annak óráját. De amikor eljött az idő, az isteni ígélet nem teljesült be. Ennek okán kevés követője közül is elfordult Tőle néhány, és erről a legjobban ismert könyvek feljegyzései is tanúbizonyságot tesznek. Biztosan tanulmányoztad már ezeket, vagy ha nem, kétségtelenül fogod. Végül, amint a könyvek és a hagyományok mondják, követői közül csupán negyvenen vagy hetvenketten maradtak Vele. És ekkor felkiáltott Lénye legmélyéből: „Uram! Ne hagyjál a földön egyetlen hitelent sem!”²

8. És most, fontold meg és gondolkodj egy kicsit e nép önfejűségén. Mi lehetett az oka egy ilyen tagadásnak és elfordulásnak a részükről? Mi vehette rá őket, hogy elutasítsák a tagadás köpönyegének levetését és az elfogadás ruhájának felöltését? Továbbá, mi okozhatta az isteni ígélet be nem teljesedését, minek okán a keresők elvetették azt, mit korábban már elfogadtak? Elmélkedj ezen alaposan, hogy a láthatatlan dolgok titka feltárulhasson előtted, belélegezhed a szellemi és múlhatatlan illat édességét, és beismerhesd az igazságot, miszerint a Mindenható mindöröktől fogva mindig megpróbálta és az örökkévalóságig meg is fogja próbálni az Ő szolgálait, hogy a fény megkülönböztethessék a sötétségtől, az igazság a hamisságtól, a jó a rossztól, az útmutatás a tévelygéstől, a boldogság a nyomorúságtól és a rózsák a tövisektől. Miként Ő kinyilatkoztatta: „Vajon azt gondolják az emberek, hogy hagyják őket, hadd mondják 'hiszünk', anélkül, hogy próbára lennének téve?”³

9. És Noé után felragyogott a teremtés láthatárán Húd orcájának fényessége. Az emberek elmondása szerint majd hétszáz évig buzdította a népét, hogy fordítsák arcukat és közeledjenek az isteni jelenlét Ridvánja felé. Mily rengeteg megpróbáltatás zúdult Rá, mígnem kérése csak fokozott lázongáshoz vezetett, és lankadatlan erőfeszítései végül népe önszánt vakságát eredményezték. „És a hitelenség csak növeli a hitlenek kárát.”⁴

10. És Utána az Örökkévaló, a Láthatatlan Ridvánjából megjelent Sálih szent személye, Aki a népet újra az örökélet folyójához szólította. Több mint

---

¹ Korán 11:38

² Korán 71:26

³ Korán 29:2

⁴ Korán 35:39

száz évig intette őket, hogy tartsák be szigorúan Isten parancsolatait, és kerüljék azt, ami tiltott. Figyelmeztetései azonban nem hoztak gyümölcsöt, és könyörgése meddő maradt. Számos alkalommal vonult el a világtól és élt egymagában. Mindez pedig annak ellenére, hogy az az örök Szépség az embereket nem máshová, mint Isten városába hívta. Amint az írva van: „És Tamúd törzséhez elküldtük az ő testvérüket Sálihot. Azt mondta: 'Ó, népem! Szolgáljátok Istent! Nincs más istenetek Rajta kívül!'... Azok azt mondták: 'Sálih! Korábban a reménység voltál Te közöttünk. Vajon meg akarod tiltani nekünk, hogy azt szolgáljuk, amit atyáink szolgálták? Bizony, nyugtalanító kétségben vagyunk az iránt, amire hívsz minket.'”¹ Mindez hiábavaló volt, mígnem végül hatalmas kiáltás harsant fel és mind elkárhoztak.

11. Később Isten Barátjának² szépséges arca jelent meg a fátyol mögül, és az isteni útmutatás újabb zászlaját emelte a magasba. A föld népét a tisztesség fényéhez hívta. Minél szenvedélyesebben buzdította őket, annál magasabbra hágott az emberek irigysége és konoksága, azokat kivéve, akik mindentől elfordultak Istenen kívül, s a bizonyosság szárnyain oly magas szintre emelkedtek, melyet Isten az emberek megértése fölé helyezett. Jól ismert, milyen ellenséges seregek ostromolták Őt, míg fel nem szították Ellene az irigység és lázadás tüzét. És mikor lezajlott az eset a tüsszel, kiüzték Őt, Isten lámpását az emberek között, saját városából, miként ez feljegyeztetett az összes könyvekben és krónikákban.

12. És mikor Ábrahám napja véget ért, Mózes ideje következett. A mennyei uralom botjával felfegyverkezvén, az isteni tudás fehér kezével ékesítvén, az istenszeretet Páránjáról alászállván, a hatalom és az örökké tartó fenség kigyóját forgatván ragyogott rá a világra a Sínai fényhegyéről. A föld összes népét és nemzetségét az öröklét királyságába szólította, és meghívta őket, hogy részesüljenek a hűség fájának gyümölcséből. Bizonyosan tudod, mily keményen szegült Ellene Fáraó és annak népe, és a meddő képzelgés mily köveit szórta a hitetlenek keze azon áldott Fára. Annaira, hogy végül Fáraó és népe felkeltek, és minden módon azon igyekeztek, hogy a hamisság és tagadás vizével kioltásák azon szent Fa tüzét, feledvén az igazságot, hogy az isteni bölcsesség lángját földi víz ki nem olthatja és az örök uralom lámpását halandó szélrohamok el nem nyomhatják. Sőt, ha látó szemekkel nézel, és Isten szent akaratának és kedvének ösvényét járod, felfedezed, hogy az a víz csak még inkább felszítja a láng tüzét, és azok a szélrohamok is csupán a

---

¹ Korán 11:61, 62

² Ábrahám

lámpa megőrzését biztosítják. Mily igazul jegyezte meg egy hívő a Fáraó nemzetségéből, kinek történetét a Mindenek Felett Dicsőséges az Ő Szeretettjének kinyilatkoztatott Könyvében mondja el: „És Fáraó családjából egy hívő férfi, aki elrejtette hitét, azt mondta: ’Meg akartok ölni egy embert, mert azt mondja: az én Uram Isten – holott nyilvánvaló bizonyítékokkal jött hozzátok a ti Uratoktól? Ha hazudik, akkor a hazugsága öellene fordul. Ha azonban igazat mond, akkor benneteket fog sújtani annak egy része, amivel fenyeget titeket. Isten nem vezérli az igaz útra azt, aki semmibe veszi a határokat és hazudozik.’”¹ Végezetül oly nagy volt a gonoszságuk, hogy ugyanezt a hívőt szégyenletes halálra adták. „Isten átka legyen a zsarnokokon.”²

13. És most gondolkozz el ezen dolgokon. Mi okozhatott ily viszályt és ellenkezést? Miért van az, hogy Isten minden igaz Megnyilvánulásának eljövételét ily küzdelem és háborgás, ily zsarnokság és zűrzavar kísérte? És mindez annak ellenére, hogy Isten minden Prófétája, bármikor is öltöttek testet a világ népei előtt, kivétel nélkül mind megjövendőlte még egy Hírnök megjelenését Maga után, és meghatározta, milyen jelek fogják bejelenteni a következő Törvénykorszak eljövételét. Tanúskodik erről az összes szent könyv szövege. Miért hát, hogy annak ellenére, hogy az emberek keresik és várják a Szentség Megnyilvánulásait, és a szent könyvekben megadott jelek dacára mégis minden korban és ciklusban oly erőszakosan, zsarnokian és kegyetlenül léptek fel Isten minden Prófétája és Választottja ellen? Miként Ő kinyilatkoztatta: „Valahányszor egy Próféta olyasvalamit hozott nektek, ami nem volt ínyetekre, akkor fölfuvalkodtatok, s egyeseket hazugsággal vádoltatok, másokat pedig megöltetek.”³

14. Fontold meg, mi lehetett az indítéka az ilyen cselekedeteknek? Mi készíthette őket ilyen viselkedésre a Mindenek Felett Dicsőséges szépségének Kinyilatkoztatói iránt? Ami a múltban az emberek tagadását és ellenkezését okozta, ugyanaz vezetett most a jelen kor embereinek megátalkodottságához is. Azt állítani, hogy a Gondviselés bizonyásgtétele hiányos volt, és ez okozta az emberek tagadását, nyílt istenkáromlás. Mily távol állna a Mindenek Felett Bökezű kegyelmétől, szerető gondviselésétől és gyengéd irgalmától, hogy kiválasztván egy lelket az összes ember közül teremtményeinek irányítására, egyfelől visszatartsa Tőle isteni bizonyágának

---

¹ Korán 40:28

² Korán 11:18

³ Korán 2:87

teljes mértékét, másfelől pedig szigorú büntetést mérjen Annak népére, mert elfordult Választottjától. Ó nem, isteni Lényegének Megnyilvánulásain keresztül a minden létező Urának jótékonysága minden időkben körülfogta az egész földet, és mindent, ami benne lakozik. Egy pillanatra sem vont meg Ő kegyelmét, egy pillanatra sem szűnt meg szeretető kedvességének zápora az emberiségre hullani. Következésképpen, az ilyen viselkedés semmi másnak nem tulajdonítható, mint azon lelkek korlátoltságának, akik az önteltség és gőg völgyében járnak, Istentől távoli vadonban tévelyegnek, saját meddő képzelgéseik rabjai, és hitük vezetőinek parancsait követik. Fő gondjuk a pusztá ellenkezés; egyetlen vágyuk az igazság semmibe vétele. Minden elfogulatlan megfigyelő számára világos és nyilvánvaló, hogy amennyiben ezek az emberek az Igazság Napcsillaga Megnyilvánulásainak idejében megtisztították volna szemüket, fülüket és szívüket mindattól, mit láttak, hallottak vagy éreztek, bizonyosan nem fosztattak volna meg Isten szépségének látványától, és nem tévelyedtek volna messze a dicsőség lakhelyétől. De mivel Isten bizonyágtételét saját tudásuk mércéjével mérték, melyet hitük vezetőinek tanításaiból szedegettek össze, és eltérőnek találván azt korlátolt megértésükkel, ily helytelen tettekre ragadtatták magukat.

15. A vallási vezetők minden korban akadályozták népüket abban, hogy elérhessék az örök megváltás partjait, minthogy ők tartották a fennhatóság gyepelőit erős markukban. Egyesek hatalomvágyból, mások pedig a tudás és megértés hiányában okozták az emberek nélkülözését. Jóváhagyásukkal és hatalmuk folytán Isten minden Prófétája ivott az áldozat kelyhéből, és felszárnyalta a dicsőség magaslataira. Mily kimondhatatlan kegyetlenségeket zúdítottak azok, akik a tekintély és tudás székeinek birtokában voltak, a világ igazi Uralkodóra, az isteni erény azon Drágaköveire! Megelégedvén múlandó uralommal, megfosztották magukat az örökké tartó hatalomtól. Így szemük nem pillantotta meg a Hőn Szeretett orcájának fényét, sem nem hallgatta fülük a Vágy Madarának édes dallamait. Ezért minden szent könyv említést tesz korának papjairól. Ezt mondja: „Ti Írás birtokosai! Miért nem hisztek Isten jeleiben, holott ti magatok is az isteni igazság tanúi vagytok?”¹ És szintúgy mondja Ő: „Ti Írás birtokosai! Miért homályosítjátok el az igazat a hamissal, és titkoljátok el az igazat?”² Valamint így szól: „Mondd: ti, Írás birtokosai, miért tartjátok vissza a hívőket Isten útjától?”³ Nyilvánvaló, hogy az „Írás birtokosai” alatt, akik elűzték embertársaikat Isten egyenes

---

¹ Korán 3:70

² Korán 3:71

³ Korán 3:99

ösvényéről, nem mások értendők, mint a kor papjai és hittudósai, kiknek nevét és jellemét a szent könyvek leleplezték, és akikre az azokban feljegyzett versek és hagyományok utalnak – ha Isten szemével tekinted.

16. Isten csalhatatlan szeméből születő szilárd és egyenes pillantással pásztázd egy ideig az isteni tudás horizontját, és elmélkedj a tökéletesség azon szavain, melyeket az Örökkévaló kinyilatkoztatott, hogy az isteni bölcsesség azon misztériumai, melyek eddig a dicsőség fátyla mögött rejtettek, és kegyelmének szentélyében őriztettek, tán feltáruhassanak előtted. A vallási vezetők tagadása és tiltakozása nagyrészt tudásuk és megértésük hiányából fakadt. Azon szavakat, melyeket az egy igaz Isten szépségének Kinyilatkozatói a következő Megnyilvánulás eljövetelét hirdető jelekről mondtak, ők soha meg nem értették, sem nem fogták fel. Ezért bontották ki a lázadás lobogóját, és szítottak bajt és zendülést. Magától értetődő és világos, hogy az Örökkévalóság Madarai kijelentéseinek igazi értelme senkinek nem tárul fel, kivéve azokat, akik az Örökkévaló Megnyilvánulásai, és a Szentség Csalogányának dallamai nem juthatnak el máshoz, mint az örök birodalom lakóinak a füléhez. A zsarnok Kopt soha nem ihat a serlegből, melyet az igazságosság nemzetségének ajka érintett, és a hitetlen Fáraó soha nem remélheti, hogy felismeri az igazság Mózesének kezét. Miként kijelenti: „Senki nem tudja értelmezni, csak Isten, és azok, akik szilárdak a tudásban.”¹ És mégis, a Könyv magyarázatát ők azoktól keresték, kiket fátylak vesznek körül, és elutasították, hogy a tudás kútfejtől keressenek megvilágosodást.

17. És mikor Mózes napjai véget értek, és Jézus fénye a Lélek hajnalából előragyogva körülfogta a világot, Izrael egész népe tiltakozva kelt fel Ellene. Azt kiáltozták, hogy Annak, Kinek eljövetelét a Biblia megjövendölte, Mózes törvényeit kell hirdetnie és beteljesítenie, míg ez a fiatal názáreti, Ki az isteni Megváltó rangját igényelte magának, eltörölte a válás és a szombatnap törvényét – Mózes összes törvénye közül a két legfontosabbat. Továbbá, mi van az eljövendő Megnyilvánulás jeleivel? Ez az izraeli nép még ma is azt a Megnyilvánulást várja, Akit a Biblia megjósolt! A Szentség hány Megnyilvánulása, az örök fény hány Kinyilatkozatója jelent már meg Mózes óta, és Izrael mégis, az ördögi képzelgés és hamis képzelődés legsűrűbb fátylaiba burkolózva ma is azt várja, hogy a saját kezével formált bálvány fog megjelenni, azon jelek kíséretében, melyeket ő maga talált ki! Így hát Isten megragadta őket bűneik miatt, kioltotta bennük a hit szellemét, és

---

¹ Korán 3:7

megkínozta őket a legmélyebb pokol tüzével. És mindezt csak azért, mert Izrael nem volt hajlandó megérteni a Bibliában az eljövendő Kinyilatkoztatás előjeleiről kinyilatkoztatott szavak jelentését. Mivel igazi értelmüket soha fel nem fogta, és ezen események látszólag soha nem következtek be, ezért Izrael megfosztotta magát Jézus szépségének felismerésétől és Isten arcának látványától. És még mindig az Ő eljövetelét várják! A föld összes népe és nemzetsége időtlen időktől kezdve egészen a mai napig ily képzeletszülte és helytelen gondolatokhoz ragaszkodik, s így megfosztja magát a lelki tisztaság és szentség forrásaiból patakzó tiszta víztől.

18. E misztériumok feltárása során, korábbi Tábláinkban, melyeket egy baráthoz intéztünk Hijáz¹ dallamos nyelvén, idéztünk egy néhány, a régi korok Prófétáinak kinyilatkoztatott verset. Most, kérésedre válaszolván, e lapokon megismételjük ugyanezen verseket, ezúttal Irak² csodás nyelvén, hogy a[z Istentől való] távollét pusztaságában égetően szomjazók tán elérhessék az isteni jelenlét óceánját, és az elszakadás sivatagjában sóvárgókat elvezethessük az örök újraegyesülés honába. Emígyen osztható szét a tévedés köde, és pirkadhat meg az isteni útmutatás mindennél ragyogóbb fénye az emberi szívek láthatárán. Istenbe helyezük bizodalunkat, és Hozzá kiáltunk segítségért, hogy e tollból az sugározhasson szét, mely megébreszti az emberek lelkét, hogy felkeljenek mind a közöny ágyáról, és a Paradicsom leveleinek susogására figyelmezhessenek, arról a fáról, melyet az isteni erő keze Isten engedelmeivel a Mindenek Felett Dicsőséges Ridvánjában ültetett.

19. Azok számára, akik megértéssel ruháztattak fel, világos és nyilvánvaló, hogy amikor Jézus szeretetének tüze elemésztette a zsidók korlátozottságának fátylait, és nyilvánvalóvá vált hatalma, melyet részben el is ismertek, Ő, a láthatatlan Szépség Kinyilatkoztatója egy nap tanítványaihoz fordulván saját elhunytára utalt, felkeltve ezzel szívükben a gyász tüzét, ezt mondta nekik: „Elmegyek és majd visszajövök hozzátok.”³ Más alkalommal pedig így szólt: „Elmegyek, és egy másik jön el hozzátok, Aki elmond néktek mindent, amit Én nem mondtam, és beteljesít mindent, amiről beszéltem.”⁴ E két mondás jelentése egy és ugyanaz, ha mennyei belső látással elmélkednél Isten Egységének Megnyilvánulásairól.

---

¹ Ejtisd: Hidzsáz, nyelve az arab

² Akkoriban többségben perzsáktól lakott terület

³ János 14:28

⁴ János 14:26

20. Minden józan ítélőképességű szemlélő felismeri, hogy a Korán Törvénykorszakában mind Jézus Könyve, mind pedig Ügye megerősített. Ami a neveket illeti, Mohamed Maga jelentette ki: „Én vagyok Jézus.” Elismerte Jézus jeleinek, jövendöléseinek és szavainak igaz voltát, és bizonyosságot tett, hogy azok mind Istentől valók. Ilyen értelemben sem Jézus személye, sem pedig írásai nem különböztek Mohamedétől és az Ő Szent Könyvétől, minthogy mindketten Isten Ügyéért küzdöttek, Őt dicsőítették, és az Ő parancsolatait nyilatkoztatták ki. Ezért van, hogy Jézus Maga jelentette ki: „Elmegyek, és majd visszajövök hozzátok.” Nézd a napot az égen. Ha most azt mondaná: „Én vagyok a nap, mely tegnap is sütött”, igazat szólna. De ha az idő múlására gondolván azt jelentené ki, hogy egy másik nap, akkor is igazat mondana. Hasonlóképpen, ha azt mondják, hogy minden [24 órá] nap egy és ugyanaz, helyes és igaz lenne. Ha pedig sajátos neveikre és meghatározásaikra tekintettel azt mondják, hogy különböznek egymástól, az is igaz lenne. Hiszen bár ugyanazok, mégis mindegyikben különböző jegyek, meghatározott tulajdonságok és sajátos jellem ismerhető fel. Ennek megfelelően fogd fel a szentség egyes Megnyilvánulásainak megkülönböztető vonásait, különbözőségét és egységét, hogy megérthesd minden nevek és tulajdonságok Teremtőjének utalásait a különbözőség és egység misztériumaira, és megtalálhasd a választ kérdéseidre, hogy vajon miért illette Magát az örökkévaló Szépség különböző időkben más és más nevekkkel és címeikkel.

21. Jézust társai és tanítványai ezután azokról a jelekről kérdezték Őt, melyeknek be kell jelenteniük az Ő megtestesülésének visszatértét. Mikor következnek be ezek a dolgok, kérdezték. Számos alkalommal kérdezték a páratlan Szépséget, és mind ahányszor válaszolt, mindig egy-egy különleges jelet említett, mely a megígért Törvénykorszak eljöttét be fogja jelenti. Erről a négy Evangélium szövege tanúskodik.

22. E Bántalmazott csak az egyik ilyen esetet fogja idézni, hogy Isten kedvéért olyan adományokkal ruházza fel az emberiséget, melyek még a titkos és szent Fa kincstárában rejteznek, hogy a halandó emberek ne nélkülözzék részüket a halhatatlan gyümölcsből, és az örök élet vizének egy harmatcseppjében részesülhessenek, mely Bagdadból, a „Béke Hajlékából” árad az emberiségre. Nem kérünk Mi sem jutalmat, sem dicséretet. ”Isten kedvéért tápláljuk lelketeket. Nem akarunk tőletek sem fizetséget, sem hálát.”¹ Ez az étel, mely örök életet ad a tiszta szívűeknek és megvilágosodott

---

¹ Korán 76:9

szelleműeknek. Ez a kenyér, melyről megmondatott: „Ó, Urunk! Küldd le hozzánk a Te kenyeredet az égből.”¹ E kenyér soha nem tartatik vissza azoktól, akik erre érdemesek, és soha el nem fogy. A kegyelem fáján nő örökkön örökké; minden időkbén alászáll az igazságosság és irgalom mennyországából. Miként Ő mondja: „Vajon nem láttad-e, hogyan élt Isten példabeszéddel egy jó szóról? Olyan az, mint egy jó fa, amelynek szilárd a gyökere s az ágai az égbe nyúlnak: mindenkor gyümölcsöt hoz.”²

23. Ó, mily szomorúság, hogy az ember megfosztja magát e jóságos adománytól, e soha el nem múló kegytől, ez örök élettől. Az illendő számára, hogy e mennyből jövő eledelt megbecsülje, hogy talán az Igazság Napjának nagyszerű kegyein keresztül a halottak életre kelhessenek, és az elcsüggedt lelkeket megébreszthesse a végtelen Lélek. Siess, ó, testvérem, hogy amíg még van idő, ajkunk megízlelhesse a halhatatlan italt, mert az élet szellője, mely most a Hőn Szeretett Városából fúj, nem tarthat örökké, a szent beszéd áramló folyama el kell csendesedjen egyszer, és a Ridván kapui sem maradhatnak mindörökre nyitva. Bizonyosan eljön majd a nap, amikor a Paradicsom Csalogánya földi hajlékából mennyei fészkére szárnyal. Akkor dallama nem hallható többé, és a rózsza szépsége sem ragyog tovább. Ragadd meg hát az időt, mielőtt az isteni tavasz dicsősége tovaszáll és az Örökkévalóság Madara megszűnik énekét dalolni, hogy belső füleddel figyelhess hívására. Ez a tanácsom számodra és Isten szereteteinek. Aki kívánja, forduljon felé, aki kívánja, forduljon el attól. Isten valóban független az embertől, és attól is, amit az esetleg láthat vagy aminek tanúja lehet.

24. Íme a dallamok, melyeket Jézus, Mária Fia énekelt a fenséges hatalom hangján az Evangélium Ridvánjában, kinyilatkoztatván azon jeleket, melyek az Őt követő Megnyilvánulás eljövételét be kell jelentsék. A Máté szerint való első Evangéliumban feljegyeztetett: És mikor Jézust az Ő eljövételének jeleiről kérdezték, azt mondta nekik: „Mindjárt pedig ama napok nyomorúságai után a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak, és az egeknek erősségei megrendülnek. És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen. És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel. És elküldi az ő angyalait nagy trombitaszóval...”³ Perzsa

---

¹ Korán 5:114

² Korán 14:24-25

³ Máté 24:29-31

nyelven¹ e szavak értelme a következő: Amikor a nyomorúság és megpróbáltatások, melyeknek az emberiséget kell sújtaniuk, be fognak teljesülni, akkor a nap nem süthet többé, a Hold sem világíthat, az ég csillagai a földre hullanak, és a föld tartópillérei megrendülnek. Ekkor tetszenek majd fel az Emberfia jelei az égen, vagyis a megígért Szépség és az élet Lényege e jelek megjelenésekor kilép a láthatatlan birodalmából a látható világba. És Jézus ezt mondja: abban az időben minden földön élő nép és nemzetség jajgatni és siránkozni fog, és látják majd ama isteni Szépséget a felhőkön alászállni a mennyből hatalommal, fenséggel és ragyogással, angyalait nagy trombitaszóval szétküldvén. A másik három Evangéliumban, Márk, Lukács és János szerint ugyanilyen kijelentéseket jegyeztek le. Mivel korábbi arab nyelvű Táblánkban hosszasan tárgyaltuk ezeket, nem említjük őket ezen oldalakon, hanem egyetlen utalásra korlátozzuk Magunkat.

25. Minthogy a keresztény papok e szavak jelentését nem értették meg, tárgyukat és céljukat nem ismerték fel, és Jézus szavainak betű szerinti értelmezéséhez ragaszkodtak, ezért megfosztattak a mohamedí Kinyilatkoztatás áradó kegyelmétől és alázáporozó adományaitól. A tudatlanok a keresztény közösségben, hitük vezetőinek példáját követve hasonlóképpen meggátoltattak abban, hogy megpillanthassák a dicsőség Királyának szépségét, minthogy azon jelek, melyek a Mohamedi Törvénykorszak napjának felkelését voltak hivatottak bejelenteni, nem teljesedtek be fizikailag. Így korszakok múltak el és évszázadok peregtek le, és az a legtisztább Lélek visszatért időtlen uralmának menedékébe. Az örök Lélek újra megfújta a titokzatos harsonát, mire a holtak közönyük és tévelygésük koporsójából az isteni útmutatás és kegyelem birodalmába siettek. A várakozó közösség azonban még mindig kiáltozik: Mikor lesznek meg e dolgok? Mikor ölt testet a Megígért, várakozásunk tárgya, hogy kiállhassunk Ügye győzelméért, hogy feláldozhassuk Érte vagyonunkat és felajánlhassuk életünket az Ő ösvényén? Ilyen hamis képzelgések más közösségeket is messzire térítettek a Gondviselés végtelen kegyelmének Kawtharjától, hogy saját üres gondolataikkal foglalkozzanak.

26. E részen kívül még egy vers van az Evangéliumban, ahol Ő így szól: „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim semmiképpen el nem múlnak.”² Ez az oka, hogy Jézus követői azt tartották, hogy az Evangélium törvénye soha el nem töröltetik, és bármikor is ölt testet a megígért Szépség,

---

¹ Bahá'u'lláh az Evangéliumot arabul idézi, és perzsaül értelmezi.

² Lukács 21:33

és mutatkozik meg az összes jel, Neki meg kell erősítenie és be kell vezetnie az Evangéliumban kinyilatkoztatott törvényt, hogy a világon ne maradjon más hit, csak az Ő hite. Ez az alapvető hitvallásuk. És meggyőződésük, hogy ha testet öltene is egy személy az összes megjövendőlt jellel, és azt hirdetné, ami ellentétes az Evangélium törvényének betűjével, biztosan meg kell tagadniuk őt, nem lennének hajlandók törvényének engedelmeskedni, hitetlennek bélyegeznék, és kinevetnék. Bizonyíték erre az, ami akkor történt, amikor felkelt a Mohamedi Kinyilatkoztatás napja. Ha minden Törvénykorszakban alázatos lélekkel Isten Megnyilvánulásaitól keresték volna a szent könyvekben kinyilatkoztatott ilyen szavak igazi jelentését – mely szavak félreértelmezése volt az oka, hogy az emberek megfosztattak a Sadratu'l-Muntahá, a végső Cél felismerésétől –, bizonyosan elvezettek volna az Igazság Napjának fényéhez, és felfedhették volna az isteni tudás és bölcsesség misztériumait.

27. E szolga megoszt veled most egy harmatcseppet az e szent szavak mélyén kincsként rejtő igazságok mérhetetlen óceánjából, hogy a józan ítélőképességű szívek tán megérthessék a Szentség Megnyilvánulásainak kijelentéseiben rejlő összes utalást és hivatkozást, hogy Isten Szavának ellenállhatatlan fensége ne gátolja meg őket abban, hogy eljuthassanak neveinek és tulajdonságainak óceánjához, sem ne fossza meg őket Isten Lámpásának felismerésétől, mely magasztos Lényege megnyilatkozásának székhelye.

28. Ami az „Ama napok nyomorúsága után” szavakat illeti, arra az időre utalnak, amikor az emberek elnyomatást szenvednek és csapások zúdulnak rájuk, arra az időre, amikor az Igazság Napjának utolsó sugarai és a tudás és bölcsesség fájának gyümölcse eltűnnek az emberek közül, mikor az emberiség irányítása ostobák és tudatlanok kezébe kerül, mikor az isteni egység és megértés – mely a teremtés legalapvetőbb és legmagasabb célja – kapui bezárulnak, mikor a biztos tudás átadja helyét a meddő képzelgésnek, és korrupció bitorolja el a tisztesség helyét. Ily körülményeket tapasztalunk ma, mikor minden közösség gyeplője ostoba vezetők kezébe esett, akik saját szeszélyeik és vágyaik szerint kormányoznak. Ajkukon Isten említése üres névvé, közöttük Szent Szava holt betűvé vált. Vágyaik annyira uralják őket, hogy a lelkiismeret és értelem lámpása kioltatott szívükben, és mindez annak ellenére, hogy az isteni hatalom ujjai kitárták Isten tudásának kapuit, és az isteni tudás és mennyei kegyelem beragyogta és megihlette minden teremtett dolog lényegét, olymódon, hogy minden egyes dologban a tudás egy-egy ajtaja megnyílt, és minden atomban a nap nyomai nyilvánulnak meg. Az

isteni tudás ezen sokszoros kinyilatkoztatásai ellenére, melyek átfogják az egész világot, mégis hiún úgy képzelik, hogy a tudás ajtaja bezáratott, és az irgalom záporai sem hullanak többé. Meddő képzelgéseitekhez ragaszkodván, messze tévelyedtek az isteni tudás 'Urvatu'l-Vuthqá-jától. Úgy tűnik, szívük nem hajlik a tudás és annak ajtaja felé, sem nem gondolnak annak megnyilatkozásaira, hiszen az üres képzelgésben fellelték az ajtót, mely a földi javakhoz vezet, míg a tudás Kinyilatkoztatójának megnyilvánulásában semmi mást nem találnak, mint önfeláldozásra való felhívást. Ezért hát természetes, hogy az előbbihez ragaszkodnak, és menekülnek az utóbbitól. Bár szívükben elismerik, hogy Isten Törvénye egy és ugyanaz, mégis mindenről új törvényeket hoznak, és állandóan újabb rendeletet hirdetnek ki. Nem található kettő, ki megegyezne egy és ugyanazon törvényben, mert nem Istent keresik, hanem saját vágyukat, és nem járnak más ösvényt, mint a tévedését. A vezetésben fedezték fel erőfeszítésük végső célját, és szívük vágyának legmagasabb beteljesüléseként tartják számon a büszkeséget és gőgöt. Aljas intrikáikat az isteni rendelkezés fölé helyezték, elutasították, hogy belenyugodjanak Isten akaratába, önző számításokkal foglalatoskodnak, és a képmutatás útját járják. Minden hatalmukkal és erejükkel arra törekednek, hogy kicsinyes tevékenységükben bebiztosítsák magukat, rettegven, nehogy a legkisebb kétely is aláassa tekintélyüket, vagy bemocskolja fényűzésük ragyogását. Ha Isten tudásának gyógyító cseppjével kezelnék és tisztítanák meg a szemet, bizonyosan felfedezné, hogy telhetetlen vadak gyűltek össze, és lakmároznak az emberi lelkek hulláján.

29. Mi lehet nagyobb „nyomorúság”, mint az, mit elmondtunk? Mi lehet fájdalmasabb „nyomorúság”, mint az, hogy egy lélek az igazságot keresné, és Isten megismerésére törekedne, és nem tudja, merre induljon és kihez forduljon? Hiszen a vélemények igencsak különböznek, és az Istenhez való eljutás útjai megsokszorozódtak. E „nyomorúság” minden Kinyilatkoztatás alapvető vonása. Míg be nem következik, nem ölt testet az Igazság Napja. Mert az isteni útmutatás reggelének pirkadata a tévelygés éjszakáját kell, hogy kövesse. Ezért minden krónikában és hagyományban utalás történt e dolgokra, nevezetesen, hogy gonoszság fogja elborítani a földet, és sötétség veszi körül az emberiséget. Minthogy az említett hagyományok jól ismertek, és e szolga rövidségre törekszik, nem fogja itt ezek szövegét idézni.

30. Ha e „nyomorúság” (mely szó szerint nyomást jelent) úgy értelmezendő, hogy a Föld össze kell zsugorodjon, vagy ha az emberek ostoba képzelgése ehhez hasonló csapásokat gondolna ki, melyek az emberiséget kell sújtsák, világos és nyilvánvaló, hogy ilyen események soha

sem következhetnek be. De akkor majd bizonyosan tiltakozni fognak, hogy az isteni kinyilatkozás ezen előfeltétele nem teljesült be. Ezt bizonygatták, és most is ezt teszik. Holott a „nyomorúság” jelentése azon képesség hiánya, hogy szellemi tudást szerezzon valaki, és felfogja Isten Szavát. Azt kell érteni rajta, hogy amikor az Igazság Napcsillaga lenyugodott, és az Ő fényességét visszaragyogó tükrök is eltávoztak, az embereket „nyomorúság” és nehézségek fogják sújtani, és nem tudják, kihez forduljanak vezetésért. Emígyen igazítunk el téged a hagyományok értelmezésében, és tárjuk fel néked az isteni bölcsesség misztériumait, hogy felfoghasd talán jelentésüket, és azok közül való lehess, akik kortyoltak az isteni tudás és megértés serlegéből.

31. És most, ami Jézus szavait illeti: „a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak.” A „nap” és a „hold” kifejezéseken, melyeket Isten Prófétáinak írásai említenek, nem pusztán a látható világ napja és holdja értendő. Inkább sokféle jelentést szándékoztak ezekkel. Minden egyes említéskor sajátos jelentőséget társítottak hozzájuk. Így a „nap” egyik értelmében az Igazság Napjainak sorát jelenti, Kik az örökkévaló dicsőség hajnalából támadnak elő, és betöltik a világot a magasságbéli kegyelem bőséges áradásával. Az Igazság ezen Napjai Isten egyetemes Megnyilvánulásai az Ő jegyeinek és neveinek világaiban. Amint a látható nap Isten, az Igaz, a Dicsőített rendeletére segíti minden földi dolog – mint a fák, a gyümölcsök, azok színei, a föld ásványai, és minden, ami a teremtés világában található – fejlődését, úgy segítik ezen isteni Égitestek szerető gondoskodásukkal és tanító befolyásukkal az isteni egység fáinak, az Ő Egyedülisége gyümölcseinek, a világtól való elszakadás leveleinek, a tudás és bizonyosság bimbóinak, és a bölcsesség és beszéd mirtuszágainak létrejöttét és megnyilvánulását. Tehát Isten ezen Égitestjeinek felkelése által újul meg a világ, áramlanak az örökélet vizei, a szerető gondoskodás hullámai emelkednek, a kegyelem felhői összegyűlnek, és a bőség szellője fúj minden teremtett dolog felett. Az Isten ezen Égitestjei által gerjesztett meleg, és az általuk lánggra lobbantott, ki nem alvó tűz az oka, hogy Isten szeretetének fénye forrón lángolhat az emberiség szívében. A világtól való elfordulás ezen Jelképei bőséges kegyelmének köszönhető, hogy az örökélet Szelleme leheltetik a holtak testébe. Bizony, a látható nap csupán jele az Igazság Napcsillaga ragyogásának, a Napénak, Melynek soha nem lehet társa, hasonmása, vagy versenytársa. Rajta keresztül él, mozog és létezik minden dolog. Az Ő kegyelme által öltenek testet, és Hozzá térnek is meg. Tőle származik minden dolog, és kinyilatkoztatásának kincses tárához térnek

mind vissza. Tőle eredt minden teremtett dolog, és az Ő törvényének tárházaihoz tértek is vissza.

32. Az, hogy ezen isteni Égitestek egyes időkben látszólag meghatározott megnevezésekre és tulajdonságokra korlátozódnak, mint ahogy ezt idáig tapasztaltad és most is tapasztalod, kizárólag bizonyos elmék tökéletlen és korlátozott megértésének tulajdonítható. Hiszen Ők mindenkor, és az idők végtelenjéig mindig is magasan felette állnak minden magasztaló névnek, és megszenteltettek minden leíró tulajdonságtól. Még a minden nevek lényege sem remélheti, hogy bejuthat szentségük udvarába, és a legmagasabb és legszentebb tulajdonság sem kerülhet közel dicsőségük királyságához soha. Isten Prófétái mérhetetlenül magasan állnak az emberek megértése felett, akik Őket soha meg nem ismerhetik, hacsak nem saját Maguk által. Távol legyen az Ő dicsőségétől, hogy Választottai saját személyükön kívül más által is magasztaltassanak. Dicsőségesebbek Ők az emberek dicsőítésénél, magasztosabbak az emberi megértésnél!

33. A(z égi) „napok” szót a „szeplőtelen Lelkek”¹ írásaiban sokszor Isten Prófétáira vonatkoztatják, a világtól való elfordulás azon sugárzó Jelképeire. Ezen írások között található az alábbi szavak, melyek „Nudbih imájában”² jegyeztettek le: „Hová lettek a tündöklő Napok? Hová tűntek a ragyogó Holdak és fénylő Csillagok?” Ebből nyilvánvalóvá vált, hogy a „nap”, „hold” és „csillagok” szavak elsősorban Isten Prófétáit, a szenteket, és az ő társaikat jelölik, azon Égitesteket, Kik tudásának fénye beragyogta a látható és a láthatatlan világot.

34. Egy másik értelemben ezek a szavak az előző Törvénykorszak papságát és hittudósait jelentik, akik már a következő Kinyilatkoztatás idején élnek, és akik a vallás gyeplőit a markukban tartják. Ha ezek a papok megvilágosulnak az utóbbi Kinyilatkoztatás fényétől, elfogadhatóvá válnak ők Isten előtt, és örök fényvel fognak ragyogni. Máskülönben elsötétültnek fognak nyilváníttatni, még ha látszólag továbbra is vezetők, minthogy hit és hitetlenség, vezetés és tévelygés, boldogság és boldogtalanság, világosság és sötétség mind Annak a jóváhagyásától függ, Ki az Igazság Napcsillaga. Aki az Ítélet Napján az egyes korok papjai közül megkapja az igaz tudás Forrásától a hit bizonyosságát, az valóban a tudás, az isteni kegy, és az igaz

---

¹ A 12 síita imám

² Ismert síita ima, „sirató” a 12 imámról

megértés fényének befogadójává válik. Máskülönbén megbélyegeztetik, mint aki bűnös oktalanságban, tagadásban, istenkáromlásban és elnyomásban.

35. Minden éleslátó megfigyelő számára világos és nyilvánvaló, hogy amiképpen a csillag fénye elhomályosul a nap tündöklő ragyogása mellett, a földi tudás, bölcsesség és megértés égitestje is semmibe tűnik, mikor szembe találkozik az Igazság Napjának, az isteni megvilágosulás Napcsillagának tündöklő dicsőségével.

36. Hogy a „nap” kifejezést miért alkalmazták a vallási vezetőkre, azt kiemelt helyzetük, hírnevük és közismertségük indokolja. Ilyenek minden egyes kor általánosan elismert hittudósai, akik a tekintély hangján szólnak, és akiknek hírneve szilárdan megalapozott. Ha ők az Igazság Napjához hasonlatosak, bizonyosan minden égitestek legmagasztosabbjai közé számíttatnak majd; máskülönbén a pokoltűz gyújtópontjainak kell tekinteni őket. Miként Ő mondja: „Bizony, a nap és a hold egyaránt a pokoltűz kínzására ítéltetett.”¹ Bizonyára ismered az ebben a versben említett „nap” és „hold” értelmezését², nincs hát szükség arra, hogy kifejtsük. És aki ilyen „nap” és „hold” anyagából való, vagyis ezen vezetők példáját követve arcát a hamisság felé fordítja, és elfordul az igazságtól, az kétségkívül a pokoli sötétségből jó elő, és oda is tér vissza.

37. És most, ó, kereső, kötelességünk, hogy erősen ragaszkodjunk az 'Urvatu'l-Vuthqá-hoz, hogy tán magunk mögött hagyhassuk a tévelygés koromsötét éjszakáját, és magunkba fogadhassuk az isteni útmutatás pirkadó fényét. Ne meneküljünk-e a tagadás torzképe elől, és keressük a bizonyosság óvó árnyát? Ne szabadítsuk-e meg magunkat a sátáni sötétség borzalmától, és siessünk a mennyei Szépség kelő fénye felé? Emígyen halmozunk el téged az isteni tudás Fájának gyümölcsével, hogy örömben és vidáman lakozhass az isteni bölcsesség Ridvánjában.

38. Egy további értelemben a „nap”, „hold” és „csillagok” kifejezések azon törvényeket és tanításokat jelentik, melyek minden egyes Törvénykorszakban felállítottak és kihirdetettek, mint az ima és a böjt törvénye. A Korán törvénye szerint, miután Mohamed Próféta szépsége a fátyol mögé rejtett, ezeket tartották Törvénykorszaka legalapvetőbb és legkötelezőbb törvényeinek. Tanúskodik erről a hagyományok és a krónikák szövege,

---

¹ Korán 55:5 (Bahá'u'lláh másképp idézi)

² A síita hagyomány szerint az első két kalifát jelölik.

melyeket, minthogy széles körben ismertek, szükségtelen itt ismertetnünk. Sőt, az imára vonatkozó törvényt minden Kinyilatkoztatásban hangsúlyozták, és egyetemesen be is tartatták. Erről tanúskodnak az azon fényeknek tulajdonított feljegyzett hagyományok, melyek az Igazság Napcsillagából, Mohamed Próféta lényegéből elősugárzottak.

39. A hagyományok alátámasztják a tényt, hogy az ima törvénye minden Törvénykorszakban Isten minden Próféta Kinyilatkoztatásának alapvető részét alkotta – mely törvény formája és módozata ugyanakkor az egyes korok változó követelményeihez igazított. Minthogy minden soron következő Kinyilatkozás eltörölte azon viselkedésmintákat, szokásokat és tanításokat, melyeket az előző Törvénykorszak világosan, kifejezetten és határozottan előírt, ezért ezeket jelképesen a „nap” és „hold” szavakkal jelölték. „Hogy próbára tegyen benneteket, ki munkálkodik a legjobban.”¹

40. Továbbá, a hagyományokban a „nap” és „hold” kifejezést az imára és böjtölésre alkalmazták, miképp megmondatták: „A böjt világosság, az ima fény.” Egy nap egy jól ismert hittudós látogatott meg Minket. Beszélgetésünk során az előbb említett hagyományra utalt. Azt mondta: „Minthogy a böjtölés megemeli a test hőmérsékletét, ezért a nap fényéhez hasonlították; és mivel az éjszakai ima felfrissíti az embert, a hold sugárzásához mondták hasonlónak.” Minek okán megértettük, hogy e szegény ember az igazi megértés óceánjának egyetlen cseppjével sem tiszteltetett meg, és messze tévelyedett az isteni bölcsesség égő Csipkebokrától. Udvariasan megjegyeztük, mondván: „Az értelmezés, melyet méltóságod e hagyományról adott, az emberek között széles körben elterjedt vélekedés. Nem lehetne talán másként is értelmezni?” „Hogyan?” – kérdezte. Így válaszoltunk: „Mohamed, a Próféta Pecsétje, és Isten Választottjainak legkiválóbbika a Korán Törvénykorszakát a mennyhez hasonlította emelkedettségé, óriási hatása és fenségessége okán, és azért, mert minden más vallást magába ölel. És miként a mennybolton a nap és a hold a két legfényesebb és legfeltűnőbb világító test, hasonlóképpen, Isten vallásának mennyországában két ragyogó égitest rendeltetett, a böjt és az ima. ’Az iszlám a mennybolt; a böjt a napja, az ima a holdja.’”

41. Ez az alapvető célja Isten Megnyilvánulásai szimbolikus szavainak. Következésképpen, a „nap” és „hold” kifejezések fent említett alkalmazása a szent versek és feljegyzett hagyományok alapján került bemutatásra és

---

¹ Korán 67:2

bizonyításra. Így tehát tiszta és nyilvánvaló, hogy „a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és a csillagok az égről lehullanak” kijelentés alatt a papok konoksága és az előző isteni Kinyilatkoztatás által szilárdan megalapított törvények eltörlése értendő, melyek mindegyikét jelképes beszédben előre vetítette Isten Megnyilvánulása. Ezen serlegből nem részesülhet más, csak az igazak, nem kaphat belőle más, csak az istenfélők. „A tiszta hitűek olyan kupából isznak, amelyben a borhoz kevert víz kámforral fűszerezett.”¹

42. Kétségtelen, hogy a tanítások, törvények, parancsolatok és tiltások „napja” és „holdja”, melyek az előző Kinyilatkoztatásban megalapítottak, s melyek óvó árnyékot vetettek azon korszak embereire, minden soron következő Kinyilatkoztatásban elsötétülnek, vagyis kimerülnek, és hatásuk megszűnik. Gondold meg, ha az Evangélium népe felismerte volna a „nap” és „hold” szimbolikus jelentését, ha – ellentétben a megátalkodottakkal és csökönyösekkel – Attól kerestek volna megvilágosodást, Ki az isteni tudás Kinyilatkozatója, biztosan felfogták volna e kifejezések célját, és önző vágyaik sötétje nem sújtotta és nem nyomta volna el őket. Ó, bizony, mivel nem keresték az igazi tudást annak Kútfejétől, elemésztette őket a konokság és hitetlenség veszedelmes völgye. Még mindig nem ébredtek rá arra, hogy minden megjövendölt jel megnyilvánult, hogy a megígért Nap felkelt az isteni Kinyilatkoztatás láthatárán, és hogy a megelőző Törvénykorszak tanításainak, törvényeinek és tudásának „napja” és „holdja” elsötétült és lenyugodott.

43. És most, előreszegezett pillantással és biztos szárnyakkal lépj rá a bizonyosság és igazság útjára. „Mondd: 'Isten.' Ám hagyd őket, hadd üzzék játékukat nyelvük köszörelésével!”² Emígyen számíttatsz majd azon társak közé, kikről megmondta: „Akik azt mondják: 'A mi Urunk Isten', aztán az egyenes úton járnak – azokhoz lejönnek az angyalok.”³ Akkor majd a saját szemeddel meglátod mindezen misztériumokat.

44. Ó, testvérem, tedd meg a szellemi lépést, hogy gyorsan, mint a szem rebbenése, átsuhanhass az Istentől való távollét és Tőle való megfosztottság vadonjain, elérhesd az örök újraegyesülés Ridvánját, és következő lélegzetedre már a mennyei Lelkekkel társaloghass. Mert emberi lábakkal soha nem remélheted, hogy e végtelen távolságokat bejárhatod, sem nem

---

¹ Korán 76:5

² Korán 6:91

³ Korán 41:30

érheted el célotat. Béke legyen azon, kit az igazság fénye elvezet minden igazsághoz, és aki Isten nevében az Ő Ügye ösvényén áll, az igazi megértés partján.

45. Ez a szent vers jelentése: „És nem! Esküszöm a Keleték és a Nyugatok Urára...”¹, minthogy a „Napoknak”, melyekre utaltunk, megvan a maguk saját kelési és nyugvási helye. S mivel a Korán magyarázóí képtelenek voltak megérteni e „Napok” szimbolikus jelentését, ugyancsak próbára tette őket a fent említett vers értelmezése. Egyesek azt bizonygatták, hogy mivel a nap minden reggel más és más helyen kel fel, azért van többes számban a "keleték" és "nyugatok" szó. Mások azt írták, e vers alatt az év négy szaka értendő, minthogy a nap kelési és nyugvási helye évszakok szerint változik. Íme, eddig terjed az ő értelmük! És mégsem szűnnek meg tévedéssel és ostobasággal vádolni a tudás ama Ékköveit, a bölcsesség feddhetetlen és legtisztább Jelképeit!

46. Törekedj arra, hogy e világos, ez erőteljes, egyértelmű és határozott kijelentésekből hasonlóképpen megérthesd az „ég meghasadásának” jelentését is – azon jelek egyikéét, melyeknek meg kell előzniük a végső Órát, a Feltámadás Napját. Miként mondotta: „Amikor az ég meghasad...”² Az „ég” alatt az isteni Kinyilatkoztatás mennyboltozata értendő, mely felemeltetik minden Megnyilvánulással, és széthasítatik minden soron következővel. A „meghasadás” azt jelenti, hogy a megelőző Törvénykorszak meghaladtá vált és eltöröltetett. Istenre mondom! Az, hogy ez a mennybolt széthasítatik, az értők szemében hatalmasabb tett, mint az egek meghasadása! Gondolkozz el ezen. Hogy az isteni Kinyilatkoztatás, mely sok éve biztosan állt; melynek árnyékában nőtt fel és tápláltatott mindenki, aki azt elfogadta; mely törvényeinek fényével nemzedékeket fegyelmeltek; mely szavainak nagyszerűségét az emberek apjuktól hallották; oly módon, hogy emberi szem mást nem is láthatott, mint kegyelmének mindent átható befolyását, és halandó fül mást nem hallhatott, mint parancsolatának visszhangzó fenségét – mily cselekedet hatalmasabb annál, mint hogy egy ilyen Kinyilatkoztatás Isten ereje által „meghasadjon”, és egyetlen lélek megjelenésével eltöröltessen? Fontold meg, hatalmasabb cselekedet-e ez, mint az, amit e száználmas és ostoba emberek képzeltek a „menny meghasadása” jelentéséről?

---

¹ Korán 70:40

² Korán 82:1, 84:1

47. Továbbá, gondold végig az isteni Szépség Kinyilatkoztatói életének nehézségeit és keserűségét. Gondolj bele, hogyan néztek szembe pusztá kézzel és egyedül a világgal és annak minden népével, és hirdették Isten Törvényét! Bármilyen kegyetlen üldöztetésnek is tették ki azon szent, azon drága és gyengéd Lelkeket, ők hatalmuk teljességében is türelmesek maradtak, és fölényük ellenére is szenvedtek és tűrtek.

48. Igyekezz hasonlóképpen megérteni, mit jelent a „föld változása”. Tudd, hogy az isteni Kinyilatkoztatás „mennysországból” bármely szívre is záporoztak alá az irgalom bőséges esői, azon szív földje valóban az isteni tudás és bölcsesség humuszává változott. Az egység mily mirtuszai virágoztak ki e szívek talaján! Az igazi tudás és bölcsesség mily bimbói bomlottak ki megvilágosult kebleikben! Ha szívük földje változatlan marad, miként tudtak volna olyan lelkek, kik egy betűt sem tanultak, kiknek nem volt soha tanára, és nem jártak iskolába sem, úgy beszélni és olyan tudásról tanúbizonytságot tenni, melyet senki fel nem foghat? Úgy tűnik, a végtelen tudás agyagából formálták, és az isteni bölcsesség vizével gyúrták egybe őket. Ezért mondatott: „A tudás olyan fény, melyet Isten annak szívébe vet, kinek csak akar.”¹ Ez az a tudás, mely most és a múltban is dicséretet érdemelt, és nem az a korlátolt fajta, mely elfátyolozott és zavaros elmékből született. E korlátolt tudást titokban még kölcsön is veszik egymástól, és értelmetlenül büszkélkednek vele!

49. Ó, bárcsak megtisztulhatna az emberek szíve a rájuk kényszerített ember alkotta korlátoktól és zavaros gondolatoktól! Akkor talán beragyogná őket az igaz tudás Napjának fénye, és megértenék az isteni bölcsesség misztériumait. Gondold meg, ha e szívek aszott és kopár talaja változatlan maradna, miként válhatnának valaha is Isten misztériumai kinyilatkoztatásának Befogadóivá és az isteni Lényeg Kinyilatkozatóivá? Ő így mondta: „azon a napon, amikor a föld másik földdé változik.”²

50. A teremtés Királya nagylelkűségének szellője még magát a fizikai értelemben vett földet is megváltoztatta, ha mérlegelnéd szívedben az isteni Kinyilatkoztatás misztériumait.

---

¹ Mohamed kijelentése a hagyomány szerint

² Korán 14:48

51. És most, értsd meg e vers jelentését: „A Feltámadás Napján a föld egy maroknyi lesz Neki és az egek összegöngyöltetnek az Ő jobb kezében. Magasztaltassék! Fölötte áll Ő annak, amit társítanak Mellé!”¹ És most, légy igazságos ítéletedben. Ha e vers azt jelentené, amit az emberek feltételeznek, mi haszna származna ebből nekik, kérdezhetnénk? Mi több, világos és nyilvánvaló, hogy egyetlen emberi szemmel látható kéz sem vihetne végbe ilyen dolgot, vagy lehetne ilyesmi az egy igaz Isten magasztos Lényegének tulajdonítható. Sőt, ezt elfogadni nem más, mint merő szentségtörés, az igazság teljes elferdítése. És ha azt tételeznék fel, hogy e vers Isten Megnyilvánulásaira utal, Akik az Ítélet Napján szólíttatnak majd fel ilyen tettek véghezvitelére, ez is távol látszik járnai az igazságtól, és biztosan semmi haszna. Ellenkezőleg, a „föld” kifejezés a megértés és tudás talaját jelenti, az „egyek” pedig az isteni Kinyilatkoztatás mennyországát. Gondolkozz el, egyfelől miként zsugorította Ő össze maroknyivá a tudás és megértés előzőleg kiterített földjét hatalmas markában, és másfelől miként terített szét új és magasztos talajt az emberek szívében, miáltal az ember megvilágosult keblében a legfrissebb és legszebb virágok bomolhattak ki, és a leghatalmasabb és legnagyobb fák nőhettek ki.

52. Hasonlóképpen fontold meg, miként göngyöltettek össze az elmúlt Törvénykorszakok fennkölt mennyországai a hatalom jobb kezében, miként építették fel az isteni Kinyilatkoztatás mennyországai az Úr parancsára, és ékesítették csodálatos parancsolatainak napjával, holdjával és csillagaival. Íme Isten Szavának misztériumai, melyeket feltártunk és nyilvánvalóvá tettünk, hogy talán megérthesd az isteni útmutatás reggeli fényét, és a bizalom és lemondás erejével kiolthasd a meddő ábránd, a hiábavaló képzelgés, a habozás és kétely lámpását, és szíved legbenső zugában felszíthasd az isteni tudás és bizonyosság újonnan született fényét.

53. Tudd bizonyosan, hogy mindezen jelképes kifejezések és homályos utalások célja, melyek Isten szent Ügye Kinyilatkozatától erednek, az volt, hogy próbára tegye és megvizsgálja a föld népeit; hogy ezáltal különböztethessen meg a tiszta és megvilágosodott szívek földje a romlandó és terméketlen talajtól. Az idők kezdetétől fogva ez volt Isten eljárása teremtményei között, és erről tesznek bizonyosságot a szent könyvek feljegyzései is.

---

¹ Korán 39:67

54. És ugyanígy gondolkozz el a kinyilatkoztatott versről, amely a „Qiblih”-ről¹ szól. Mikor Mohamed, a Próféta Napja Bathá² hajnalából Yathrib-ba³ menekült, arcát imádkozás közben továbbra is Jeruzsálem, a szent város felé fordította, mindaddig, amíg a zsidók durva megjegyzésekkel nem kezdték illetni – oly szavakkal, melyeket említeni nem illenének ez oldalakra és kifárasztanak az olvasót. Mohamednek igen rosszul estek e szavak. Mikor meditációba és csodálkozásba merülve az ég felé tekintett, Gábiel kedves hangját hallotta, mondván: „Gyakran látjuk orcád fordulását az ég felé; ezért mi olyan imairány felé fordítunk téged, ami megnyeri tetszésedet.”⁴ Egy következő napon, mikor a Próféta társaival együtt a déli imát mondta, és az előírt Rik'at-ok⁵ közül kettőt már elvégzett, Gábiel Hangja hallatszott újfent: „Fordítsd orcádat a Szent Mecset⁶ felé.”⁷ Mohamed ugyanazon ima közepén hirtelen elfordította arcát Jeruzsálem irányából, és a Kába felé fordult. Miért is a Próféta társain hirtelen mély félelem lett úrrá. Hitük erősen megrendült. Oly nagy volt az ijedségük, hogy sokan imájukat megszakítva elhagyták hitüket. Bizony, Isten e felzúdulást azért okozta, hogy megvizsgálja és megpróbálja az Ő szolgáit. Máskülönbén Ő, a tökéletes Király, könnyen változtatlanul hagyhatta volna a Qiblih-t, és Jeruzsálemet megtarthatta volna az Imádás Pontjának az Ő Törvénykorszakában, nem vonva meg azon szent várostól az elfogadottság magas rangját, mely korábban ráruházottatott.

55. Mióta Mózes testet öltött, az Isteni Szó Hírnökeként leküldött Próféta hosszú sorából, úgymint Dávid, Jézus, és mások a magasztosabb Megnyilvánulások közül, akik a Mózes és Mohamed Kinyilatkoztatása közötti időszakban megjelentek, egy sem változtatta meg soha a Qiblih törvényét. A teremtés Urának e Hírnökei mind arra utasították népüket, hogy ugyanabba az irányba forduljanak. Isten, az eszményi Király szemében a föld minden helye egy és ugyanaz, annak kivételével, melyet Ő Megnyilvánulásainak napjaiban egy bizonyos célra kijelöl. Miként kinyilatkoztatta: „Istené Napkelet és Napnyugat, és ahová csak fordultok,

---

¹ Imairány, amely felé imádkozás közben fordulni kell.

² Mekka

³ Medina

⁴ Korán 2:144

⁵ Földre borulás

⁶ Mekkában

⁷ Korán 2:149

Isten orcája ott van.”¹ E tények igazsága ellenére, miért kellett megváltoztatni a Qiblih-t, ezáltal olyan félelmet kelteni az emberek között, megingatni a Próféta társait, és akkora felbolydulást okozni körükben? Bizony, ilyen dolgok, melyek megdöbbenést keltenek minden ember szívében, csakis azért történnek, hogy Isten próbakövével minden egyes lelket próbára tegyen, hogy az igazak felismerhetők és megkülönböztethetők legyenek a hamisaktól. Ím, ezt nyilatkoztatta ki az emberek közötti szakadás után: „A Qiblih-t, amely felé fordultál, csak azért rendeltük el, hogy megtudjuk, ki követi a Küldöttet, és ki tántorodik vissza.”² „Mintha megriadt szamarak lennének, amelyek az oroszlán elől menekülnek.”³

56. Ha e kijelentéseket megforgatnád szívedben, bizonyosan nyitva találnád a megértés kapuit magad előtt, és fátylak nélkül tárulna fel szemed előtt minden tudás és azok misztériumai. Az ilyen dolgok csupán azért történnek, hogy az emberek lelke fejlődhessen, és megszabadulhasson az önzés és vágy börtönketrecéből. Hiszen az eszményi Király Lényegét tekintve az örökkévalóságtól fogva mindig is független volt és marad minden lény megértésétől, és Önnön Lényében mindig is magasztosan minden lélek imádata felett fog állni. Bőségének egyetlen fuvallata elegendő ahhoz, hogy az egész emberiséget a gazdagság ruhájába öltöztesse, és bőven áradó kegyelme óceánjának egyetlen cseppje is elég, hogy az örökélet dicsőségét ruházza minden lényre. Mivel azonban az isteni Szándék úgy rendelte, hogy az igazak különböztessenek meg a hamisaktól, és a nap az árnyéktól, ezért hát dicsősége birodalmából minden időben aláküldte a próbák záporát az emberiségre.

57. Ha az emberek elgondolkodnának a régmúlt idők Prófétáinak életén, oly könnyen megismerhetnék és megérthetnék e Próféták viselkedésének módját, hogy többé nem gátolnák látásukat olyan tettek és szavak, melyek ellentétesek önnön világi vágyaikkal, és így minden eltakaró fátylat az isteni tudás Csipkebokrán égő tűzzel emészthetnének fel, és biztonságban lakozhatnának a béke és bizonyosság trónusán. Vedd például Mózes, 'Imrán fiát, a magasztos Próféták egyikét, és egy Isten által kinyilatkoztatott könyv Szerzőjét. Amint fiatalkorában egy nap a piactéren haladt át – még küldetése kinyilvánítása előtt – két embert látott viaskodni egymással. Az egyik Mózes segítségét kérte az ellenfele ellen. Mire Mózes közbeavatkozott, és megölte

---

¹ Korán 2:115

² Korán 2:143

³ Korán 74:50-51

azt. Bizonyosságul szolgál erre a szent Könyv szövege. Ha a részleteket felidézni, igencsak megnyújtaná és megszakítaná az érvelés menetét. A történet híre elterjedt az egész városban, és Mózes félelemmel telt el, mint erről a Könyv szövege tanúskodik¹. S mikor a figyelmeztetés: „Ó, Mózes! Bizony az előjárók azt mérlegelik Veled kapcsolatban, hogy megölnek Téged”² a fülébe jutott, elhagyta a várost, és Midiánban élt egy ideig Shoeb szolgálatában. Visszatértében belépett a Sínai pusztaság szent völgyébe, és ott megpillantotta a dicsőség Királyának jelenését a „Fán, mely nem tartozik sem a Kelethez, sem a Nyugathoz.”³ Ott hallotta a felszított tűzből szólni a Lélek felrázó Hangját, mely megparancsolta Neki, hogy szórja a fáraói lelkekre az isteni útmutatás fényét; így megszabadítván őket az önzés és vágy völgyének árnyaitól, képessé tehesse őket a mennyei örömök mezejének elérésére, megszabadíthassa őket az Úrtól való távollét zavarodottságából a lemondás Salsabil-ján keresztül, és végül beléphessenek az isteni jelenlet békés városába. Mikor Mózes elment Fáraóhoz, és amint Isten megparancsolta, átadta neki a mennyei Üzenetet, az sértő szavakkal fordult Hozzá: „Nem te vagy-e, ki gyilkosságot követett el és hitetlenné lett?” Így idézi fel a fenség Ura, amit Fáraó Mózeshez szólott: „’Mit tettél! Hálátlan voltál a hálátlanok között, amikor elkövetted azt, amit elkövettél.’ Mózes azt mondta: ’Amikor elkövettem azt, tévelygő voltam a tévelygők között. És miután féltem tőletek, elmenekültem előletek. Az én Uram pedig bölcsességgel ruházott fel, és Küldötté tett a Küldöttek között.’”⁴

58. És most, fontold meg szívedben a zűrzavart, melyet Isten támaszt. Gondold meg a furcsa és sokféle próbát, mellyel Ő szolgálait vizsgáztatja. Lásd, miként választotta ki hirtelen szolgálai közül, és bízta rá az isteni útmutatás magasztos küldetését Arra, Kiről tudták, hogy emberölésben vétkes, Aki saját maga is elismerte kegyetlenségét, és Aki a világ szeme előtt majd harminc évig Fáraó otthonában nevelkedett és asztaláról étkezett. Vajon nem lett volna Isten, a mindenható Király képes arra, hogy visszatartsa Mózes kezét a gyilkolástól, hogy azt ne társítsák Vele, zavart és ellenszenvet keltve az emberekben?

---

¹ Mózes II. 2:11-14

² Korán 28:20, Mózes II. 2:15

³ Korán 24:35

⁴ Korán 26:19-21

59. Hasonlóképpen, gondolkozz el (Szűz) Mária helyzetéről és állapotáról. Oly mély volt ama szépséges orca döbbenete, oly szomorú az ő esete, hogy még azt is keservesen megbánta, hogy világra jött. Erről tanúskodik a szent vers szövege, mely megemlíti, hogy miután Mária Jézust megszülte, megsiratta nyomorúságát, és így kiáltott: „Bárcsak még ezelőtt meghaltam volna és lennék feledéssel elfelejtett!”¹ Istenre esküszöm! E jajszó elemésztí a szívet, és belerendül az ember lénye. A lélek ily megdöbbenését, ily reményvesztettségét csak az ellenség elítélő bírálata, a hitetlenek és lelkükben romlottak gáncsoskodása okozhatta. Gondold meg, mily választ adhatott volna Mária a körülötte lévőeknek? Miként állíthatta volna, hogy egy Gyermeke, Kinek apja ismeretlen, a Szentlélektől fogant? Ezért aztán Mária, ez a fátyol mögé rejtett és halhatatlan Orca felvette Gyermekeit és hazatért otthonába. Amint az emberek megpillantották, máris megemelték hangjukat, mondván: „Áron leánytestvére! Pedig a te atyád nem volt rossz ember, s az anyád sem volt céda.”²

60. És most, tünődj el ezen a legnagyobb megrázkódtatáson, e súlyos próbán. Isten mindennek ellenére ráruházta a Prófétaság dicsőségét a Lélek eme lényegére, Ki az emberek között apátlanként volt ismert, és bizonyosságává tette Őt mindeneknek, kik a mennyben és a földön vannak.

61. Lásd, mily ellentétesek Isten Megnyilvánulásainak útjai, miként azt a teremtés Királya elrendelte, az emberek tetteivel és vágyaival! Amint eljutsz e mennyei misztériumok lényegének megértéséhez, felfogod majd Isten, az égi Elbűvölő, a Hőn Szeretett célját is. A mindenható Uralkodó szavait és tetteit egy és ugyanannak fogod értékelni, oly módon, hogy amit cselekedeteiben látsz, azt fogod az Ő mondásaiban is találni, és amit az Ő kijelentéseiben olvasol, azt fogod felismerni tetteiben is. Így lehet, hogy ezek a tettek és szavak külsőleg a gonoszokra záporozó bosszúálló tűz, míg belsőleg az irgalom éltető vize az igazak számára. Ha megnyílna a szív szeme, bizton felismerné, hogy az Isten akaratának mennyországából kinyilatkoztatott szavak egyek és azonosak az égi hatalom Királyságából eredő tettekkel.

62. És most, figyelj, ó, testvérem! Ha hasonló dolgok nyilatkoztatnának ki ebben a Törvénykorszakban, és ilyen események történnének most, mit tennének az emberek? Esküszöm Arra, Ki az emberiség igaz Tanítómestere

---

¹ Korán 19:23

² Korán 19:28

és Isten Szavának Kinyilatkoztatója, hogy az emberek azonnal és kétségtelenül hitetlennek bélyegeznék, és halálra adnák. Mily távol vannak attól, hogy figyelmezzenek a hangra, mely kijelenti: Íme, egy Jézus jelent meg a Szentlélek leheletéből, és egy Mózes szólítottott egy Istentől elrendelt feladatra! Még ha milliárdnyi hang kiáltana is, egy fül sem figyelne, ha kijelentenénk, hogy egy apátlan Gyermekre ruháztatott a Prófétaság küldetése, vagy hogy egy gyilkos hozta el az égő Csipkebokor tüzéből az üzenetet „Bizony, bizony, Én vagyok Isten!”

63. Ha felnyílna az igazság szeme, annak fényében, amit elmondtunk, biztosan felismerné, hogy Az mutatkozik meg e napon is, Ki mindezen dolgok Oka és végső Célja. Bár e Törvénykorszakban nem történtek hasonló dolgok, az emberek mégis azokhoz a hiábavaló képzelgésekhez ragaszkodnak, melyeket olyannyira kedvelnek a kárhozottak. Mily iszonyúak az Ellene felhozott vádak! Mily kegyetlen az üldöztetés, melyet Rá mérnek – olyan vádak és üldöztetés, melyhez hasonlót az emberek még soha nem hallottak vagy láttak!

64. Nagy Isten! Mikor a megnyilatkozás folyama eddig elért, észrevettük, hogy ím, Isten édes illatai lebegtek elő a Kinyilatkoztatás hajnalából, és a reggeli szellő fűjt az Örökkévaló Sábájából. Örömhírei újra megörvendezették a szívet, és mérhetetlen boldogságot hoztak a léleknek. Minden dolgot megújított, és megszámlálhatatlan és felbecsülhetetlen ajándékokat hozott a megismerhetetlen Baráttól. Nemes természetét az emberi dicsőítés köntöse soha nem remélheti befedni, és ragyogó alakjához a beszéd öltözéke nem illeszthető. Szavak nélkül fedi fel a belső misztériumokat, és beszéd nélkül tárja fel az isteni kijelentések titkait. Panaszra és jajszóra tanítja az Úrtól való távollét és a Tőle való megfosztottság ágán éneklő fülemüléket, megtanítja őket a szeretet művészetére, és megmutatja nekik a szívek megadásának titkát. A mennyei újraegyesülés Ridvánjának virágaival megosztja a szenvedélyes szerető gyengéd szavait, és feltárja előttük az igazak báját. A szeretet kertjének szellőrózsáira ruhazza az igazság titkait, és a szerelmesek keblébe rejtja a legbenső finom megkülönböztetések jelképeit. Ebben az órában oly bőséges kegyelmének kiadása, hogy maga a Szentlélek is irigykedik! A vízcseppnek ajándékozta a tenger hullámain, és a porszemet felruházta a Nap ragyogásával. Oly nagy jótékonyágának túlaradása, hogy még a legbűzősebb bogár is a mósusz illatát kereste, és a nap fényét a denevér. Az élet leheletével megébresztette a holtakat, és kiugrasztotta őket halandó testük sírjából. A tudatlanokat a tudás székeibe ültette, és az elnyomót az igazság trónusára emelte.

65. A világegyetem terhes e sokféle jótéteménnyel, az órát várva, amikor a Kinyilatkoztatás láthatatlan ajándékainak hatása testet ölt e világban, amikor az epekedők és szomjúhozók elérnek Szerettük élő vizű Kawthar-jához, és a távollét és semmi pusztaságában tévelygő vándor beléphet az élet szentélyébe, és ismét egyesülhet szíve vágyával. Ki szívének talajában fogannak majd meg e szent magvak? Mely lélek kertjében fognak a láthatatlan valóságok bimbói kibomlani? Bizony mondom, oly heves a szív Sínájában égő szeretet-Csipkebokor tüze, hogy a szent beszéd hömpölygő vize sem olthatja ki lángját soha. E Leviatán égető szomjúságát óceánok sem csillapíthatják, és a halhatatlan tűz e Főnixmadara sehol máshol nem lakozhat, mint a Hőn Szerettét orcájának izzó hevében. Ezért hát, ó, testvérem, tápláld a bölcsesség olajával szíved legrejtettebb zugában a lélek lámpását, és őrizd azt a megértés üveggömbjével, hogy lángját a hitetlenek lehelete ki ne oltsa, és fényét el ne homályosítsa. Emígyen világítottuk be a megnyilatkozás mennyországát az isteni bölcsesség és megértés Napjának fényességével, hogy szíved békét találjon, és azok közül való lehess, akik a bizonyosság szárnyán Uruk, a Mindenek Felett Irgalmas szeretetének mennyországába szárnyaltak.

66. És most, ami Jézus szavait illeti: „És akkor feltetszik az ember Fiának jele az égen.” E szavak jelentése, hogy miután a mennyei tanítások napja megfogyatkozott, az Istentől megalapított törvények csillagai lehullottak, és az igaz tudás holdja – az emberiség tanítómestere – elsötétült; miután lefelé fordították az útmutatás és öröm lobogóit, és az igazság és igazságosság nappala éjszakába fordult, akkor fog az Emberfiának a jele az égen feltűnni. Az „ég” pedig a látható égboltot jelenti, minthogy akkor, amikor közeleg az óra, melyben testet ölt az igazságosság mennyországának fénylő Napcsillaga, és az isteni útmutatás Bárkája suhan majd a dicsőség tengerén, egy csillag jelenik meg az égen, bejelentvén népének e legnagyobb fény eljövetelét. Hasonlóképp ölt testet a láthatatlan mennybolton is egy csillag, aki a föld népei számára ama igaz és magasztos Reggel hasadásának hírvivőjeként fog cselekedni. E kettős jel a látható és láthatatlan égbolton jelentette be Isten minden egyes Prófétájának Kinyilatkoztatását, miként ezt széles körben hiszik is.

67. A Próféták között volt Ábrahám, Isten Barátja. Mielőtt kinyilvánította volna Magát, Nimród álmot látott. Ezért összehívta az álomfejtőket, akik közölték vele, hogy egy csillag fog felragyogni az égen. Éppúgy megjelent egy hírnök is, aki szerte az országban hirdette Ábrahám eljövetelét.

68. Utána pedig Mózes következett, Ki Istennel társalgott. Az akkori idők álomfejtői e szavakkal óvták Fáraót: „Egy csillag kelt fel az égen, és ím egy Gyermekek megfogadását vetíti előre, Aki kezében tartja a te és a te néped sorsát.” Ugyanígy megjelent egy bölcs, aki az éjszaka sötétjében örömhírt hozott Izrael népének, vigasztalást nyújtva lelküknek és bizonyóságot szívüknek. Tanúskodnak erről a szent könyvek feljegyzései. Ha a részleteket elsorolnánk, e levél könyvvé dagadna. Emellett, nem áll szándékunkban régmúlt idők történeteit előadni. Isten a tanúnk, hogy amiről mégis említést teszünk, az csak az irántad táplált gyengéd érzelmünknek tulajdonítható, hogy a föld szegényei talán eljuthassanak a gazdagság tengerének partjaihoz, a tudatlanok elvezettessenek a mennyei tudás óceánjához, és a megértés után szomjazók részesülhessenek az isteni bölcsesség Salsabil-jából. Egyébként e szolga nagy hibának és súlyos vétetek tartaná az ilyen feljegyzések figyelembe vételét.

69. Hasonlóképpen, mikor Jézus Kinyilatkoztatásának órája közelgett, a mágusok¹ némelyike, tudván, hogy Jézus csillaga megjelent az égen, keresték és követték azt, míg el nem jutottak a városba, mely Heródes királyságának székhelye volt. Az ő uralma akkoriban kiterjedt az ország egészére.

70. Ezek a bölcsek így szóltak: „Hol van a zsidók királya, aki megszületett? Mert láttuk az Ő csillagát napkeleten, és azért jövünk, hogy tisztességet tegyünk Néki.”² Kutatásuk során megtudták, hogy a Gyermekek Betlehemben, Júdea földjén született. Ez volt a jel, mely a látható égbolton megnyilvánult. Ami a láthatatlan mennybolt – az isteni tudás és megértés mennyboltjának – jelét illeti, Yahyá volt az, Zakariás fia, aki a népnek Jézus Megnyilvánulásának örömhírét hirdette. Amint Ő kinyilatkoztatta: „Isten hírül adja neked Yahyá megszületését, aki eljő, hogy megerősítse Isten Igéjét, s aki úr lesz, önmegtartóztató és próféta az igazak közül.”³ Az „Ige” jelentése Jézus, Kinek eljövételét Yahyá megjövendölte. Továbbá, a mennyei Írásokban megíratott: „Azokban a napokban pedig eljőve Keresztelő János, aki prédikált Júdea pusztájában. És ezt mondta: ’Térjete meg, mert elközelített a mennyeknek országa.’”⁴ Keresztelő János pedig Yahyá.

---

¹ A napkeleti bölcsek

² Máté 2:2

³ Korán 3:39

⁴ Máté 3:1-2

71. Hasonlóképpen, mielőtt Mohamed szépsége a fátyol mögül előlépett volna, feltetstettek a látható égbolton a jelek. Ami a láthatatlan mennybolt jeleit illeti, négy ember jelent meg, akik egymás után hirdették a népnek azon isteni Égitest felemelkedésének örömhírét. Rúzbi, aki később a Salmán nevet kapta, azzal tiszteltetett meg, hogy a szolgálatukban állt. Amint közelgett egyikük utolsó órája, továbbküldte őt a következőhöz, míg nem a negyedik is halálát közeledni érezvén, Rúzbi-hez fordult, mondván: „Ó, Rúzbi! Mikor felvetted testem és eltemetted azt, menj Hijáz-ba, mert ott fog felkelni Mohamed Napcsillaga. Boldog vagy, mert te megláthatod majd az Arcát!”

72. Ami pedig ezt a csodás és legmagasztosabb Ügyet illeti. Tudd bizonyosan, hogy sok csillagász bejelentette csillagának megjelenését a látható égbolton. Ugyanakkor megjelent a földön Ahmad és Kázim¹, az a két ragyogó fény – szentelje meg Isten nyughelyüket!

73. Mindabból, amit elmondtunk, világossá és nyilvánvalóvá vált, hogy az isteni Lényeket visszaverő Tükrök mindegyikének kinyilatkoztatása előtt fel kell tűnjenek az eljövételüket hírül adó jelek mind a látható, mind a láthatatlan égbolton, ahol is a tudás napjának, a bölcsesség holdjának és a megértés és kijelentés csillagainak lakhelye található. A láthatatlan mennybolt jele azon tökéletes ember személyében kell megnyilatkozzék, aki minden egyes Megnyilvánulás előtt megjelenik, tanítja és felkészíti az emberek lelkét az isteni Égitest eljövételére, Aki Isten egységének Fénye az emberek között.

74. És most, ami Jézus szavait illeti: „És akkor sír a föld minden nemzetsége, és meglátják az embernek Fiát eljöni az ég felhőiben nagy hatalommal és dicsőséggel.” E szavak azt jelentik, hogy azokban a napokban az emberek az isteni szépség Napjának, a tudás Holdjának és a mennyei bölcsesség Csillagainak az elvesztését fogják siratni. Ezután pedig megpillantják a Megígért, az imádott Szépség orcáját, alászállván a mennyből és eljövén a felhőkön. Ezen az értendő, hogy az isteni Szépség Isten akaratának mennyországából fog megnyilvánulni, és az emberi templom alakjában fog megjelenni. A „menny” kifejezés fenséget és magasztosságot jelöl, minthogy ez a Szentség Megnyilvánulásai kinyilatkoztatásának, az örök dicsőség Hajnalainak a székhelye. Ezek az örökkévaló Lények, habár anyjuk méhéből születnek a világra, valójában Isten akaratának mennyországából

---

¹ Sejk Ahmad-i-Ahsá'i és Siyyid Kázim-i-Rashti

szállnak alá. Bár itt a földön lakoznak, igazi otthonuk mégis a dicsőség menedéke a magasságbéli birodalmakban. Míg a halandók között járnak-kelenek, az isteni jelenlét mennyországában szárnyalnak. Láb nélkül járnak a szellem ösvényén, és szárny nélkül emelkednek az isteni egység fennkölt magaslataira. Minden röpké lélegzettel átszelik az űr végtelenségét, és minden pillanatban bejárják a látható és láthatatlan királyságait. Trónusukra ez íratott: „Semmi sem tarthatja vissza Őt attól, hogy bármi mással is foglalatoskodjon”, és székükön ez áll: „Minden nap másként munkálkodik.”¹ Az Örökkévaló páratlan ereje küldi le Őket, és Isten, a leghatalmasabb Király magasztos akaratából emeltetnek fel. Ezt jelentik a szavak: „eljönni az ég felhőin”.

75. Az isteni Égitestek kijelentéseikben a „menny” szót sok és különböző dologra alkalmazták, úgymint a „Parancs mennyországa”, az „Akarat mennyországa”, az „isteni Cél mennyországa”, „az isteni Tudás mennyországa”, a „Bizonyosság mennyországa”, a „Kijelentés mennyországa”, a „Kinyilatkoztatás mennyországa”, az „Elrejtőzés mennyországa”, és így tovább. A „menny” szónak Ő minden egyes esetben különleges jelentést adott, melynek igazi értelme csak azok számára tárul fel, akik beavattattak az isteni misztériumokba és ittak a halhatatlan élet kelyhéből. Például ezt mondja: „És az égben van a gondoskodásotok, és az, amire ígéretet kaptatok”², holott az ilyen gondoskodást a föld biztosítja. Hasonlóképpen mondják: „A mennyből szállnak alá a nevek”³, pedig az emberek szája mondja ki azokat. Ha szíved tükrét megtisztítanád a rosszindulat porától, megértenéd a jelképes kifejezések értelmét, melyeket a minden Törvénykorszakban testet öltő, mindent átölelő Isteni Szó nyilatkoztatott ki, és felfedezné az égi tudás titkait. Amíg azonban nem emészted el az emberek között dívó üres tanultság fátylait a világtól való tökéletes elfordulás tüzeivel, nem pillanthatod meg az igazi tudás ragyogó reggélét.

76. Tudd bizonyosan, hogy kétfajta tudás létezik: isteni és ördögi. Az első a mennyei sugallat forrásából tör elő, a második csupán üres és homályos gondolatok visszatükröződése. Az előbbi forrása maga Isten, az utóbbi mozgatóereje az önös vágy suttagása. Az egyiket a „Féltétek Istent! Isten

---

¹ Korán 55:29 (A fordítás itt teljesen eltérő Bahá'u'lláh idézetétől)

² Korán 51:22

³ Perzsa közmondás

tanít benneteket”¹ elve vezérli, a másik csupán megerősítése az igazságnak: „A tudás a legsűrűbb fátyol az ember és Teremtője között”². Az első a türelem, az áhítózó vágy, az igaz megértés és a szeretet gyümölcseit termi, míg a második nem eredményezhet egyebet csak kérkedést, gőgöt és önteltséget. E sötét tanítások büze, mely elborította a világot, semmilyen módon nem érezhető a szent beszéd azon Mestereinek mondásaiból, Kik kifejtették az igazi tudás jelentését. Az olyan tanítások fája nem hozhat más eredményt, csak romlottságot és lázadást, és nem terem más gyümölcsöt, csak gyűlöletet és irigységet. Gyümölcse halálos mérég, árnyéka emésztő tűz. Mily találóan mondatott meg: „Ne engedd el szíved Vágyának köpönyegét, és a szégyent tedd félre; mondj búcsút a dörzsöltnek, érjen bár neve az égbe.”³

77. A szívet ezért meg kell tisztítani az emberek üres beszédétől és minden földi vonzódástól, hogy felfedezhesse az isteni sugallat rejtett jelentését, és a mennyei tudás misztériumainak tárházává lehessen. Ahogyan mondatott: „Aki a hófehér Ösvényen jár, és a Karmazsin Oszlop nyomát követi, soha nem juthat el honába, amíg kezéből el nem dob minden világi dolgot, melyet nagyra tartanak az emberek.” Ez a legfőbb feltétel annak számára, aki ezt az utat járja. Gondolkodj el ezen, hogy fátyoltalan szemmel láthasd meg e szavak igazságát.

78. Eltértünk azonban érvelésünk céljától, bár akármi is került említésre, csak végcélunkat szolgálja. Istenre! Bármekkora is a vágyunk, hogy rövidek legyünk, úgy érezzük, nem foghatjuk vissza tollunkat. Mindazok ellenére, amit említettünk, mégis, mily számlálhatatlanok a gyöngyök, melyek érintetlenül maradtak szívünk kagylójában! A belső jelentés hány hurija rejtezik még az isteni bölcsesség termeiben! Senki őket még meg nem közelítette; – hurik, „akiknek... sem ember, sem szellem nem vette el a szüzességét”⁴. Mindannak ellenére, amit eddig elmondtunk, úgy tűnik, mintha célunk egyetlen betűjét sem ejtettük volna ki, s nem tártuk volna fel tárgyunk egyetlen jelét sem. Mikor találunk egy igaz keresőt, aki magára ölti a zarándokok ruháját, elér szíve vágyának Kába-kövéhez, és fül vagy nyelv nélkül felfedezi az isteni beszéd titkait?

---

¹ Korán 2:282

² Hagyományos szufi mondás

³ Az egyiptomi Ibn Fáriz költeményéből

⁴ Korán 55:56

79. A fentebb említett (evangéliumi) versben szereplő „menny” értelme e ragyogó, e megdönthetetlen és közérthető kijelentések által tehát tisztává és világossá vált. És most, ami Jézus szavait illeti, hogy az Emberfia „az ég felhőiben jö el”. A „felhők” azon dolgokat jelentik, melyek ellentétesek az emberek felfogásával és vágyaival. Miként a már említett versben kinyilatkoztatta: „Valahányszor egy Próféta olyasmit hozott nektek, ami nem volt ínyetekre, akkor fölfuvalkodtatok, s egyeseket hazugsággal vádoltatok, másokat pedig megöltetek.”¹ Ezek a „felhők” az egyik értelemben a törvények megsemmisítését jelentik, korábbi Törvénykorszakok érvénytelenítését, azon rítusok és szokások hatályon kívül helyezését, melyek az emberek között dívának, és az írástudatlan hűségesek felemeltetését a Hit tanult ellenfelei fölé. Egy másik értelemben a halhatatlan Szépség megjelenését jelentik halandó ember képében, olyan emberi korlátokkal, mint evés és ivás, szegénység és gazdagság, dicsőség és megaláztatás, alvás és ébredés, és más olyan dolgok, melyek kétséget keltenek az emberekben, és arra indítják őket, hogy elforduljanak Tőle. Mindezen fátylakra jelképesen a „felhők” utalnak.

80. Ezek azok a „felhők”, melyek által meghasad az összes földön lakó tudásának és megértésének mennyországa. Miként kinyilatkoztatta: „És azon a napon, amikor az ég széthasad a felhőkkel...”² Miként a felhők nem engedik, hogy az emberi szem meglássa a napot, úgy gátolják meg ezek a dolgok az ember lelkét abban, hogy felismerje az isteni Égitest fényét. Tanúskodik erről az, ami a hitetlenek ajkáról elhangzott, miként a szent Könyv feltárja: „Azt mondják: 'Miféle Próféta ez? Étetk eszik és megfordul a piacokon. Miért nem küldetett le Hozzá egy angyal, hogy intő legyen Vele együtt?’”³ Hasonló módon más Próféta is ki voltak téve szegénységnek és szenvedésnek, éhségnek, s a világ bajainak és forgandó szerencsájének. Mínthogy e szent Személyek ily szükségleteknek voltak alávetve, az emberek következképpen belevesztek a gyanakvás és kétely vadonába, és zavarodottság és tanácstalanság sújtotta őket. Hogyan lehet – csodálkoztak – egy ilyen személy Isten által küldött, hogyan követelhet Magának hatalmat a világ minden népe és nemzetsége fölött, és állíthatja magáról, hogy Ő minden teremtés célja, amint Ő mondta: ”Nem teremtettem volna meg mindent, mi az égben és a földön van, hacsak nem a Te kedvedért”⁴, miközben ilyen

---

¹ Korán 2:87

² Korán 25:25

³ Korán 25:7

⁴ Hadith - hagyomány

hétköznapi dolgoknak van alávetve? Kétségkívül tudsz azokról a gyötrelmekről, a szegénységről, a bajokról és a megaláztatásokról, melyek minden Prófétaival megestek, társaival együtt. Biztosan hallottad, miként küldték követőik fejét ajándékolva más városoknak, mily borzasztó módon akadályozták őket abban, amire küldettek. Mind egytől egyig az Ő Ügye ellenségeinek prédája lett, és el kellett szenvednie, amit azok elrendeltek.

81. Nyilvánvaló, hogy a minden Törvénykorszakban bekövetkező változások képezik azokat a sötét felhőket, melyek az emberi megértés szeme és az isteni Lényeg hajnalából előragyogó mennyei Égitest közé tolnak. Gondold meg, miként utánozták az emberek vakon atyáikat nemzedékeken át, és neveltettek olyan módon és szokások szerint, melyeket Hitük előírásai fektettek le. Ezért, ha ezek hirtelen felfedeznék, hogy egy Ember, Aki közöttük élt, Aki minden emberi korlátot tekintve hasonló hozzájuk, felkelt, hogy eltöröljön minden bevett, a Hitük által előírt alapelvet – olyan alapelveket, melyek szerint évszázadokon át nevelkedtek, és amelyek minden ellenzőjét és tagadóját hitetlennek, erkölcstelennek és gonosznak kellett tekinteniük –, bizonyos, hogy elméjükre homály borulna és megakadályozná őket abban, hogy e Személy igazságát elismerjék. Ezek a dolgok olyanok, mint a „felhők”, melyek elhomályosítják azok szemét, akiknek belső lénye nem ízlelte meg a világtól való elszakadás Salsabíl-ját, és nem ivott Isten megismerésének Kawthar-jából sem. Az ilyen emberek, amikor tudomásukra jutnak ezek a körülmények, annyira elvakulnak, hogy szó nélkül hitetlennek bélyegzik Isten Megnyilvánulását, és halálra ítélik Őt. Bizonyára hallottál már ilyen eseményekről a régmúlt koroktól kezdve, és ugyanezt láthatod ma is.

82. A mi dolgunk tehát a legnagyobb erőfeszítést tenni, hogy Isten láthatatlan segedelmével e sötét fátylak, az Ég által küldött próbatételek eme felhői meg ne gátoljanak abban, hogy sugárzó Orcája szépségét megpillantsuk, és felismerhessük Őt csakis Önmaga által. És ha igazságának bizonyosságát kérjük, elégedjünk meg eggyel, egyetlen eggyel, hogy ezáltal eljuthassunk Hozzá, Ki a végtelen kegyelem Kútfeje, és Akinek színe előtt a világ minden gazdagsága semmivé foszlik, felhagyjunk az állandó gáncsoskodással, és ne ragaszkodjunk többé saját üres képzelődéseinkhez.

83. Kegyelmes Isten! Hiába a figyelmeztetés, mely csodaszép jelképes nyelven és mély értelmű utalásokon keresztül tétetett a múltban, és ami a világ népeinek megébredésére szolgált, továbbá annak megakadályozására, hogy megfosztassanak részüktől Isten kegyelmének hullámzó óceánjából,

mégis oly dolgok történtek, melyeket láthattunk! Utalás történt e dolgokra a Koránban is, amiről e vers tanúskodik: „Vajon arra várnak, hogy Isten felhőkből készített sátrakban jön hozzájuk...?”¹ Bizonyos hittudósok, kik szilárdan ragaszkodnak Isten Szavának betűjéhez, arra a következtetésre jutottak, hogy ez a vers azon várva várt feltámadás egyik jele, mely saját üres képzelgéseikben fogant. És mindez annak ellenére, hogy hasonló utalások tétettek a legtöbb mennyei Könyvben és jegyeztettek le minden olyan részben, mely az eljövendő Megnyilvánulás jeleivel kapcsolatos.

84. Hasonlóképpen, ezt mondja: „Azon a napon, amikor az égbolt világosan látható füstöt bocsát le, amely ellepi az embereket. Fájdalmas büntetés ez.”² A Mindenek Felett Dicsőséges azért rendelte el éppen ezeket a dolgokat, melyek ellentétesek a gonoszak vágyaival, hogy ezek legyenek a próbakő és a mérce, mely által megpróbálja Ő a szolgálait, hogy megismerhessék az igaz a gonosztól, és megkülönböztethessék a hívó a hitetlentől. A „füst” jelképes szó súlyos viszályokat jelöl, az elismert normák megszüntetését és lerontását, szűk látókörű képviselőik teljes megsemmisülését. Mily füst lehetne sűrűbb és fojtogatóbb, mint az, mely manapság elborította a világ összes népét, mely kínzássá vált számukra, és melyből reménytelenül képtelenek megszabadulni, bármennyire is erőlködnek? Oly hevesen lobog az önzés tüze bennük, hogy minden pillanatban új kínok látszanak rájuk támadni. Minél többet mondják nekik, hogy Isten e csodás Ügye, ez a Legmagasabbtól származó Kinyilatkoztatás az egész emberiség számára megnyilvánult, napról napra nő és erősebbé válik, annál vadabbul lángol a tűz szívükben. Minél inkább látják Isten szent társaságának megfélemlítő erejét, magasztos lemondását és megingathatatlan hitét, akik Isten segedelmével napról napra nemesebbé és ragyogóbbá válnak, annál mélyebb a lelküket emésztő rémület. Istennek hála, e napokban az Ő Szavának ereje oly tiszteletre tett szert, hogy szót sem mernek szólani ellene. Ha szembetalálkoznának Isten követőinek egyikével, aki, ha hatalmában állna, önként és örömmel ajánlana tízezer életet is áldozatként a Szerettéért, oly nagy lenne a félelmük, hogy azon nyomban kijelentenék hitüket Benne, míg maguk között rágalmaznak és átkoznak Nevét! Miként kinyilatkoztatta: „Ha találkoznak veletek, azt mondják: 'Mi hiszünk.' Ám ha ismét egyedül maradnak, harapdálják az ujjukat haragjukban

---

¹ Korán 2:210

² Korán 44:10-11

miattatok. Mondd: 'Haljatok meg a haragtól!' Istennek tudomása van szívetek legtitkosabb gondolatairól is."¹

85. Nemsokára látni fogod, hogy kibomlanak az isteni erő lobogói a világ minden táján, és testet öltenek győzedelmes hatalmának és korlátlan uralmának jelei minden országban. Minthogy a legtöbb hittudós nem ismerte fel e versek jelentését, és nem fogta fel a Feltámadás Napjának igazi értelmét, ezért ezeket ostobán a saját üres és helytelen elképzeléseik szerint magyarázták. Az egy igaz Isten a tanúm! Nincs szükség éleslátásra, hogy e két vers jelképes nyelvezetéből kiszemeljék mindazt, amit előadni kívántunk, és így a Mindenek Felett Irgalmas kegyéből eljussanak a bizonyosság ragyogó reggelébe. Íme az égi dallamok futamai, melyeket a Bahá Sadrih-ján éneklő halhatatlan Mennyei Madár néked eldalol, hogy Isten engedelmével az isteni tudás és bölcsesség ösvényét járhasd.

86. És most, ami Jézus szavait illeti: „És elküldi az ő angyalait...” „Angyalok” alatt azok értendők, akik a lélek erejével megerősítve elemésztettek az istenszeretet tüzével minden emberi vonást és korlátozottságot, és felöltötték a legmagasztosabb Lények és a Kerubok tulajdonságait. Ama szent ember, Sádiq² az utóbbiakról szóló himnuszában ezt mondja: „Sííta társaink egy csoportja áll a Trónus mögött.” Számos és sokféle a „Trónus mögött” kifejezés magyarázata. Egy bizonyos értelemben azt jelentik, hogy nem léteznek igazi sííták. Miként máshol mondta: „Az igazhívó olyan, mint a bölcsek köve.” Majd ezután hallgatójához fordulva megkérdezi: „Láttad-e már valaha a bölcsek kövét?” Fontold meg, e jelképes nyelvezet, mely ékesszólóbb, mint bármely beszéd és mégis egyenes, miként tanúskodik arról, hogy nem létezik igazhívó. Ez Sádiq bizonyossága. És most, gondold végig, milyen elfogultak és milyen sokan vannak azok, akik, bár maguk soha nem lélegezték be a hit illatát, hitetlennek bélyegezték azokat, akiknek a szava által ismertetik el és alapítatik meg a hit maga.

87. És most, minthogy e szent lények megtisztították magukat minden emberi korlátozottságtól, felruháztattak szellemi tulajdonságokkal, és felékesítették az áldottak nemes vonásaival, ezeket ezért „angyaloknak” nevezték. Ez hát e verseknek a jelentése, melyek minden szavát megmagyaráztuk a legvilágosabb szövegek, a legmeggyőzőbb érvek és a legalaposabb bizonyítékok segítségével.

---

¹ Korán 3:119

² A sííták hatodik imámja

88. Mivel Jézus követői soha nem értették meg e szavak rejtett jelentését, és mivel a jelek, melyeket ők és Hitük vezetői vártak, nem teljesültek be, ezért visszautasították, és a mai napig is visszautasítják, hogy elismerjék a Szentség azon Megnyilvánulásainak az igazságát, Akik Jézus napjai óta testet öltöttek. Így megfosztották magukat az Úr szent kegyelmének kiáradásától és isteni kijelentéseinek csodáitól. Ím, ily alacsony az ő állapotuk e Napon, a Feltámadás Napján! Még azt sem tudták felismerni, hogy amennyiben Isten Megnyilvánulásainak jelei minden korban az elfogadott hagyományok szövege szerint jelennének meg a látható birodalomban, senki nem tudná azokat megtagadni, vagy azoktól elfordulni, és nem lehetne megkülönböztetni sem az áldottat a nyomorulttól, a vétkezőt az istenfélőtől. Ítéld igazul: ha a Szentírásban feljegyzett próféciák szó szerint beteljesülnének, ha Jézus, Mária Fia angyalok kíséretében felhőkön ereszkedne alá a látható égen, ki merészelne akkor nem hinni Benne, ki merné visszautasítani az igazságot és dölyfösen pöffeszkedni? Sőt, oly döbbenet kerítené hatalmába a föld minden lakóját azon nyomban, hogy egy lélek sem lenne képes kiejteni egy szót sem, nemhogy visszautasítani vagy elfogadni az igazságot. Ezen igazságok félreértésének tulajdonítható, hogy a keresztény papok elutasították Mohamedet, és tiltakozásukat ily szavakkal fejezték ki: „Ha Te vagy valóban a megígért Próféta, miért nem kísérnek a szent Könyveink által megjövendölt angyalok, melyeknek alá kell szállniuk a megígért Szépséggel, hogy segítsék Kinyilatkoztatásában és figyelmeztetésül szolgáljanak az Ő népének?” Amint a Mindenek Felett Dicsőséges lejegyezte megállapításukat: „Miért nem küldetett le Hozzá egy angyal, hogy intő legyen Vele együtt?”¹

89. Az ilyen ellenvetések és nézeteltérések minden korszakban és minden évszázadban elterjedtek voltak. Az emberek mindig is efféle áltató beszédekkel foglalatoskodtak, meddön tiltakozván: „Miért nem jelent meg ez vagy az a jel?” Ilyen nehézségek csak azért merültek fel, mert a mindenkori papok vezetéséhez ragaszkodtak, és vakon utánozták őket abban, hogy elfogadják vagy elutasítsák-e a világtól való elfordulás ezen Lényegeit, e szent és isteni Lényeket. E vezetők, mivel önös vágyaikba merültek, és múlandó és hitvány dolgokat hajszoltak, ezen isteni Égitesteket úgy tekintették, hogy azok szemben állnak saját tudásuk és megértésük normáival, és útjaik és ítéleteik ellenzői. Minthogy Isten Szavát és az Egység Betüinek² mondásait és hagyományait szó szerint értelmezték, és azokat saját

---

¹ Korán 25:7

² A síita imámok

hiányos megértésük szerint magyarították, megfosztották magukat és egész népüket Isten kegyelmének és irgalmának bőséges záporától. Eközben pedig bizonyosságot tesznek a jól ismert hagyományról: „Bizony, rejtett a Mi szavunk értelme, rémítően az”. Más helyütt ezt mondja: „A Mi Ügyünk igencsak megpróbáló és nagyon zavarba ejtő; nem is hordozhatja más, mint a menny kedveltje, vagy egy ihletett Próféta, vagy az, akinek Isten megpróbálta hitét.” Ezek a vallási vezetők elismerik, hogy e három meghatározott feltétel egyike sem illik rájuk. Az első kettőhöz szemmel láthatóan soha fel nem érhetnek; ami pedig a harmadikat illeti, nyilvánvaló, hogy soha nem állták ki az Isten által leküldött próbákat, és mikor megjelent az égi Próbakő, csupán salaknak bizonyultak.

90. Kegyelmes Isten! Hiába fogadják el e hagyomány igazságát ezek a hittudósok, akiknek még mindig kétségeik vannak hitük teológiaiailag homályos pontjairól, és vitatkoznak azokról, mégis azt állítják, hogy ők Isten törvénye finom részleteinek értelmezői és szent Szava lényegi misztériumainak magyarázóik. Magabiztosan állítják, hogy azok a hagyományok, melyek a várva várt Qá'im eljövetelét jelölik, még nem teljeseztek be, holott saját maguknak nem sikerült belélegezniük e hagyományok jelentésének illatát, s még mindig nem ismerik fel, hogy az összes megjövendölt jel beteljesedett, hogy Isten szent Ügyének útja már kinyilatkoztatott, és a hűségeselek gyülekezete most is villámként suhan tova rajta, míg ezen ostoba hittudósok arra várnak, hogy megláthassák a megjövendölt jeleket. Mondd: ó, ti ostobák! Várjatok csak, amint azok várnak, akik elóttetek jártak!

91. Ha őket a jelekről kérdeznék, melyeknek be kellett jelenteniük a Mohamedi Törvénykorszak napjának kinyilatkoztatását és felkeltését, melyekről már említést tettünk, s melyek közül egy sem teljeseztek be szó szerint, és ha ezt mondanák nekik: „Miért utasítottátok vissza a keresztények és más vallású népek állításait és tekintitek őket hitetlennek?”, nem tudván milyen választ adjanak, ezt fogják mondani: „Ezek a Könyvek megrontattak, nem Istentől valók, és nem is voltak azok soha”. Gondold meg: a versek szavai maguk tanúskodnak ékesen arról az igazságról, hogy Istentől valók. Hasonló vers nyilatkoztatott ki a Koránban is, ha az értők közé tartozol. Bizony mondom, az egész korszakon keresztül teljességgel képtelenek voltak megérteni, mit jelent a szöveg megrontása.

92. Való igaz, a Mohamedi Törvénykorszak napjának sugarait visszaverő Tükrök írásaiban és kijelentéseiben említés esett a „magasztos lények által tett módosításról” és a „lenézők általi szövegrontásról”. Ezek azonban csak egyedi esetekre vonatkoznak. Ezek közé tartozik Ibn-i-Súriyá története is. Amikor a Khaybar-beliek a Mohamedi Kinyilatkoztatás középpontját arról kérdezték, mi a büntetése a házasságtörésnek, melyet házas ember követ el más asszonyával, Mohamed ezt felelte: „Isten törvénye a megkövezés általi halál.” Mire tiltakozni kezdtek, mondván: „Nem nyilatkoztatott ki ilyen törvény a Tórában!” Mohamed ezt felelte és mondta: „Kit tartotok elismert tekintélynek a rabbijaitok között, akinek biztos tudása van az igazságról?” Ibn-i-Súriyá-ban egyeztek meg. Mire Mohamed hívatta őt, és így szólt: „Isten nevében szólítalak, Ki szétválasztotta nektek a tengert, mannátt küldött alá néktek és felhőt árnyak fölétek, Ki megszabadított titeket Fáraótól és a népétől, és az összes többi ember fölé emelt benneteket, mondd meg nekünk, mit rendelt Mózes büntetésül a házasságtörésre, melyet házas ember követ el más asszonyával!” Így válaszolt: „Ó, Mohamed, a törvény a halálra kövezés.” Mohamed megjegyezte: „Miért, hogy e törvény eltöröltetett, és nem alkalmazzák többé a zsidók között?” Ezt válaszolta és mondta: „Mikor Nabukodonozor felégette Jeruzsálemet és legyilkolta a zsidókat, csak néhányan maradtak életben. A kor papjai, látván igen csekély számukat és az amálekíták nagy tömegét, tanácsot tartottak, és úgy határoztak, hogy amennyiben érvényre juttatják a Tóra törvényét, a Könyv rendelése szerint mindenkit, aki megmenekült Nabukodonozor kezéből, meg kellene ölni. Ilyen megfontolásból tehát teljességgel érvénytelenítették a halálbüntetést.” Ezalatt Gábriel Mohamed megvilágosodott szívét e szavakkal ihlette meg: „Kicsavarják [Isten Szava] értelmét a nyelvükkel.”¹

93. Ez az egyik eset, melyre utalás tétetett. Bizony, a szöveg „megrontása” nem azt jelenti, amit ezen ostoba és nyomorúságos lelkek képzeltek, ahogyan néhányan ma is tartják, hogy a zsidó és keresztény papok kikaparták a Könyvből azon verseket, melyek Mohamed orcáját dicsőítik és magasztalják, és helyükbe ellentétes értelműeket toldottak be. Mily teljességgel üresek és hamisak e szavak! Hogyan csonkíthatná meg az ember a könyvet, amiben hisz, és amit Istentől ihletettnek tart? Emellett a Tóra az egész földön elterjedt, és nem korlátozódott Mekkára és Medinára, hogy titokban megronthatták és kicsavarhatták volna annak szövegét. Ó, nem, a szöveg megrontása az, mellyel ma az összes muszlim hittudós foglalatkosodik, tehát

---

¹ Korán 4:46

hogy Isten szent Könyvét saját üres képzelődéseik és hiábavaló vágyaik szerint értelmezzék. És miként a zsidók Mohamed idején a Tóra azon verseit, melyek Megnyilvánulására utaltak, a saját képzelgésük szerint értelmezték, és visszautasították, hogy megelégedjenek szent szavaival, ezért mondatott ki rájuk a szöveg „megrontásának” vádja. Hasonlóképpen világos, hogy e napon miként rontotta meg a Korán népe Isten szent Könyvének szövegét a várva várt Megnyilvánulás jeleivel kapcsolatban, és értelmezte azt saját hajlandósága és vágyai szerint.

94. Egy további esetben ezt mondja: „...egy részük hallotta Isten Szavát, és miután megértette azt, tudatosan meghamisította.”¹ Ez a vers is azt mutatja, hogy Isten Igéjének a jelentését csavarták ki, nem hogy a tényleges szavakat kaparták volna ki. Bizonyoságot tesz ennek igazságáról mindenki, aki épelméjű.

95. És még egy további esetben ezt mondja: „Ám jaj azoknak, akik saját kezükkel írják az Írást, s aztán azt mondják: 'Ez Istentől származik', hogy elkótyavetyéljék azt potom áron.”² Ez a vers a zsidó vallás papjaival és vezetőivel kapcsolatban lett kinyilatkoztatva. E papok, annak érdekében, hogy kedvében járjanak a gazdagoknak, világi hasznot szerezzenek, és hangot adjanak (Mohamed iránti) irigységüknek és hitetlenségüknek, több értekezést írtak, visszautasítva Mohamed állításait, érvelésüket olyan bizonyítékokkal alátámasztva, melyeket ízléstelen lenne említeni, és azt állították, hogy ezen okfejtéseket a Tóra szövegéből vezették le.

96. Ugyanez látható ma is. Gondold meg, mily számos vádaskodást írtak már e kor ostoba hittudósai e legcsodásabb Ügy ellen! Mily hiábavaló a képzelgésük, hogy e rágalmak egyeznek Isten szent Könyvének verseivel, és összhangban vannak a tisztán látó emberek kijelentéseivel!

97. Ezen dolgok elmondásával az a célunk, hogy figyelmeztessünk téged: ha azt állítják, hogy azok a versek, melyekben az Evangélium által hivatkozott jelek említésre kerülnek, megrontattak, ha elutasítják azokat, és helyettük más versekhez és hagyományokhoz ragaszkodnak, tudd, hogy szavuk teljes hazugság és pusztá rágalom. Igen, a szöveg Általunk említett értelmében vett „megrontása” valóban bekövetkezett egyes esetekben. Ezek közül néhányat megemlégtünk, hogy minden éleslátó megfigyelő számára

---

¹ Korán 2:75

² Korán 2:79

világossá válják, hogy néhány tanulatlan szent Ember kezébe tétetett le az emberi tudás tökéletes ismerete, annak érdekében, hogy a rosszindulatú ellenző megszűnjön erősítgetni, hogy egy bizonyos vers a szöveg „megrontását” jelzi, és azt sugallni, hogy Mi tudatlanságból említettünk meg ily dolgokat. Emellett, a legtöbb olyan vers, mely a szöveg „megrontását” jelzi, a zsidó néppel kapcsolatban lett kinyilatkoztatva, ha átkutatnád a Koráni Kinyilatkoztatás szigeteit.

98. Hallottuk a föld számos ostobáját azt is bizonygatni, hogy a mennyei Evangélium hiteles szövege nem is létezik a keresztények között, hogy az felszállt a mennybe. Mily szörnyen tévednek! Mennyire elfeledkeznek arról, hogy egy ilyen kijelentés a legnagyobb igazságtalanságot és zsarnokságot tulajdonítja a kegyelmes és szerető Gondviselésnek! Hogyan tűntethetné el Isten az Ő szent Könyvét is, legnagyobb bizonyágtételét teremtményei között akkor, amikor Jézus szépségének Napcsillaga már eltűnt népe szeme elől és felszállt a negyedik mennyországba? Mi maradna ama népnek, amibe kapaszkodhat Jézus napjának nyugtától a Mohamedi Törvénykorszak napjának felkeltéig? Milyen törvény lehetne támaszuk és vezetőjük? Hogyan válhatna az ilyen nép Isten, a mindenható Bosszúálló megtorló haragjának áldozatává? Hogyan sújthatna le rájuk a mennyei Király fenyítő korbácsával? És mindenek fölött, miként lehetne feltartóztatni a Mindenek Felett Bőkezű kegyelmének áradását? Hogyan lehetne lecsillapítani gyengéd irgalmának óceánját? Istennél keresünk menedéket az elől, amit a teremtményei Róla képzelnék! Magasan megértésük fölött áll Ő!

99. Drága barátom! Most, amikor Isten örök Reggelének fénye pirkad; amikor szent Szavainak „Isten az egek és a föld világossága”¹ sugarai világítják be az egész emberiséget; mikor frigysátra sérthetetlenségét szentséges Kijelentése „Isten rendíthetetlen abban, hogy kiteljesítse az Ő világosságát”² hirdeti; és a mindenhatóság Karja, rajta tanúságtétele „Ő tartja kezében minden dolgok királyságát”³ tárul ki a föld összes népe és nemzetsége felé; kötelességünk nekigyürkőzni a feladatnak, hogy az Úr kegyelméből és nagylelkűségéből talán beléphessünk a „Bizony, mi Istenéi vagyunk” mennyei Városába, és a „Hozzá térünk mi vissza”⁴ magasztos honában lakozhassunk. Reád hárul a feladat, hogy Isten engedelmével

---

¹ Korán 24:35

² Korán 9:32

³ Korán 36:83

⁴ Korán 2:156

megtisztítsd szíved szemét a világi dolgoktól, hogy felismerhesd az isteni tudás végtelenségét, és oly tisztán láthasd az Igazságot, hogy ne legyen szükséged bizonyítékra az Ő valóságának igazolására, sem bizonyásra az Ő tanúságtételének alátámasztására.

100. Ó, kedves kereső! Ha a szellem szent birodalmában szárnyalnál, felismernéd Istent nyilvánvalóan és magasztosan minden dolgok felett, oly módon, hogy szemed nem látna mást, csak Őt. „Isten egyedül volt, és nem volt más Kívüle.”¹ Oly magasztos ez az állapot, hogy semmilyen tanúságtétel nem tehet bizonyosságot róla, sem bizonyíték nem tanúskodhat méltón igazságáról. Ha végigkutatnád az igazság szent tartományát, azt találnád, hogy minden dolog csak az Ő felismerésének fényében ismerhetik meg, hogy Ő mindig és a jövőben is mindenkor csak saját Magán keresztül ismerhető meg. S ha a tanúságtétel földjén lakozol, elégedj meg azzal, amit Ő Maga nyilatkoztatott ki: „Vajon nem elég nekik az, hogy leküldtük Hozzád az Írást?”² Ez a tanúságtétel, melyet Ő Maga rendelt el, s ennél nagyobb bizonyíték nincs és nem is lesz soha: „E bizonyíték az Ő Szava; Önnön Maga az igazságának a tanúságtétele.”

101. És most, könyörgünk a Bayán népéhez, a közöttük lévő összes tudóshoz, bölcshöz, hittudóshoz és tanúhoz, ne feledjék a Könyvükben kinyilatkoztatott kívánságokat és figyelmeztetéseket. Szegezzék tekintetüket mindenkor Ügyének lényegére, nehogy, amikor Az, Ki az igazság Leglényege, minden dolgok legbenső Valósága, minden fény Forrása testet ölt, a Könyv bizonyos verseihez ragaszkodjanak, és azt okozzák Néki, amit a Korán Törvénykorszakában is okoztak. Mert bizony hatalmas Ő, az isteni hatalom Királya, hogy csodás szavainak egyetlen betűjével kioltsa az élet leheletét az egész Bayánból és annak népéből, és egyetlen betűvel új és örökkön tartó életet ruházzon rájuk, megélessze és kikeltse őket hiábavaló és önző vágyaik sírjából. Óvakodjatok és vigyázatok, és emlékezzetek, hogy minden dolog a Benne való hitben, az Ő napjának megélésében és isteni Jelenlétének felismerésében leli meg beteljesedését. „Nem az a jámborság, hogyha orcátokat Napkelet vagy Napnyugat felé forgatjátok. A jámborság az, ha valaki hisz Istenben és a Végső Napban...”³ Halld meg, ó, Bayán népe az igazságot, melyre hívlak téged, hogy talán meglelhesd az árnyék óvó menedékét, mely Isten Napján kiterjesztetik az egész emberiség fölé.

---

¹ Hadith

² Korán 29:51

³ Korán 2:177

KITÁB-I-ÍQÁN
A BIZONYOSSÁG KÖNYVE
MÁSODIK RÉSZ

102. Valóban, Ő, Ki az Igazság Napcsillaga és a Legfőbb Lény Kinyilatkoztatója, minden időben megkérdőjelezhetetlen hatalommal bír minden felett, ami mennyben és földön van, még ha nem is található ember a földön, aki engedelmeskedne Néki. Bizony, független Ő minden földi hatalomtól, legyen bár mindennek teljességgel híján is. Emígyen nyilatkoztatjuk ki néked Isten Ügyének misztériumait, és halmozunk el az isteni bölcsesség drágaköveivel, hogy a lemondás szárnyain talán felszárnyalhass azon magaslatokra, melyek elrejtettek az emberek szeme elől.

103. Az e szavak mögött rejlő értelem és lényegi cél az, hogy a szívükben tisztáknak és lélekben megszentelteknek kinyilatkoztassa és megmutassa, hogy azok, Kik az igazság Égitestjei és az isteni Egység fényét visszaverő Tükrök, bármely korszakban és ciklusban is küldetnek alá örök dicsőségű láthatatlan lakhelyeikről ezen világba, hogy az emberek lelkét neveljék és minden teremtett dolgot eltöltsenek kegyelemmel, egytől egyig mindent lebíró erővel áldattak meg, és győzhetetlen hatalommal ruháztattak fel. Mert e rejtett Drágakövek, ezen elrejtett és láthatatlan Kincsesházak magukban jelenítik meg és támasztják alá e szent szavak igazságát: „Bizony, Isten azt cselekszik, amit akar, és azt rendeli el, ami Néki tetszik.”¹

104. Minden értő és megvilágosodott szív számára nyilvánvaló, hogy Isten, a megismerhetetlen Lényeg, az isteni Lény, mérhetetlen magasságban áll minden emberi jegy fölött, úgymint testi létezés, felemelkedés és alászállás, fejlődés és visszafejlődés. Távolléte álljon dicsőségétől, hogy emberi nyelv méltón zenghesse dicsőségét, vagy hogy emberi szív felfoghassa kifürkészhetetlen misztériumát. Ő most és mindenkor Lényegének időtlen örökkévalóságába burkolózott, és Valóságában örökre rejtve marad az emberek szeme elől. „A tekintetek nem észlelik Őt, ám Ő észleli a tekinteteket. Ő az Éleselméjű, Akinek mindenről tudomása van.”² Közvetlen kapcsolat köteléke Őt teremtményeihez semmiképpen nem kötheti. Magasztosan áll Ő minden elválás és egyesülés, minden közelség és távollét fölött és mögött. Jel jelenlétére vagy távollétére nem utalhat, minthogy parancsolatának egyetlen szavára jöttek létre mindenek, mik a mennyben és a földön vannak, és kívánságára, mely maga az Eredendő Akarat, lépett ki minden a teljes semmiből a lét birodalmába, a látható világába.

¹ Korán 14:27

² Korán 6:103

105. Kegyelmes Isten! Hogy is lenne elképzelhető bármiféle létező kapcsolat vagy lehetséges kötelék az Ő Szava és az az által teremtettek között? A vers: „Isten óva int benneteket Magától!”¹ csalhatatlanul tesz bizonyóságot okfejtésünk valóságáról, és a szavak: „Isten egyedül volt, és nem volt más Kívüle”² biztos tanúságtételei igazságának. Isten minden Prófétaja és az Ő választottaik, minden egyes nemzedék összes hittudósa, bölcse és mély gondolkodója egyként beismerik arra való képtelenségüket, hogy eljussanak minden igazság ama Leglényegének megértéséhez, és megvallják tehetetlenségüket, hogy felfogják Őt, Ki minden dolgok legbensőbb Valósága.

106. Az Örök Úr megismerésének kapuja így minden lény előtt bezárulván, a végtelen kegyelem Forrása – mondása szerint: „Kegyelme áthat minden dolgokat; az Én könyörületességem azonban mindent magában foglal.”³ – megjelenítette a Szentség azon ragyogó Drágaköveit a szellem birodalmából az emberi test nemes templomában minden ember számára láthatóan, hogy hirdethessék a világnak a változhatatlan Lény misztériumait, és szólhassanak az Ő halhatatlan Lényegének titkairól. Ezen megszentelt Tükrök, az örök dicsőség ezen Hajnalai egytől egyig Annak Szószólói a földön, Ki a világegyetem központi Napja, annak Lényege, és végső Célja. Tőle származik tudásuk és erejük, Belőle merítik hatalmukat. Orcájuk szépsége csupán visszatükröződése az Ő képmásának, és kinyilatkoztatásuk csupán jele halhatatlan dicsőségének. Ők az isteni tudás Tárházai és a mennyei bölcsesség Letéteményesei. Rajtuk keresztül árad szét egy olyan kegyelem, mely végtelen, és általuk nyilvánul meg a fény, mely soha el nem enyészhet. Miként mondotta: ”Nincsen semmi különbség Közötted és közöttük, kivéve, hogy ők a Te szolgálid, és Belőled teremtettek.” Ez a jelentése a hagyománynak: „Én vagyok Ő, önmaga, és Ő Én, én magam.”⁴

107. A hagyományok és mondások, melyek közvetlenül utalnak tárgyunkra, számosak és szerteágazóak; a rövidség kedvéért tartózkodunk ezek idézésétől. Ő, nem, minden, ami a mennyekben, és minden, ami a földön van, közvetlen bizonyosága Isten tulajdonságai és nevei bennük rejlő megnyilvánulásának, mivel minden atom magában rejtje a jeleket, melyek ékesszólóan bizonyítják e legnagyobb Fény megnyilvánulását. Úgy tűnik, e megnyilvánulás ereje nélkül egyetlen lény sem létezhetne. Mily ragyogóak a

---

¹ Korán 3:28

² Hadith

³ Korán 7:156

⁴ Hadith

tudás napjai, melyek egy atomban sugároznak, és mily hatalmasak a bölcsesség óceánjai, melyek egy cseppben zúgnak! A legmagasabb szinten igaz ugyanez az emberre, aki minden teremtett dolgok közül ilyen ajándékkal ruházott fel, és ilyen kitüntetés dicsőségére választott ki. Mert benne lehetőségként megmutatkozik Isten minden tulajdonsága és neve, olyan fokon, melyet egyetlen más teremtett lény sem mül felül, vagy halad meg. Mindezen nevek és tulajdonságok vonatkoztathatóak rá. Miként mondotta: „Az ember az Én misztériumom, és Én az ő misztériuma.”¹ Számosak a versek, melyeket minden mennyei Könyvben és a szent Írásokban újra és újra kinyilatkoztattak, és melyek ezen legtitokzatosabb és legmagasztosabb témára vonatkoznak. Miként kinyilatkoztatta: „És megmutatjuk nekik a jeleinket a föld tájain és saját magukban...”² És ezt is mondja: „és saját magukban. Nem akarjátok látni Isten jeleit?”³ És ismét másutt kinyilatkoztatta: „És ne legyetek hasonlóak azokhoz, akik elfelejtették Istent, s Ő ezért elfeledtette velük önmagukat.”⁴ Ezzel kapcsolatban Ő, Ki az örök Király⁵ – legyenek mindenek lelkei, kik a titokzatos Tabernákulumban lakoznak, áldozat Néki – megmondta: „Az ismerte meg Istent, aki megismerte önmagát.”

108. Istenre esküszöm, ó, nagyra becsült és tiszteletreméltó barát! Ha e szavakat megforgatnád szívedben, bizonyosan tárva nyitva találnád az isteni bölcsesség és végtelen tudás ajtóit magad előtt.

109. Abból, ami fentebb elmondatott, nyilvánvaló, hogy minden dolgok legbensőbb valóságukban tesznek bizonyosságot arról, hogy bennük Isten nevei és tulajdonságai nyilatkoztattak ki. Mindegyik, a maga saját képességei szerint Isten tudását jelzi és fejezi ki. Oly hatalmas és egyetemes ez a kinyilatkoztatás, hogy átfog az minden teremtett dolgot, láthatót és láthatatlant. Miként kinyilatkoztatta: „Van-é Rajtad kívül másnak oly kinyilatkoztató ereje, mellyel Te nem rendelkezel, hogy az megnyilváníthatott volna Téged? Vak a szem, mely Téged meg nem lát.”⁶ Hasonlóképpen szólt az örök Király: „Nem láttam semmit, amiben, ami előtt vagy mögött ne Istent láttam volna.” A Kumayl hagyományában is megíratott:

---

¹ Hadith

² Korán 41:53

³ Korán 51:21

⁴ Korán 59:19

⁵ Utalás Ali imámra

⁶ Husszein imám imája

„Lásd, fény ragyogott elő az öröklét Reggeléből, és ím, hullámai áthatották minden ember legbensőbb valóságát.” Az ember, minden teremtett dolgok legnemesebbike és legtökéletesebbike, mindeneket felülmúlja e kinyilatkoztatás erejét tekintve, és dicsőségének teljesebb kifejeződése. És minden ember közül a legtökéletesebbek, a legkiválóbbak és a legnagyobbak az Igazság Napjának Megnyilvánulásai. Sőt, ezen Megnyilvánulásokon kívül minden az Ő Akaratuk működésén keresztül él, és az Ő kegyelmük kiáradásán keresztül mozog és létezik. „Ha nem Teérted, nem teremtettem volna meg a mennyeket.” Szent jelenlétükben minden tökéletesen semmivé olvad, és elfelejtetik. Dicséretüket emberi nyelv illendően soha nem zengheti, és misztériumukat emberi beszéd soha fel nem tárhatja. A szentség ezen Frigysátrai, ezen eredendő Tükrök, melyek a múlhatatlan dicsőség fényét tükrözik, csupán Annak kifejeződései, Ki a Láthatatlanok Láthatatlanja. Az isteni erény eme ékköveinek kinyilatkoztatásában testesül meg Isten minden neve és tulajdonsága, úgymint tudás és erő, uralom és hatalom, irgalom és bölcsesség, dicsőség, bőség és kegyelem.

110. Isten ezen tulajdonságai soha sem csak egyes, kivételezett Prófétáknak adattak meg és tartattak vissza másoktól. Nem, Isten minden Prófétája, kedvelt, szent és választott Küldöttei kivétel nélkül mind az Ő neveinek viselői és tulajdonságainak megtestesülései. Csupán kinyilatkoztatásuk hevében, valamint fényük egymáshoz viszonyított erejében különböznek egymástól. Miként kinyilatkoztatta: „Egyeseket [Apostolokat] közülük előnyben részesítettünk másokkal szemben.”¹ Ezért hát világossá és nyilvánvalóvá vált, hogy Isten ezen Prófétáinak és Választottainak felszentelt személyében az Ő végtelen számú nevének és magasztos tulajdonságainak fénye tükröződik függetlenül attól, hogy ezek a ragyogó Szentélyek némelyik tulajdonság fényét az emberi szem előtt külsőleg felfedik-e vagy nem. Az, hogy Isten egy bizonyos tulajdonságát a mindentől való elfordulás ezen Lényegei külsőleg nem testesítették meg, semmilyen módon nem jelenti azt, hogy azok, Kik Isten tulajdonságainak Hajnalai és szent neveinek Kincsházai, ne lettek volna ennek birtokában. Ezért, ezen megvilágosodott Lelkek, e szépséges Orcák mindegyike kivétel nélkül felruházott Isten minden tulajdonságával, úgymint uralom, hatalom, és hasonlók, még akkor is, ha látszólag minden földi fenségtől megfosztattak is. Minden látó szem számára világos és nyilvánvaló ez; nem igényel sem bizonyítékot, sem bizonytságot.

---

¹ Korán 2:253

111. Igen, mivel a világ népei elmulasztották, hogy az isteni tudás ragyogó és kristálytisztá Forrásainál keressék Isten szent szavainak belső jelentését, ezért leverten és szörnyű szomjúság közepette a meddő ábrándok és csökönyösség völgyében sorvadoznak. Messze tévelyedtek a friss és szomjoltó vizektől, és a keserűen égető só köré gyűltek. Ezekről mondotta az Örökkévalóság Galambja: „Ha meglátják a helyes irányba vezető utat, akkor nem választják azt útnak a maguk számára. Am ha meglátják a tévelygés útját, akkor azt útnak választják maguknak. Ez azért van így, mert hazugságnak tartják a Mi jeleinket és ügyet sem vetnek rájuk.”¹

112. Erről tesz bizonyosságot az, ami e csodás és magasztos Törvénykorszakban látható volt. Szent versek miriádjai szálltak alá a hatalom és kegyelem mennyországából, de senki sem fordult feléjük, sem nem szűnt meg az emberek beszédéhez ragaszkodni, melynek egyetlen betűjét sem értik azok, akik azokat kimondták. Emiatt az emberek kétségbe vontak megtámadhatatlan igazságokat, mint ezek, és megfosztották magukat az isteni tudás Ridvánjától, és a mennyei bölcsesség örök mezeitől.

113. És most, visszatérvén okfejtésünkhöz a kérdéssel kapcsolatban: Miért van az, hogy a Qá'im korlátlan hatalma, melyet a feljegyzett hagyományok szövege megerősít, és a Mohamedi Törvénykorszak ragyogó csillagai továbbadtak, a legkevésbé sem nyilvánult meg? Sőt, ennek éppen az ellenkezője következett be. Nem kínozták-e meg tanítványait és társait az emberek? Nem áldozatai-e még mindig ellenségeik erőszakos ellenállásának? Nem élnek-e a megalázott és tehetetlen halandók életét? Mégis, a korlátlan hatalom, melyet a Qá'imnak tulajdonítanak és amelyről az írások beszélnek, valóság, melynek igazságát senki kétségbe nem vonhatja. Ez a korlátlan hatalom azonban nem az a korlátlan hatalom, amit az emberek elméje tévesen elképzelt. Mi több, a régi idők Prófétáinak mindegyike minden alkalommal, amikor kortársaiknak bejelentette az eljövendő Kinyilatkoztatás közeledtét, mind kivétel nélkül és kifejezetten utalt arra a korlátlan hatalomra, mellyel a megígért Megnyilvánulásnak rendelkeznie kell. Erről tesznek bizonyosságot az elmúlt idők szent szövegei. Ez a korlátlan hatalom nem egyedül és kizárólagosan a Qá'im jellemzője. Sőt, a korlátlan hatalom jellemzője és Isten minden egyéb neve és tulajdonsága a múltban és mindig, Előtte és Utána, Isten minden egyes Megnyilvánulásának megadatott és megadatik, minthogy e Megnyilvánulások, miként már elmagyaráztuk, Isten, a Láthatatlan tulajdonságainak Megtestesülései, és az isteni misztériumok Kinyilatkoztatói.

---

¹ Korán 7:146

114. Továbbá, korlátlan hatalom alatt az a mindent átfogó, mindent átható erő értendő, melyet a Qá'im benne rejltően gyakorol, jelenjen bár meg a világ előtt a földi uralom palástjába öltözve, vagy sem. Ez egyedül a Qá'im akaratától és kedvétől függ. Könnyen felismerheted, hogy a korlátlan hatalom, gazdagság, élet, halál, ítélet és feltámadás kifejezések, melyekről a régi írások szólnak, nem azt jelentik, amit ez a nemzedék kigondolt és meddően képzelgett. Ő, nem, a korlátlan hatalom azt a hatalmat jelenti, mely minden törvénykorszakban a Megnyilvánulás, az Igazság Napcsillaga személyében lakozik, és Általa gyakoroltatik. Ez a korlátlan hatalom az a szellemi fensőbbiség, melyet Ő a legteljesebb mértékben gyakorol mindenek felett, mik mennyben és földön vannak, és amely a megfelelő időben megnyilvánul a világban, annak képességével és szellemi fogékonyságával egyenes arányban. Miként Mohamednek, Isten Küldöttének korlátlan hatalma ma nyilvánvaló és kézzelfogható az emberek között. Jól tudod, mi történt Hitével Törvénykorszakának korai napjaiban. Mily nyomorúságos szenvedést okozott a hitetlenek és tévelygők keze, az akkori papok és társaik a szellem e Lényegének, e legtisztább és szent Lénynek! Mennyi tövist és tüskét szórtak az útjára! Nyilvánvaló, hogy az a nyomorult nemzedék gonosz és sátáni képzelgéseiben örök boldogsága elérésének eszközét látta ama halhatatlan Lény bántalmazásában, mivel a kor elismert hittudósai, mint 'Abdu'lláh-i-Ubayy, Abú'Ámir, a remete, Ka'b-ibn-i-Ashraf és Nadr-Ibn-i-Háarith mind úgy kezelték Őt, mint csalót, és holdkórosnak és rágalmazónak nevezték. Oly szörnyű vádakot hoztak Ellene, hogy ismétlésükre Isten megtiltja a tinta folyását, tollunk mozgását vagy a papír türelmét. E rosszindulatú gyanúsítgatásokkal buzdították a népet, hogy forduljanak Ellene és kínozzák Őt. És milyen kegyetlen a kínzás, ha a kor vallási vezetői a fő bujtogatók, ha ők mennydörögnek Ellene követőik előtt, vetik ki Őt soraikból és bélyegzik gonosztevőnek! Nem ugyanez történt-e ezzel a Szolgával is, mindenki szeme láttára?

115. Ezért kiáltott fel Mohamed: „Isten egyetlen Prófétája sem szenvedett oly sérelmeket, mint Én.”¹ És a Korán lejegyezte mind az összes Ellene hozott hamis vádat és rágalmat, mind a sok megpróbáltatást, melyet elszenvedett. Gondolj ezekre, hogy tájékozott lehess mindarról, ami a Kinyilatkoztatását érte. Mohamed helyzete olyan súlyos volt, hogy egy időre mindenki megszakította a kapcsolatot Vele és társaival. Bárki, aki érintkezett Vele, ellenségei könyörtelen kegyetlenségének áldozata lett.

---

¹ Hadith

116. Ezzel kapcsolatban abból a Könyvből csak egyetlen verset idézünk. Ha látó szemmel néznéd, élted hátralévő napjaiban siratnád és gyászolnád Mohamed, Isten e megbántott és elnyomott Küldöttének sérelmeit. Ez a vers akkor lett kinyilatkoztatva, amikor Mohamed fáradtan és szomorúan roskadozott a nép ellenállásának és szüntelen kínzásának terhe alatt. Szenvedése közepette Gábiel Hangja hallatszott a Sadratu'l-Muntahá-ról, mondván: „Ha keserves is néked az ő elfordulásuk [akkor sem változtathatsz azon]. És ha képes lennél alagutat találni a föld mélyébe, vagy létrát az égbe ... [akkor sem változtathatnál rajtuk].”¹ E szavak rejtett jelentése az, hogy az Ő esetében nem volt orvosság, hogy nem hagynák Őt békében, hacsak nem rejtezne el a föld mélyébe, vagy szárnyalna fel a mennybe.

117. Gondold meg, mekkora a változás mára! Nézd, hány Uralkodó hajt térdet Neve előtt! Mily sok nemzet és királyság kereste árnyékának oltalmát, vallja Hitét és büszkélkedik benne! A szószékről ma a dicséret szava száll, mely teljes alázattal dicsőíti áldott Nevét; és a minaretek csúcsáról visszhangzik a hívás, mely népe gyülekezetét az Ő imádatára szólítja. Még azok a földi királyok is, akik visszautasították a Hitét és azt, hogy levessék a hitetlenség ruházatát, bevallják és elismerik a szerető kedvesség e Napcsillagának nagyságát és ellenállhatatlan fenségét. Ilyen az Ő korlátlan hatalma a földön, melynek bizonyítékait mindenütt láthatod. E korlátlan hatalomnak meg kell nyilvánulnia és megalapozottá válnia Isten minden Megnyilvánulásának még az életében, vagy miután felszáryalt igazi honába a magasságbéli birodalmakban. Amit ma látsz, csupán ezen igazság megerősítése. A szellemi fensőbbiség azonban, melyről elsősorban szó van, öröktől fogva és örökkön örökig bennük lakozik, és körülöttük kering. Tőlük egy pillanatra sem elválasztható. Annak uralma átfog mindeneket, mik mennyben és földön vannak.

118. A következő az egyik bizonyosága annak a korlátlan hatalomnak, amit Mohamed, az Igazság Napcsillaga gyakorol. Nem hallottad-e, hogy egyetlen verssel miként választotta el Ő a sötétséget a világosságtól, az igazakat az istentelenektől és a hívőket a hitetlenektől? Az Ítélet Napjára vonatkozó összes jel és utalás, melyekről hallottál, úgymint a holtak feltámasztása, az Elszámolás Napja, az Utolsó Ítélet és egyebek mind azon vers kinyilatkoztatásán keresztül váltak nyilvánvalóvá. E kinyilatkoztatott szavak áldást jelentettek az igazaknak, akik ezeket hallván így kiáltottak: „Ő, Isten,

---

¹ Korán 6:35

mi Urunk, hallunk és engedelmeskedünk.”¹ Átkot jelentettek azonban a bűn népének, akik ezeket hallván megerősítették: „Halljuk és fellázadunk.”² Azok a szavak, élesek, mint Isten kardja, elválasztották a hívőt a hitetlentől, és elvágta atyát a fiától. Bizonyosan magad is láttad, hogy miként harcoltak egymás ellen és törtek egymás vagyonára azok, akik megvallották hitüket Benne és azok, akik megtagadták Őt. Hány atya fordult el fiától, hány szerető kerülte kedvesét! Oly könyörtelenül metsző volt Isten e csodás kardja, hogy széthasított minden [emberi] kapcsolatot! Ugyanakkor, gondold meg Szavának összeforrasztó erejét. Nézd, azok, akik között az önzés Sátánja évekig vetette a gonoszság és harag magjait, miként lettek olyan egységesek és forrtak úgy össze e csodás és mindent átható Kinyilatkoztatás iránti hűségükben, hogy úgy tűnt, mintha ugyanazon töről fakadtak volna. Ilyen Isten Szavának összekötő ereje, mely egyesíti azok szívét, akik elfordultak mindentől Rajta kívül, akik hittek az Ő jeleiben, és Isten szent kegyelmének Kawthár-ját kortyolták a dicsőség Kezéből. Továbbá, mily számosak a különféle hitű, ellenkező vallású és ellentétes természetű népek, akik az Isten Ridvánjából áramló Isteni tavasz életre keltő illatán keresztül, felruháztattak az isteni Egység új palástjával, és ittak az Ő egyedüliségének kelyhéből!

119. Ez a jól ismert szavak jelentése: „A farkas és bárány együtt legelnek majd.”³ Lásd azok tudatlanságát és ostobaságát, akik, mint a régi nemzetek még mindig azt várják, hogy megéljék az időt, amikor ezek az állatok együtt legelnek majd ugyanazon a mezőn! Ilyen alacsony az ő állapotuk. Olybá tűnik, ajkuk sohasem érintette a megértés kelyhét, sem nem tapodott lábuk az igazság ösvényén. Emellett, mi hasznára lenne a világnak, ha egy ilyen dolog bekövetkezne? Mily igazul mondta róluk: „Van szívük, de nem értenek vele; szemük, de nem látnak vele!”⁴

120. Gondold meg, ez egyetlen verssel, mely az Isteni Akarat mennyországából szállott alá, miként szólítottatott a világ, és mindaz, ami benne van, számvetésre Ővele. Aki elismerte az Ő igazságát és Feléje fordult, annak jócselekedetei súlyosabbnak bizonyultak a rosszaknál, és minden bűne megbocsáttatott és elengedtetett. Ezáltal vált nyilvánvalóvá a Rá vonatkozó szavak igazsága: „Isten gyors a számvetésben.”⁵ Így fordítja Isten a

---

¹ Korán 2:285

² Korán 2:93

³ Ézsaiás 65:25

⁴ Korán 7:179

⁵ Korán 2:202, 3:199, 5:4, 40:17

gonoszsgát tisztességgé, ha fel kívánnád kutatni az isteni tudás birodalmait, és ki akarnád fürkészni bölcsességének misztériumait. Hasonlóképpen, aki ivott a szeretet kelyhéből, elnyerte részét az örök kegyelem óceánjából és az örökkön tartó irgalom záporaiból, és belépett a hívó életbe – a mennyei és örök életbe. De aki elfordult azon kehelytől, örök halálra ítéltetett. Az „élet” és „halál” kifejezések, melyekről az írások beszélnek, a hitben talált életet és a hitelenség okozta halált jelentik. Az emberek nagy része, mivel elmulasztotta e szavak jelentését felfogni, elutasította és megvetette a Megnyilvánulás személyét, és így megfosztotta magát az Ő isteni útmutatásának fényétől, és megtagadta, hogy kövesse ama halhatatlan Szépség példáját.

121. Mikor a Koráni Kinyilatkoztatás fénye lángot vetett Mohamed szent szívében, kimondta az emberekre az Utolsó Nap ítéletét, a feltámadás, az ítélezés, az élet és a halál ítéletét. Emiatt felvonattak a lázadás lobogói, és megnyíltak a gúny kapui. Így jegyezte fel Ő, Isten Lelke, amit a hitetlenek mondtak: „Ha te azt mondanád: 'Halálotok után föltámadtok', akkor bizony a hitetlenek azt mondják: 'Mi más lenne ez, ha nem nyilvánvaló varázslat?'”¹ És továbbá így szól: „Ha csodálkozol, akkor valóban csodálatos az ő beszédük: 'Hogyan?! Vajon, ha már porrá lettünk, valóban új teremtésben támadunk föl?'”² Egy másik helyen haragosan így kiált fel: „Vajon elfáradtunk-e az első teremtésben?! Ám ők bizonytalanságban vannak egy új teremtés felől!”³

122. Minthogy a Korán magyarázói és azok, akik annak betűjét követik, félreértették Isten szavainak belső jelentését, és nem fogták fel azok lényegi célját, igyekeztek bizonyítani a nyelvtan szabályai szerint, hogy ha az „idhá” szó (jelentése 'ha' vagy 'amikor') múlt idő előtt áll, akkor kivétel nélkül mindig a jövőre utal. Később igencsak összezavarodtak, amikor megpróbálták a Könyv azon verseit megmagyarázni, ahol ez a szó nem fordult elő. Miként kinyilatkoztatta: „És megfúvatott a trombita. Íme! Ez a rettegett Nap! És minden lélek elszámolásra szólíttatik – egy hajtóval és egy tanúval.”⁴ Ez és hasonló más versek magyarázatakor esetenként azt állították, hogy az „idhá” szó beleértendő. Máskor meddön azt erősítették, hogy mivel az Ítélet Napja elkerülhetetlen, ezért a Könyv úgy utal rá, mint egy múltbeli,

---

¹ Korán 11:7

² Korán 13:5

³ Korán 50:15

⁴ Korán 50:20-21

és nem pedig egy jövőbeli eseményre. Mily hiábavaló a bölcsekedésük! Mily borzasztó a vakságuk! Megtagadják a trombita hang felismerését, mely Mohamed kinyilatkoztatásán keresztül e szövegben oly egyértelműen megszólalt. Megfosztják magukat Isten újjáélesztő Lelkétől, melyet abba belelehel, és ostobán Isten Szeráfjának trombitaszavára várnak, aki Néki csupán egy szolgálja! Nem Mohamed saját kijelentése rendelte-e el magát a Szeráfot, az Ítélet Napjának angyalát és az őhöz hasonlókat? Mondd: Hogyan?! Odaadjátok azt, ami a javatokat szolgálja azért, ami gonosz? Nyomorúságos az, amit ti tévesen elcseréltetek! Bizony, gonosz nép vagytok ti, és szörnyű a ti veszteségetek.

123. Ó, nem, „trombita” alatt Mohamed Kinyilatkoztatásának trombitaszava értendő, mely a világegyetem szívében harsant fel, és „feltámadás” alatt az Ő saját felemelkedése, hogy Isten Ügyét hirdesse. Megparancsolta a tévelygőknek és az önfejúeknek, hogy keljenek fel és siessenek elő testük koporsójából, felruházta őket a hit szépséges köntösével, és megbresztette őket egy új és csodás élet leheletével. Így, abban az órában, amikor Mohamed, ez az isteni Szépség, fel kívánta tárni a „feltámadás”, „ítélet”, „paradicsom” és „pokol” jelképes kifejezésekben rejlő egyik misztériumot, Gábiel, az isteni Sugallat Hangja hallatszott, mondván: „Nemsokára ingatni fogják majd a fejüket Feléd, és azt mondják: ’Mikor lesz az?’ Mondd: ’Talán már közel van.’”¹ Egyedül ezen vers utalásai kielégítőek lennének a világ népeinek, ha megfontolnák azokat szívükben.

124. Kegyelmes Isten! Mily messze tévelyedett az a nép Isten útjától! Bár a Feltámadás Napja Mohamed Kinyilatkoztatásán keresztül bekövetkezett, bár fénye és jelképei beragyogták a földet és mindeneket, mi benne van, az a nép mégis kigúnyolta Őt, átadta magát a bálványoknak, melyeket azon kor papjai hiábavaló és meddő képzelgéseikben alkottak, és megfosztotta magát a mennyei kegyelem fényétől és az isteni irgalom záporaitól. Hát igen, a bűdös bogár sohasem tudja megérezni a szentség illatát, és a sötétség denevére soha nem képes elviselni a nap ragyogását.

125. Ilyen dolgok Isten minden Megnyilvánulásának idejében bekövetkeztek. Miként Jézus mondotta: „Újjonnan kell születnetek.”² És így is szólt: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten

---

¹ Korán 17:51

² János 3:7

országába. Ami testtől született, test az, és ami Lélektől született, lélek az.”¹ E szavak értelme az, hogy aki bármely törvénykorszakban a Lélektől születik, és akit megébredt a Szentség Megnyilvánulásának lehelete, bizony azok közé számíttatik, akik „életet” és „feltámadást” nyertek, és beléptek Isten szeretetének „paradicsomába”. És aki nem közülük való, az „halálra” és „nélkülözésre” ítéltetett, a hitelenség „tüze” és Isten „haragjára”. Az összes szent szövegben, a könyvekben és krónikákban a halál, a tűz, a vakság, a megértés és hallás hiánya mondatott ki ítéletként azokra, akiknek ajka nem érintette az igazi tudás égi kelyhét, és akiknek szíve megfosztatott a Szentlélek kegyelmétől saját idejükben. Miként korábban említettük: „Van szívük, de nem értenek vele.”²

126. Az Evangélium egy másik helyén megíratott: Történt, hogy egy napon Jézus egyik tanítványának atyja meghalt. A tanítvány beszámolt Jézusnak atyja haláláról, és kérte, hadd menjen el, hogy eltemesse. Mire Jézus, a világtól való függetlenség ama Lényege így válaszolt, mondván: „Hadd temessék el a halottak az ő halottaikat.”³

127. Hasonlóképpen, két Kúfából való férfi elment Ali-hoz, az Igazhitűek Parancsnokához. Az egyiknek volt egy háza, amit el akart adni; a másik volt a leendő vevő. Megegyeztek, hogy Ali tudtával kötik meg az egyezséget és írják meg a szerződést. Ő, Isten törvényének magyarázója, az írnokhoz fordulván így szólt: „Írd: 'Egy halott ember házat vásárolt egy másik halottól. Ennek a háznak négy határa van. Az egyik a sírgödör felé terjed, a másik a sír boltzata felé, a harmadik a Sirát [híd, támfal] felé, a negyedik vagy a Paradicsom, vagy a pokol felé.’” Gondold meg, ha e két lelket megébredt volna Ali trombitahangja, ha szeretete erejével kikeltek volna a tévelygés sírjából, a halálos ítélet bizonyára nem mondatott volna ki rájuk.

128. Isten Prófétáinak és a választottaiknak a célja minden korszakban és évszázadban nem volt más, mint hogy megerősítsék az „élet”, „feltámadás” és „ítélet” kifejezések lelki jelentőségét. Ha az ember csak egy kicsit elgondolkodik szívében Ali fenti kijelentésén, biztosan felfedezi a „sír”, „sírbold”, „sírát”, „paradicsom” és „pokol” kifejezésekben rejlő összes misztériumot. De jaj, mily furcsa és szánalmas! Lásd, minden ember az én sírjában van bebörtönözve, és a világi vagyak legmélyebb mélységeiben

---

¹ János 3:5-6

² Korán 7:179

³ Lukács 9:60

fekszik eltemetve! Ha hozzájutnál az isteni tudás kristálytisztá vizének csupán egy harmatcseppjéhez, azonnal felismernéd, hogy az igazi élet nem a hús élete, hanem a léleké. Mert a hús élete közös emberben és állatban, míg a lélek életét csupán a tisztaszívűek birtokolják, akik kortyoltak a hit óceánjából, és ettek a bizonyosság gyümölcséből. Ez az élet nem ismer halált, és e lét koronája a halhatatlanság. Miként megmondattott: „Aki igazán hívő, él mind ebben, mind az eljövendő világban.” Ha az „élet” e földi életet jelentené, nyilvánvaló, hogy a halálnak győzedelmeskednie kell fölötte.

129. Hasonlóképpen, az összes szent írás szövege bizonytságot tesz e fennkölt igazságról és e legmagasztosabb szóról. Továbbá a Korán verse, melyet Hamzih-val, „a Vértanúk Hercegével”¹ és Abú-Jahl-lal kapcsolatban nyilatkoztatott ki, ragyogó bizonytsága és erős tanúságtétele kijelentésünk igazságának: „Vajon aki halott volt, és föltámasztottuk, s fényt adtunk neki, amelyben ő járhat-kelhet az emberek között – vajon ő hasonlatos-e ahhoz, aki sötétségben van, amelyből nem jöhet ki?”² E vers akkor szállt alá az Eredendő Akarat mennyországából, amikor Hamzih már felruháztatott a hit szent palástjával, míg Abú-Jahl hajthatatlanul pöffeszkedett ellenkezésében és hitetlenségében. A mindenhatóság Kútfejéből és az örök szentség Forrásából jött az ítélet, mely örök életet ruházott Hamzih-ra, és örök kárhozatra ítélte Abú-Jahl-t. Ez volt a jel, mely fehérre izzította a tagadás lángját a hitetlenek szívében, és arra indította őket, hogy nyíltan megtagadják Mohamed igazságát. Hangosan ordítottak: „Mikor halt meg Hamzih? Mikor támadt fel? Mely órán kapott ilyen életet?” Minthogy e nemes szavak jelentését ők meg nem értették, sem nem kerestek megvilágosodást a Hit elismert magyarázóitól, akik az isteni tudás Kawthar-jának cseppjeit szórhatták volna rájuk, ezért a gonoszság ilyen tüzei lobbantak lángra az emberek között.

130. Ma azt látod, hogy az isteni tudás Napjának tündöklő ragyogása ellenére az összes ember, magas vagy alacsony, a Sötétség Fejedelme azon bűzös megtestesüléseinek útját követi. Folytonosan hozzájuk fordulnak Hitük finomságait kibogozandó, és azok tudás hiányában olyan válaszokat adnak, melyek hírnevüknek és gazdagságuknak semmilyen módon sem árthatnak. Nyilvánvaló, hogy ezek a lelkek, melyek undorítóak és nyomorultak, mint a bogár maga, nem részesültek az örökkévalóság mósuszillatú szellőjéből, és soha be nem léptek a mennyei öröm Ridvánjába. Akkor miként tudnák ők

---

¹ Mohamed nagybátyjának a címe.

² Korán 6:122

másoknak átadni a szentség hervadhatatlan illatát? Ilyen az ő útjuk, és az is marad mindörökre. Csak azok juthatnak el Isten Szava megismeréséhez, akik Feléje fordultak, és visszautasították a Sátán megtestesüléseit. Így erősítette meg Isten Kinyilatkoztatása napjának törvényét újra, és jegyezte fel azt az erő tollával a mennyei dicsőség fátyla mögött rejtező titokzatos Táblára. Ha figyelnél e szavakra, ha eltűnődnél külső és belső jelentésükön szívedben, akkor megragadnád az értelmét mindazon homályos problémának, mely ezen a napon áthághatatlan korláttá vált az emberek és az Ítélet Napjának felismerése között. Akkor nem lesz majd több kérdés, ami zaklasson téged. Hőn reméljük, hogy – ha Isten is úgy akarja – nem fogsz nélkülözve és még mindig szomjasan megtérni az isteni irgalom óceánjának partjairól, sem nem térsz vissza ínségesen szíved vágyának romolhatatlan Szentélyéből. Lássuk hát, mily eredményt hoz kutatásod és erőfeszítésed.

131. Folytatván: Célunk ezen igazságok feltárásával az volt, hogy bizonyítsuk Annak korlátlan hatalmát, Ki a királyok Királya. Légy igazságos: ez a korlátlan hatalom, mely egyetlen Szó kimondásán keresztül oly átható befolyásról, tekintélyről és lenyűgöző fenségről tett bizonyosságot a magasabb rendű-e, vagy a föld királyainak világi uralma, akik, bár törődnek alattvalóikkal és segítik a szegényeket, csupán külsődleges és múlandó hűséget biztosíthatnak maguknak, míg az emberek szívében sem vonzódást, sem tiszteletet nem ébresztenek? Vajon az a korlátlan hatalom egyetlen szó erejével nem vetette-e alá, ébresztette-e meg, és keltette-e új életre az egész világot? Ugyan! Vetélkedhet-e az alantas por Azzal, Ki az Urak Ura? Mily nyelv merné megfogalmazni azt a felmérhetetlen különbséget, mely közöttük tátong? Sőt, minden összehasonlítás elégtelen, hogy korlátlan hatalmának megszentelt szentélyéhez érhessen. Ha az ember elgondolkodna, biztosan észrevenné, hogy még küszöbének szolgája is uralkodik minden teremtett dolgok fölött! Ez már a múltban is tapasztalható volt, és a jövőben is nyilvánvaló lesz.

132. Ez csupán egyik jelentése azon szellemi hatalomnak, melyet az emberek képességeinek és befogadó készségének megfelelően kifejtettünk. Mert Ő, minden lények Mozgatója, ama dicsőséges Orca, oly hatóerők forrása, melyeket sem e Bántalmazott fel nem fedhet, sem e méltatlan nép meg nem érthet. Mérhetetlenül magasan áll Ő afölött, amint az emberek az Ő korlátlan hatalmát magasztalják; dicsőségesebb Ő mindannál, amit Néki tulajdonítanak!

133. És most, elmélkedj ezen szívedben: Ha a korlátlan hatalom földi hatalmat jelentene és evilági uralmat, ha a föld minden népének és nemzetségének alávetését és külsődleges hűségét foglalná magában – mely által szerettei felmagasztaltatnának és békében élhetnének, ellenségei pedig megaláztatnának és megkínóztatnának – a korlátlan hatalom ilyen formája nem lenne méltó Magához Istenhez, minden uralom Forrásához, Kinek fenségéről és erejéről minden dolgok bizonyosságot tesznek. Mert nem látod-e, hogy az emberiség nagy része az Ő ellenségeinek befolyása alatt áll? Nem tértek-e le mind az Ő tetszése ösvényéről? Nem cselekedték-e azt, amit megtiltott, és hagyták tétlenül, sőt megtagadták és elleneztek a dolgokat, amiket megparancsolt? Nem estek-e mindig is a barátai az Ő ellenségei zsarnokságának áldozatává? Mindezen dolgok nyilvánvalóbbak, mint a delelő nap ragyogása.

134. Tudd hát ezért, ó, kérdező kereső, hogy a földi hatalom semmit nem ér, és soha nem is fog érni Isten és az Ő választottainak szemében. Továbbá, ha a hatalmat és uralmat úgy értelmezik, hogy az földi fensőbbiséget és világi erőt jelent, akkor lehetetlen lenne megmagyaráznod ezeket a verseket: „És bizony a Mi seregünk fog győzelmet aratni.”¹ „El akarják oltani Isten világosságát a szájukkal, ám Isten rendíthetetlen abban, hogy kiteljesítse az Ő világosságát, még akkor is, ha ez a hitetleneknek nem tetszik.”² „Ő az Uralkodó, minden dolgok fölött.” A Korán legnagyobb része hasonlóképpen bizonyosságot tesz ezen igazságról.

135. Ha ezen ostoba és hitvány lelkek meddő erősködése igaz volna, nem tehetnének mást, mint hogy elutasítsák mind e szent beszédet és mennyei utalást. Mert nem találtatott kiválóbb és Istenhez közelebb álló harcos a földön, mint Husszein, Ali fia, oly páratlan és hasonlíthatatlan volt ő. „Senki a világon nem volt vele egyenlő, vagy hozzá mérhető.” Mégis, hallanod kellett, hogy mi történt vele. „Isten átka legyen a vétkesekén!”³

136. Ha a verset „És bizony a Mi seregünk fog győzelmet aratni” szó szerint kellene értelmezni, világos, hogy semmilyen módon nem lenne alkalmazható Isten választottaira és az Ő seregeire, minthogy Husszein, kinek hősiessége olyan nyilvánvaló volt, mint a nap, legyőzve és alávetve itta ki végül a vértanúság serlegét Karbalában, Taff földjén. Ugyanez áll a szent

---

¹ Korán 37:173

² Korán 9:32

³ Korán 11:18

versre is: „El akarják oltani Isten világosságát a szájukkal, ám Isten rendíthetetlen abban, hogy kiteljesítse az Ő világosságát, még akkor is, ha ez a hitetleneknek nem tetszik”. Ha ezt szó szerint kellene értelmezni, soha nem felelne meg az igazságnak. Mert a föld népei látszólag minden korszakban elfojtották Isten fényét és kioltották Isten Lámpásait. Akkor miként lehetne e Lámpások korlátlan hatalmának fensőbbtségét megmagyarázni? Mit jelölhetne Isten akaratának az ereje, hogy „világosságát kiteljesítse”? Miként már láthattuk, oly nagy volt a hitetlenek ellenségessége, hogy ezen isteni Égítettek közül egyik sem talált soha menedéket, sem nem ízlelhette a nyugalom kelyhét. Oly súlyos volt az elnyomatásuk, hogy a legalantasabb ember is úgy bántotta a lét ezen Lényégeit, amint csak kedvére volt. A nép figyelemmel kísérte e szenvedéseket és még tetőzte. Akkor miként lehetne egy ilyen nép képes arra, hogy megértse és értelmezze Istennek e szavait, az örök dicsőségnek e verseit?

137. De e versek célja nem az, amit ők elképzelték. Sőt, a „fensőbbtség”, „erő” és „hatalom” kifejezések teljesen más állapotot és jelentést hordoznak. Például, nézd Husszein vércseppjeinek átható erejét, melyek ott a földet öntözték. Mily fensőbbséggel és befolyással rendelkezik az emberek teste és lelke fölött maga a por is azon vér szentségén és erején keresztül! Olyannyira, hogy aki bajaiból keresett szabadulást, meggyógyult azon szent föld porának érintésétől, és aki tulajdonát megóvni kívánván, tökéletes hittel és megértéssel azon szent földből egy keveset házában kincsként tartott, megóvta azzal minden vagyonát. Ezek erejének külső megnyilvánulásai. És ha rejtett erényeit akarnánk felsorolni, biztosan azt mondanák: „Bizony, a port tekinti ő az Urak Urának, és teljesen elfordult Isten Hitétől.”

138. Továbbá, idézd fel a szégyenteljes körülményeket, melyek Husszein vértanúságát kísérték. Gondolj bele magányába, hogy látszólag nem találtatott senki, aki segítségére lett volna, senki, aki felvette és eltemette volna testét. És mégis, nézd, mily számosan vannak ma azok, akik a föld legtávolabbi sarkából magukra öltik a zarándokok ruháját, vértanúságának helyszínét keresvén, hogy homlokukat szentélyének küszöbére hajthassák! Ilyen Isten fensőbbsege és ereje! Ilyen uralmának és fenségének dicsősége!

139. Ne gondold, hogy mivel ezek a dolgok Husszein vértanúsága után következtek be, mindezen dicsőség nem volt hasznára néki. Mert az a szent lélek halhatatlan, Isten életét éli, és az égi dicsőség menedékében lakozik, a mennyei újraegyesülés Sadrih-ján. A lét ezen Lényegei az áldozat ragyogó Példaképei. Életüket, javaikat, lelküket, szellemüket, mindenüket ajánlották

fel és fogják is mindig felajánlani a Hőn Szeretett ösvényén. Számukra nincs drágább állapot, bármily magasztos lenne is az. Mert a szeretőknek nincs más vágyuk, mint Szerettük tetszése, és más céljuk, mint a Véle való újraegyesülés.

140. Ha meg kívánnánk véled osztani Husszein vértanúsága misztériumának akár egyetlen sugarát is, és fel kívánnánk tární előtted annak gyümölcsseit, ezen oldalak soha nem lennének elegendők, sem jelentésüket ki nem meríthetnék. Azt reméljük, hogy Isten akaratából feltámad a könyörület szellője, és az isteni Tavasz a lét fáját új élet ruhájába öltözteti; hogy felfedezhessük az isteni Bölcsesség misztériumait, és gondviselésén keresztül függetlenné válhassunk minden dolgok tudásától. Eddig csak egy maroknyi, minden hírnevet nélkülöző lelket találtunk, akik eljutottak ezen állapotba. Mutassa meg majd a jövő, mit rendel el Isten Ítélete, és mit nyilatkoztat ki rendelkezésének Frigysátra. Emígyen mondjuk el néked Isten Ügyének csodáit, és csepegtetjük füledbe a mennyei ének dallamait, hogy tán eljuthass a valódi tudás állapotába, és részesülhess annak gyümölcséből. Ezért hát, tudd bizonyosan, hogy a mennyei fenség ezen Égitestjeinek, legyen bár lakhelyük a por, igazi otthonuk mégis a dicsőség székhelye a magasságbéli birodalmakban. Bár minden földi tulajdontól megfosztattak, mégis a mérhetetlen gazdagság birodalmaiban szárnyalnak. És bár az ellenség markában keményen megpróbáltatnak, az erő és mennyei uralom jobbján ülnek. Megaláztatásuk sötétjébe a soha nem múló dicsőség fénye sugárzik le rájuk, és elhagyatottságukra egy legyőzhetetlen hatalom bizonyosságai záporoznak alá.

141. Így Jézus, Mária fia, mikor egy nap ülven és a Szentlélektől ihletve beszélt, ilyen szavakat szólott: „Ó, emberek! Ételem a mező füve, amivel éhem csillapítom. Ágyam a por, éjjeli lámpásom a hold fénye, paripám a saját lábam. Nézzétek, ki gazdagabb a földön nálam?” Isten igazságosságára! Kincsek ezrei keringenek e szegénység körül, és a dicsőség királyságainak miriádjai sóvárognak az ilyen megaláztatás után! Ha e szavak belső jelentése tengeréből csak egy cseppnyit is részesülnél, bizonyosan lemondanál a világról, és mindenről, mi benne van, és mint a Főnix, elemésztenéd magad a ki nem alvó Tűz lángjaiban.

142. Hasonlóképpen, mesélik, hogy egy nap Sádiq egyik társa a szegénységére panaszkodott előtte. Mire Sádiq, az a halhatatlan szépség, így válaszolt: „Bizony, gazdag vagy te, és ittál a gazdagság italából.” A szegénység által sújtott lélek megzavarodott ama ragyogó jelenség szavaitól,

és így szólt: „Hol van az én vagyonom, akinek egyetlen fillérje sincsen?” Sádiq erre megkérdezte: „Nem bírod-e szeretetünket?” Mire a válasz: „De igen, ó, Isten Prófétájának sarja!” És Sádiq ismét kérdezte tőle, mondván: „Elcserélnéd-e e szeretetet ezer dinárra?” Az ember így válaszolt: „Nem, soha nem cserélném el, még ha az egész világot, és mindent, mi benne van, adnák is érte!” Erre Sádiq megjegyezte: „Akkor hogyan nevezhetnek szegénynek valakit, akinek ilyen kincse van?”

143. Ez a szegénység és gazdagság, ez a megaláztatás és dicsőség, ez az uralom, erő és hasonlók, melyeken e hiú és ostoba lelkek szeme és szíve csüng – mindezek tökéletes semmivé olvadnak abban az Udvarban! Miként megmondta: „Ti emberek! Ti, mint szegények egyedül Istenre vagytok utalva. Isten azonban az, Aki nem szorul senkire, és Aki Önmagában Elegendő.”¹ A „gazdagság” alatt tehát az Istenen kívül mindentől való függetlenség értendő, és a „szegénység” alatt az Istentől való dolgok hiánya.

144. Hasonlóképpen, emlékezz a napra, amikor a zsidók Jézust, Mária fiát körülvették és arra akarták rávenni, hogy vallja meg azt az állítását, hogy Ő a Messiás és Isten Prófétája, hogy hitetlennek bélyegezhessék és halálra ítélhessék. Aztán elvezették Őt, Ki az isteni Kinyilatkoztatás mennyországának Napcsillaga volt, Pilátus és Kajafás elé, aki azon kor vezető főpapja volt. A főpapok mind a palotába gyűltek, valamint egy sokaságnyi ember, akik azért sereglettek oda, hogy tanúi legyenek szenvedésének, kigúnyolják és bántalmazzák Őt. Bár ismételten kérdezték, remélvén, hogy megvallja állítását, Jézus mégis hallgatott, és nem szólt. Végül felállt egy Istentől elátkozott és odalépvén Jézushoz, Isten nevében kényszerítette Őt mondván: „Nem mondtad-é, hogy Te vagy az Isteni Messiás? Nem mondtad-é 'Én vagyok a Királyok Királya, az Én szavam Isten Szava, és Én vagyok, Aki megtöri a szombatnapot'?” Mire Jézus felemelte fejét és így szólt: „Nem látod-é az Emberfiát az erő és hatalom jobbán ülni?”² Ezek voltak az Ő szavai, és mégis, fontold meg, hogy látszólag minden erő híján volt, kivéve azt a belső erőt, mely Istentől származott, és mely átfogott mindeneket a mennyben és a földön. Miként mondhatnám el mindazt, ami Véle történt, miután e szavakat kiejtette? Hogy írhatnám le förtelmes viselkedésüket Vele szemben? Végül is olyan megpróbáltatásokat zúdítottak áldott Személyére, hogy felszárnyalt a negyedik Mennyországba.

---

¹ Korán 35:15

² Máté 26:63-4

145. A Lukács szerinti Evangéliumban feljegyeztetett továbbá, hogy Jézus egy napon elment egy zsidó mellett, aki bénaságban szenvedett és ágyon feküdt. Mikor a zsidó meglátta, felismerte, és segítségéért kiáltott. Jézus ezt mondta neki: „Kelj fel ágyadról; megbocsátattak a te bűneid.” A közelben álló zsidók közül egyesek tiltakoztak, mondván: „Ki bocsáthat meg bűnöket az egy Istenen kívül?” Jézus azonnal átlátta gondolataikat, és így válaszolt nekik: „Melyik könnyebb, azt mondani a bénának: Kelj fel, vedd az ágyadat és járj; vagy azt mondani: Megbocsátattak néked a te bűneid? Hogy megtudjátok, hogy az Emberfiának van hatalma e földön megbocsátani a bűnöket.”¹ Ez a valódi, szuverén hatalom, és ilyen Isten Választottainak ereje! Mindezen dolgok, melyeket ismételten említettünk, és a részletek, melyeket különféle forrásokból felidéztünk, nem más célt szolgálnak, mint hogy képessé tegyenek arra, hogy felfogjad az Isten Választottainak kijelentéseiben rejlő utalások értelmét, nehogy bizonyos kijelentések megingassák lábad és megfélemlítsék szíved.

146. Így biztos léptekkel járhatjuk a bizonyosság Ösvényét, hogy a szellő, mely Isten tetszésének mezei felől fúj, tán felénk sodorhassa az isteni elfogadás édes illatait, és odahasson, hogy mi tünékeny halandók, akik vagyunk, beléphessünk az örök dicsőség Királyságába. Akkor majd meg fogod érteni a korlátlan uralom és hasonlók belső jelentését, melyekről a hagyományok és írások beszélnek. Továbbá, már nyilvánvaló és ismeretes számodra, hogy a dolgokat, melyekhez a zsidók és a keresztények ragaszkodtak, és a gáncsoskodást, melyet Mohamed Szépségére halmoztak, ugyanezt tette most a Korán népe is, és láhattuk abban, ahogyan a „Bayán Pontját” rágalmazták – legyen az isteni Kinyilatkoztatás királyságaiban lakozó minden lélek áldozat Érte! Nézd ostobaságukat: ugyanazokat a szavakat használják, mint régen a zsidók, és észre sem veszik! Mily találóak és igazak az Ő szavai velük kapcsolatban: „Ám hagyd őket, hadd üzzék játékkukat nyelvük köszörülésével!”² „Az életedre, ó Mohamed! Bizony, ők az eszeveszettségükben tévelyegnek!”³

147. Amikor a Láthatatlan, az Örök, az isteni Lényeg akaratából Mohamed Napja a tudás láthatára fölé emelkedett, a kifogások között, melyeket a zsidó írástudók Ellene felhoztak, volt az, hogy Mózes után Isten nem fog több Profétát küldeni. Igen, említés történt ugyan az írásokban egy Lélekről, Kinek

---

¹ Lukács 5:23-24

² Korán 6:91

³ Korán 15:72

testet kell öltenie, Aki Mózes hitét fogja előre lendíteni és népe érdekeit előmozdítani, hogy a Mózesi Törvénykorszak Törvénye átfoghassa az egész földet. Könyvében az örök dicsőség Királya emígyen utalt a szavakra, melyeket azok az Istentől való elszakadás és tévelygés völgyében bolyongók szólottak: "A zsidók azt mondják: 'Isten keze meg van béklyózva.' Az ő kezük legyen megbéklyózva, s legyenek átkozottak azért, amit mondtak! Ellenkezőleg! Mindkét keze ki van nyújtva..."¹ „Isten keze van a kezük fölött.”²

148. Bár a Korán magyarázói különféle módon adták elő a körülményeket, melyek között e vers kinyilatkoztatása történt, mégis törekedj arra, hogy megértsd a célját. Azt mondja: Mily hamis az, amit a zsidók elképzelték! Miként lehetne Annak a keze, Aki az igazi Király, Akinek akaratából Mózes megjelent, és Aki ráruházta a Profétaság köntösét – miként lehetne egy Ilyennek a keze leláncolva és megbilincselve? Miként lehetne Róla feltételezni, hogy képtelen lenne, Mózes után egy másik Küldöttet is támasztani? Lásd, mily abszurd az ő beszédük; mily messze tévelyedett a tudás és megértés ösvényétől! Figyeld meg, hogy mindezen emberek ma is ilyen ostoba képtelenségekkel foglalatосkodnak. Több mint ezer éve mondogatják ezt a verset, akaratlanul is elítélve a zsidókat, és egyáltalán nincsenek tudatában annak, hogy ők maguk, nyíltan és magukban, a zsidók érzelmeit és hiedelmeit hangoztatják! Bizonyára ismered üres feltételezéseiket, hogy az összes Kinyilatkoztatás lezárult, hogy az Isteni irgalom kapui bezárattak, hogy az örök szentség hajnalából nem kel fel többé nap, hogy az örök bőség Óceánja mindörökre elcsitult, és hogy az időtlen dicsőség Frigysátrából többé nem öltenek testet Isten Hírnökei. Ilyen mértékű e szűk látókörű, hitvány emberek megértése. Ezek az emberek azt képzelik, hogy Isten mindent átfogó kegyelmének és bőséges irgalmának áradása, melynek megszűnését emberi elme el sem képzelheti, megszakadhat. Minden oldalról felkelnek, magukra öltik a zsarnokság köpenyét, és mindent megtesznek azért, hogy meddő képzelgésük keserű vizével kioltsák Isten égő Csipkebokrának lángját, megfélelkezve arról, hogy a hatalom burája saját hatalmas erődjén belül fogja megvédeni Isten Lámpását. A teljes nyomor, melybe ez a nép süllyedt, biztosan megelégti őket, minthogy megfosztattak Isten Ügye lényegi Céljának felismerésétől és Misztériumának és Lényegének tudásától. Ugyanis az emberekre ruházott legmagasabb és legnagyobb kegyelem az „Isten Színe elé jutás” és az Ő felismerésének a

---

¹ Korán 5:64

² Korán 48:10

kegyelme, mely megígértetett minden embernek. Ez a kegyelem legfelső foka, melyet a Mindenek Felett Bőkezű, az Örök Úr az emberre ruházott, és tökéletes bőkezűségének teljessége teremtményei számára. E kegyelemből és bőkezűségből egy sem részesült e nép közül, sem nem tiszteltetett meg e legmagasztosabb kiváltsággal. Mily számosak a kinyilatkoztatott versek, melyek kifejezetten erről a legsúlyosabb igazságról és legmagasztosabb Témáról tesznek bizonyosságot! És ők mégis visszautasították ezt, és saját vágyaik szerint félremagyarázták jelentését. Miként kinyilatkoztatta: „Akik nem hisznek Isten jeleiben, s abban, hogy találkozásuk lesz Véle, azoknak nincsen reményük az Én irgalmamban. Fájdalmas büntetés lesz az osztályrészük.”¹ Ezt is mondja: „Akik abban bizakodnak, hogy Uruk Színe elé jutnak és Őhöz fognak visszatérni.”² És egy további helyen ezt mondja: „Akik hittek abban, hogy találkoznak Istennel, azt mondták: 'Mennyi kis sereg győzedelmeskedett már nagy seregen Isten akaratóból!'”³ És ismét más helyütt ezt nyilatkoztatja ki: „Aki reménykedik abban, hogy Ura Színe elé jut, az jótettet cselekedjen...”⁴ És újfent mondja: „Ő rendel el minden dolgokat. Ő magyarázza meg a jeleit, hogy bízvást bízzatok: Uratok Színe elé fogtok jutni.”⁵

149. E nép elutasította mindezen verseket, melyek félreérthetetlenül tesznek bizonyosságot az „Isten Színe elé jutás” valóságáról. A szent írások egyetlen más tárgyat sem hangsúlyoznak erősebben. Mégis, megfosztották magukat e fenséges és legmagasztosabb rangtól, e legmagasabb és dicső állapottól. Egyesek azt bizonygatták, hogy az „Isten Színe elé jutás” Isten „Kinyilatkoztatását” jelenti a Feltámadás Napján. Ha ezzel azt állítanák, hogy Isten „Kinyilatkoztatása” az „Egyetemes Kinyilatkoztatást” jelöli, világos és nyilvánvaló, hogy ez a kinyilatkoztatás már most is létezik minden dologban. Ennek igazságát már bizonyítottuk, minthogy bemutattuk, hogy minden dolog a tökéletes Király ragyogásának befogadója és felmutatója, és hogy az a Nap, minden ragyogás Forrása kinyilatkoztatásának jelei a lények tükrében léteznek és öltenek testet. Sőt, ha az ember az isteni és lelki meglátás szemével tekintene körül, azonnal felismerné, hogy semmi sem létezhet Isten, a tökéletes Király ragyogásának kinyilvánítása nélkül. Gondold meg, hogy miként tesz ékesszóló bizonyosságot minden teremtett dolog a benne világló

---

¹ Korán 29:23

² Korán 2:46

³ Korán 2:249

⁴ Korán 18:110

⁵ Korán 13:2

belső Fény megnyilvánulásáról. Lásd, miként tárulnak fel minden dologban Isten Ridvánjának kapui, hogy a keresők eljuthassanak a megértés és bölcsesség városaiba, és beléphessenek a tudás és erő kertjeibe. Minden kertben meg fogják pillantani a belső jelentés titokzatos menyasszonyát, a legnagyobb kegyelemben és legteljesebb díszben a szavak termeiben gonddal őrizvén. A Korán legtöbb verse e lelki tárgyról szól, és erről tesz bizonyosságot. A vers: „Nincs semmi, ami ne az Ő dicsőségét zengené”¹ ékesszóló tanúságtétel erről; és az „Ám Mi írásban vettünk számba mindent”² hű tanúja ennek. Nos, ha az „Isten Színe elé jutás” alatt az értendő, hogy eljutunk egy ilyen kinyilatkoztatás megértéséhez, nyilvánvaló, hogy minden ember eljutott már a páratlan Király változhatatlan Orcájának színe elé. Miért kellene hát egy ilyen kinyilatkoztatást leszűkíteni a Feltámadás Napjára?

150. És ha azt állítanák, hogy az „Isten Színe” kifejezés „Isten Különleges Kinyilatkoztatását” jelenti, melyet egyes szúfik úgy fejeztek ki, mint a „Legszentebb Kiáradást”, ha ez Magában a Lényegben történne, nyilvánvaló, hogy ez öröktől fogva létezett az isteni Tudásban. Feltételezve ezen elmélet helyességét, az „Isten Színe elé jutás” ebben az értelemben nyilvánvalóan senkinek nem lehetséges, minthogy ez a kinyilatkoztatás a legbensőbb Lényegre korlátozódik, melyhez egy ember sem érhet el. „Az út el van zárva, és minden keresés megtiltott.”³ A menny kegyeltjeinek elméje, bármily magasra szárnyaljon is, soha nem érhet el erre a szintre, hát akkor mennyivel kevésbé a zavaros és korlátozott elmék megértése.

151. És ha azt mondanák, hogy az „Isten Színe” kifejezés „Isten Másodlagos Kinyilatkoztatását” jelenti, melyet úgy értelmeznek, mint a „Szent Kiáradás”, ez bevallottan alkalmazható a teremtés világára, vagyis, Isten eredendő és eredeti megnyilvánulásának birodalmában. Az ilyen kinyilatkoztatás az Ő Prófétaira és Választottaira korlátozódik, minthogy náluk hatalmasabb soha nem lépett be a lét világába. Ez igazságot mindenki elismeri, és tanúskodik róla. Isten eme Próféta és Választottai Isten minden változhatatlan tulajdonságának és nevének befogadói és felmutatói. Ők azok a tükrök, melyek igazul és hitelesen verik vissza Isten fényét. Ami rájuk alkalmazható, az valójában Istenre Magára is alkalmazható, Aki egyszerre a Látható és Láthatatlan. Annak megismerése, Ki minden dolgok Eredete, és az Ő Színe elé jutás lehetetlen ezen sugárzó Lények megismerésén és az Ő

---

¹ Korán 17:44

² Korán 78:29

³ Ali imánnak tulajdonított hagyomány

színük elé járuláson kívül, akik az Igazság Napjából erednek. Ezért e szent Égitestek színe elé való jutás Maga „Isten Színe elé való jutás”. Tudásukból Isten tudása nyilatkozik meg, és orcájuk fényéből Isten Arcának ragyogása válik láthatóvá. A Világtól Való Elfordulás ezen Lényegeinek sokféle tulajdonságán keresztül, Kik úgy az elsők, mint az utolsók, a láthatók és láthatatlanok, nyilvánvalóvá tétetik, hogy Az, Ki az Igazság Napja, „az Első és az Utolsó, a Látható és a Láthatatlan.”¹ Ugyanez érvényes Isten többi fenséges nevére és magasztos tulajdonságára is. Ezért hát, bárki és bármely Törvénykorszakban is felismerte e dicső, e sugárzó és legnagyobb Égitesteket és színük elé jutott, az bizony Magának „Istennek Színe elé” jutott el, és belépett az örök és halhatatlan élet városába. Az ilyen szín elé járulás csak a Feltámadás Napján lehetséges, mely az a Nap, amikor Isten Maga tűnik fel mindent átfogó Kinyilatkoztatásán keresztül.

152. Ez a jelentése a „Feltámadás Napjának”, melyről az összes szent írás beszél, és mely meghirdettetett minden embernek. Gondolkodj el: el lehet-e képzelni egy ennél drágább, hatalmasabb és dicsőségesebb napot, mint ezt, hogy az ember készakarva lemondjon annak kegyelméről, és megfossa magát ajándékaitól, melyek tavaszi záporként hullanak alá az egész emberiségre az irgalom mennyországából? Miután meggyőzően bemutattuk, hogy nincs nagyobb nap, mint ez a Nap, és dicsőbb kinyilatkoztatás, mint ez a Kinyilatkoztatás, és felsoroltuk mindezen súlyos és csalhatatlan bizonyítékokat, melyeket értő elme meg nem kérdőjelezhet, és melyeket tudós ember nem hagyhat figyelmen kívül, hogyan foszthatja meg magát az ember a kétség és képzelgés népének meddő állításai miatt ily bőségesen áradó kegyelemtől? Nem hallották-e a jól ismert hagyományt: „Mikor a Qá'im felkel, az a nap a Feltámadás Napja.”? Hasonló módon értelmezték az Imámok, az isteni útmutatás kiolthatatlan fényei, a verset: „Vajon arra várnak, hogy Isten felhőkből készített sátrakban jön hozzájuk...?”² – mely jelet kétségtelenül úgy tekintettek, mint a Feltámadás Napjának egyik jellemzőjét – mint ami a Qá'imra és az Ő megnyilvánulására vonatkozik.

153. Igyekezz hát ezért, ó testvérem, hogy felfogd a „Feltámadás” jelentését, és tisztítsd meg füled ez Istentől elvetett emberek üres beszédétől. Ha belépnél a világtól való tökéletes elfordulás birodalmába, készségesen tanúsítanád, hogy nincs hatalmasabb nap, mint ez a Nap, és hogy rettenetesebb feltámadás, mint ez a Feltámadás el sem képzelhető. Egyetlen

---

¹ Korán 57:3

² Korán 2:210

igaz cselekedet e Napon felér az összes erényes tettel, melyet az emberek miriádnyi évszázadon át gyakoroltak – sőt, Isten bocsánatát kérjük egy ilyen hasonlatért! Mert bizony a jutalom, melyet egy ilyen tett megérdemel, végtelenül magasán az emberek értékelése fölött áll és azon túlmutat. Minthogy ezek a korlátolt és nyomorult lelkek a „Feltámadás” és „az Isten Színe elé jutás” igazi jelentését nem tudták megérteni, így annak kegyelméből teljesen kimaradtak. Bár minden tudás, és az ahhoz vezető erőfeszítés és munka egyetlen és alapvető célja a Megnyilvánulás felismerése és a Színe elé járulás, mégis mind anyagi tanulmányaikba merülnek. Megtagadják maguktól a pihenés minden pillanatát, és figyelemre sem méltatják Azt, Aki minden tudás Lényege és kutatásuk egyetlen Tárgya! Azt hiszem, ajkuk soha nem érintette az isteni Tudás kelyhét, és úgy tűnik, hogy nem részesültek a mennyei kegyelem záporainak akár egyetlen harmatcseppjéből sem.

154. Gondold meg, hogyan lehetne igazán tanulnak nevezni azt, aki Isten Kinyilatkoztatása napján nem tudott eljutni az „Isteni Jelenlét” kegyelmébe, és nem tudta felismerni az Ő Megnyilvánulását, habár korszakokat is tölthetett a tudás megszerzésével, és elsajátította az emberek összes korlátozott és anyagi jellegű tudását? Bizton nyilvánvaló, hogy nem tekinthető úgy, mint aki igaz tudással rendelkezik. Míg az emberek közül a legtanulatlanabb, hogyha a legfőbb kitüntetéssel megtiszteltetik, bizony az Istentől tanultak közé számíttatik, kiknek tudása Istentől való; mert az ilyen ember eljutott a tudás csúcsára, és felért a tanulás legmagasabb hegyormára.

155. Ez a jelenség is a Kinyilatkoztatás Napjának egyik jele. Miként megmondattott: „A megalázottakat közületek felemeli Ő; és a magasán állókat megszégyeníti.”¹ És hasonlóképpen nyilatkoztatta ki a Koránban: „Mi pedig kegyet akartunk gyakorolni azok iránt, akik gyengeségük miatt elnyomást szenvednek a földön, s lelki vezetőkké és örökösainkké akartuk őket tenni.”² Láthattuk ezen a napon, hogy a hittudósok közül hányan zuhantak le a tudatlanság legmélyebb mélységeibe és lakoznak ott, mert visszautasították az Igazságot, és akiknek a neve kitöröltetett a dicsőségesek és tudósok tekeréséből. És hányan vannak a tudatlanok, akik a Hit elfogadása által felszárnyaltak és elértek a tudás magas csúcsára, és akiknek a nevét az Erő Tolla felvéste az isteni Tudás Táblájára. Amint írva van: „Isten eltörli vagy

---

¹ Ali imánnak tulajdonított hagyomány. *De lásd még* Máté 23:12, Luk. 18:14

² Korán 28:5

megerősíti azt, amit akar, mert Nála van a Kinyilatkoztatás Forrása.”¹ Ezért megmondattott: „Bizonyoságot keresni akkor, amikor a Bizonyíték már megadatott, bizony helytelen dolog, és a tudást hajszozni akkor, amikor minden tanulás Tárnya már előttetek van, az valóban elítélendő.” Mondd: Ó, föld népe! Nézzétek e lángszívű Ifjút, Ki a Lélek korlátlan mélységein suhan át, hirdetvén néktek az örömhírt: „Íme, Isten Lámpása világít!”, és arra szólít titeket, hogy figyeljetek Ügyére, mely, bár az időtlen tündöklés fátylai alatt rejtezik, Irak földjén már az örök szentség hajnala felett ragyog.

156. Ó barátom, ha elméd madara felkutatná a Korán Kinyilatkoztatásának egeit, ha az ott feltárt isteni tudás birodalmán elmélkedne, bizonyosan a tudás számtalan ajtaját találnád előtted megnyílván. Bizton felismernéd, hogy mindezen dolgok, melyek e napon meggátolták e népet abban, hogy elérjenek az örök kegyelem óceánjának partjaira, ugyanezen dolgok akadályozták meg a Mohamedi Törvénykorszakban az akkori embereket, hogy felismerjék azt az isteni Égítést, és bizonyoságot tegyenek az Ő igazságáról. Megérted majd a „visszatérés” és „kinyilatkoztatás” misztériumait is, és biztonságban lakozol a bizonyosság és bizonyosság legfenségesebb termeiben.

157. És történt pedig, hogy egy napon azon páratlan Szépség ellenségei közül néhányan, akik messze tévelyedtek Isten elpusztíthatatlan Szentélyétől, gúnyosan e szavakkal fordultak Mohamedhez: „Isten szövetséget kötött velünk, hogy ne higgyünk egy küldöttben sem, ameddig nem hoz nekünk égő áldozatot, amelyet megemészt az égből jövő tűz.” E vers jelentése az, hogy Isten szövetséget kötött velük, hogy ne higgyenek egyetlen küldöttnek sem, amíg az nem mutatja be Ábel és Káin csodáját, vagyis áldozatot ajánl, amit a mennyből jövő tűz emészt el; miként azt Ábel történetében hallották, mely történet feljegyeztetett az írásokban. Erre válaszolván Mohamed azt mondta: „Már élőttem jöttek hozzátok Küldöttek nyilvánvaló bizonyítékokkal és azzal, amiről beszéltek. Miért öltétek hát meg őket – ha különben igazat mondotok?”² És most, légy igazságos: Miként létezhetek volna ugyanazok az emberek, akik Mohamed idején éltek, évezredekkel korábban Ádám vagy más Próféta idejében? Miért vádolta volna Mohamed, az igazmondás ama Lényege, korának embereit Ábel vagy más Próféta megölésével? Nincs más választásod, mint hogy Mohamedet bitorlónak vagy ostobának tartsd – mitől Isten mentsen! –, vagy pedig azt mondani, hogy a gonoszság azon emberei ugyanazok az emberek voltak, akik minden egyes korszakban ellenszegültek

---

¹ Korán 13:39

² Korán 3:183

és gáncsoskodtak Isten Prófétái és Hírnökei ellen, mígnem mindet a vértanúságba hajszolták.

158. Fontold meg ezt szívedben, hogy az isteni tudás édes fuvallata, mely a kegyelem mezői felől támad, feléd sodorhassa a Szeretett szavának illatát, és lelkedet eljuttathassa a megértés Ridvánjába. Minthogy a mindenkori makacsok nem fogták fel e súlyos és jelentőségteljes szavak mélyebb értelmét, és azt képzelték, hogy Isten Prófétáinak válasza nincs összefüggésben a kérdésekkel, melyeket feltettek Nékik, ezért hát tudatlanságot és ostobaságot tulajdonítottak a tudás és megértés azon Lényegeinek.

159. Hasonlóan, Mohamed egy másik versben tiltakozását fejezi ki kora embereivel szemben. Ezt mondja: „Noha korábban győzelemért fohászkodtak Istenhez a hitetlenek ellen – mégis, miután eljött hozzájuk Az, Akit pedig már ismertek, akkor nem hittek Benne. Isten átka legyen a hitetleneken!”¹ Gondold meg, hogy ez a vers miként utal arra is, hogy az emberek, akik Mohamed idejében éltek, ugyanazok voltak, akik a régi Próféták idején azért harcoltak és küzdöttek, hogy Isten Hitét előrelendítsék és Ügyét tanítsák. De mégis, a Jézus és Mózes idejében élt nemzedékeket, és azokat, akik Mohamed napjaiban éltek, hogyan lehet úgy tekinteni, mint tulajdonképpen egy és ugyanazon emberek? Mi több, azok, akiket korábban ismertek, Mózes volt, az Öt Könyv Kinyilatkoztatója, és Jézus, az Evangélium Szerzője. Mindezek ellenére miért mondta Mohamed: „Miután eljött hozzájuk Az, Akit pedig már ismertek” – vagyis Jézus vagy Mózes – „akkor nem hittek Benne”? Nem nevezték-e Mohamedet külsőleg más néven? Nem jött-e másik városból? Nem beszélt-e más nyelven, és nyilatkoztatott ki más Törvényt? Hogyan lehet akkor e vers igazságát megállapítani és jelentését tisztázni?

160. Iparkodj hát, hogy megértsd a „visszatérés” jelentését, mely oly nyilvánvalóan nyilatkoztatott ki magában a Koránban, és melyet még senki meg nem értett. Mit mondasz erről? Ha azt mondd, hogy Mohamed volt a régi Próféták „visszatérte”, amint erről ez a vers tanúskodik, akkor Társai is ugyanúgy a korábbi Társak „visszatérései” kell legyenek, miként a korábbi emberek „visszatértéről” is világosan tanúskodik a fent említett versek szövege. És ha megtagadod ezt, akkor bizonyosan megtagadod a Korán igazságát, Isten legbiztosabb bizonyosságát az embereknek. Törekedj arra, hogy hasonlóképpen megragadhasd a „visszatérés”, „kinyilatkoztatás” és

---

¹ Korán 2:89

„feltámadás” jelentőségét, miként ezek az isteni Lényeg Megnyilvánulásainak napjaiban láthatóak, hogy önnön szemeddel láthasd a szent lelkek „visszatértét” megszentelt és ragyogó testekbe, lemoshasd a tudatlanság porát, és megtisztíthasd az elsötétedett énedet az irgalom vizével, mely az isteni Tudás Forrásából fakad; hogy tán Isten erején, és az isteni útmutatás fényén keresztül megkülönböztethesd az örök ragyogás Reggelét a tévelygés sötétét éjétől.

161. Továbbá, nyilvánvaló számodra, hogy Isten Megbízottai egy új Ügy Hirdetőjeként és egy új Üzenet Hordozójaként öltenek testet a föld népei számára. Minthogy a Mennyei Trónus ezen Madarai mindnyájan Isten Akaratának mennyországából küldetnek alá, és minthogy mindnyájan azért állnak ki, hogy az Ő ellenállhatatlan Hitét hirdessék, ezért úgy tekintetnek, mint egy lélek és ugyanazon személy. Mert Ők mind Isten szeretetének ugyanazon Kelyhéből isznak, és az Egység ugyanazon Fájának gyümölcséből részesülnek. Isten ezen Megnyilvánulásai mind kettős természettel rendelkeznek. Az egyik a tiszta elvonatkoztatás és lényegi egység állapota. E tekintetben, ha mindüket egyazon néven szólítod és ugyanazon tulajdonságokkal illeted, nem tévelyedtél el az igazságtól. Miként kinyilatkoztatta: „Nem teszünk különbséget az Ő Küldöttei között.”¹ Mert Ők a föld népét mindnyájan arra szólítják, hogy ismerjék el Isten Egységét, és a végtelen kegyelem és nagylelkűség Kawthar-ját hirdetik nékik. Mindnyájan felruháztattak a Prófétaság köntösével, és megtiszteltettek a dicsőség palástjával. Ezért Mohamed, a Korán Pontja kijelentette: „Én vagyok az összes Próféta.” Ezt is mondja: „Én vagyok az első Ádám, Noé, Mózes és Jézus.” Ilyen kijelentéseket tett Ali is. Ehhez hasonló kijelentések, melyek az Egység Hirdetőinek lényegi egységét mutatják, szintén Isten halhatatlan szavainak Csatornáiból és az isteni tudás drágaköveinek Kincstárából fakadtak, és jegyeztettek fel az írásokban. Ezen Orcák az Isteni Parancs befogadói és Kinyilatkoztatásának hajnalai. Ez a Kinyilatkoztatás felülemelkedik a különbözőség fátylán és a számok korlátain. Amint mondja: „A mi Ügyünk csupán egyetlen.”² Mivel az Ügy egy és ugyanaz, annak Hirdetőinek is egynek és ugyanannak kell lenniük. Hasonlóképpen szóltak a Mohamedán Hit Imámjai, a bizonyosság ama lámpásai: „Mohamed a mi elsőnk, Mohamed a mi utolsónk, Mohamed a mi mindenünk.”³

---

¹ Korán 2:285

² Korán 54:50

³ Ali imámnak tulajdonított hagyomány

162. Tiszta és nyilvánvaló tehát számodra, hogy minden Próféta Isten Ügyének Temploma, Akik különféle ruházatot öltve jelentek meg. Ha éles szemmel figyeled, látni fogod Őket, amint ugyanazon frigysátorban lakoznak, ugyanazon mennyrországban szárnyalnak, ugyanazon trónuson ülnek, ugyanazon szóval szólnak, és ugyanazon Hitet hirdetik. Ilyen a lét ezen Lényegeinek, a végtelen és mérhetetlen ragyogás Égítestjeinek egysége. Ezért, ha a Szentség e Megnyilvánulásainak egyike kijelentené, mondván: „Én vagyok minden Próféta visszatérte”, bizony az igazat szólja. Ugyanígy minden egymást követő Kinyilatkoztatásban az előző Kinyilatkoztatás visszatérte kétségtelen tény, melynek igazsága szilárdan bizonyított. Mivel Isten Prófétainak visszatérte a versek és hagyományok bizonyossága szerint meggyőzően bemutatásra került, így választottaik visszatérte is határozott bizonyítást nyert. Ez a visszatérés önmagában túl nyilvánvaló ahhoz, hogy bármilyen bizonyosságot vagy bizonyítékot igényelne. Gondolj például Noéra a Prófétaik közül. Amikor felruháztatott a Prófétaaság palástjával, és Isten Lelke arra indította, hogy felkeljen és hirdesse az Ő Ügyét, az aki hitt Benne és elfogadta a Hitét, egy új élet kegyelmével telt el. Arról valóban elmondható volt, hogy újjászületett és új életre ébredt, minthogy, mielőtt hitét Istenbe helyezte, és Megnyilvánulását elfogadta volna, szívét a világ dolgaira helyezte, úgymint a földi javakhoz, feleséghez, gyermekekhez, ételhez, italhoz és hasonlókhoz való ragaszkodás, olyannyira, hogy nappal és éjnek évadján egyetlen gondja az volt, hogy gazdagságot gyűjtsön, és megszerezze magának az élvezetek és gyönyör eszközeit. Ezek mellett, mielőtt részesült volna a hit új életre keltő vizéből, olyannyira ragaszkodott ősei hagyományaihoz, és olyan szenvedélyesen tartotta be szokásait és törvényeit, hogy inkább meghalt volna, mintsem akár egyetlen betűjét is megsértse azon babonás formáknak és szokásoknak, melyek népénél elterjedtek voltak. Miként az emberek kiáltottak: „Atyáinkat mi egy vallásközösségben leltük föl, és mi bizony az ő nyomdokaikat követjük.”¹

163. Ugyanezek az emberek, bár a korlátok mindezen fátylaiba burkolva, és az ilyen hagyományok betartásának visszatartó kötelékei ellenére, mihelyst ittak a hit halhatatlan italából, a bizonyosság kelyhéből, a Mindenek Felett Dicső Megnyilvánulásának kezéből, olyannyira megváltoztak, hogy az Ő kedvéért feladták rokonaikat, javaikat, életüket, hitüket, ó, igen, mindent Istenen kívül! Oly elsöprő volt vágyódásuk Isten után, oly felemelő szent elragadtatásuk öröme, hogy a világ és mindaz, ami benne van, semmivé vált

---

¹ Korán 43:22-23

szemükben. Nem példázta-e ez a nép az „újjászületés” és „visszatérés” misztériumait? Nem volt-e látható, hogy ugyanezen emberek, mielőtt felruháztattak volna Isten új és csodás kegyelmével, számtalan módon igyekeztek életük védelmét biztosítani a megsemmisüléstől? Nem töltötte-e el őket akár egy tüske is rettenettel, és futamította meg őket akár egy róka látványa is? De miután megtiszteltettek Isten legfőbb kitüntetésével és részesültek bőséges kegyelméből, ha tehették volna, szívesen ajánlottak volna tízezer életet az Ő ösvényén! Sőt, áldott lelkeik, melyek megvetették testük börtönét, szabadulás után áhítoztak. E sereg egyetlen harcosa szembefordult és megküzdött volna egy sokasággal is! És mégis, az életükben bekövetkezett átalakulás nélkül hogyan lettek volna képesek ilyen cselekedetekre, melyek ellenkezik az emberi viselkedéssel, és összeegyeztethetetlenek saját világi vágyaikkal?

164. Nyilvánvaló, hogy ezen a titokzatos átalakuláson kívül semmi nem tudta volna elérni, hogy a létezés világában megnyilvánuljon egy ilyen szellem és viselkedés, mely olyannyira más, mint korábbi szokásaik és viselkedésük. Mert izgalomuk békévé változott, kétségük bizonyossággá, félnkségük bátorsággá. Ilyen az Isteni Elixír hatása, mely gyorsan, mint a szemrebbenés, átlényegíti az emberek lelkét!

165. Például, nézd a réz anyagát. Ha saját bányájában meg lehetne óvni a megszilárdulástól, hetven év alatt arannyá változna. Vannak azonban, akik azt tartják, hogy a réz tulajdonképpen arany, mely megszilárdulva romlott állapotba került, és így nem érte el saját igazi állapotát.

166. Legyen akárhogy is, a valódi varázsszer egyetlen pillantás alatt átlényegíti a réz anyagát arannyá, és egyetlen pillanat alatt átsuhan a hetven év fokozatain. Réznek nevezhető-e ez az arany? Mondhatják-e, hogy az nem érte el az arany állapotát, miközben kéznél van a próbakő a vizsgálathoz és a réztől való megkülönböztetéshez?

167. Hasonlóan, az Isteni Elixír hatására ezek a lelkek is egy szemrebbenésnyi idő alatt átsuhannak a por világán, és felemelkednek a szentség birodalmába; és egy lépéssel átlépnek a korlátozottság földjén, és eléri a Térnélküliség birodalmát. Ó, tedd meg a legnagyobb erőfeszítést, hogy elérd ezt az Elixírt, mely egyetlen röpke lélegzet alatt elrepíti a tudatlanság nyugatját a tudás keletjébe, bevilágítja az éjszaka sötétjét a reggel ragyogásával, elvezeti a kétség vadonában bolyongót az Isteni Jelenlét kútfejéhez és a bizonyosság Forrásához, és a halandó lelkekre ráruhazza a megtiszteltetést, hogy befogadtatnak a halhatatlanság Ridvánjába. Nos hát, ha

ez aranyról azt lehet gondolni, hogy az réz, akkor ezekről az emberekről is úgy lehetne vélekedni, hogy ugyanazok maradtak, mint mielőtt hitet nyertek.

168. Ó testvérem, lásd, hogy az „újjászületés”, „visszatérés” és „feltámadás” belső misztériumai miként kerültek mind feltárára és tettek érthetővé számokra e mindent kielégítő, megdönthetetlen és meggyőző kijelentéseken keresztül. Adja Isten, hogy kegyes és láthatatlan segedelmével testedről és lelkedről levethesd a régi ruhát, és magad egy új és elpusztíthatatlan öltözékkel ékesíthesd.

169. Ezért azok, akik minden egymásra következő Törvénykorszakban megelőzték az emberiség többi részét abban, hogy elfogadják Isten Hitét, akik az isteni Szépség kezéből kortyolták a tudás tiszta vizét, és felhágtak a hit és bizonyosság legfenségebb ormaira, ők névben, valóságban, tettekben, szavakban és rangban azok „visszatértének” tekinthetők, akik egy korábbi Törvénykorszakban hasonló módon kitűntek. Mert bárhogyan is nyilvánultak meg egy korábbi Törvénykorszak emberei, ugyanazt mutatták most fel e későbbi nemzedék emberei is. Gondolj a rózsára: bimbózzék keleten vagy nyugaton, attól még rózsza marad. Mert ami e tekintetben számít, az nem a rózsza külső alakja és formája, hanem az az illat és parfüm, melyet áraszt.

170. Tisztítsd meg hát látásod minden földi korlátozottságtól, hogy úgy tekinthess rájuk mindre, mint egy Név hordozóira, egy Ügy hirdetőire, egy Én megnyilvánulásaira, és egy Igazság kinyilatkoztatóira, és hogy megérthesd Isten Szavainak misztikus „visszatértét”, miként e kijelentések feltárták azt. Gondolkozz el egy kicsit a Mohamedi Törvénykorszak társainak viselkedésén. Gondold meg, hogy Mohamed új életre keltő leheletén keresztül miként tisztultak meg a földi hiúságok mocskától, szabadultak meg az önös vágyaktól, és fordultak el mindentől Rajta kívül. Lásd, miként előzték meg a föld minden népét abban, hogy szent Színe elé – magának Istennek a Színe elé – járuljanak, miként fordultak el a világtól és mindentől, ami abban található, és áldozták életüket szabadon és örömmel a Mindenek Felett Dicső e Megnyilvánulásának lábánál. És most figyelj meg ugyanazon elhatározottság, ugyanazon állhatatosság és lemondás „visszatértét”, melyet a Bayán Pontjának¹ társai tanúsítottak. Tanúja voltál, hogy az Urak Ura kegyének csodáin keresztül ezek a társak miként bontották ki a magasztos lemondás lobogóit a dicsőség megközelíthetetlen magaslatain. Ezek a Fények egyetlen Forrásból eredtek, és e gyümölcsök egyetlen Fa gyümölcsei. Nem

---

¹ A Báb címe

találsz közöttük különbséget vagy megkülönböztetést. Mindez Isten kegyelméből! Azt tölti el Ő kegyelmével, akit csak akar. Adja Isten, hogy elkerüljük a tagadás földjét, és belegázolhassunk az elfogadás óceánjába, hogy minden ellentmondástól megtisztított szemmel láthassuk az egység és különbözőség, a sokféleség és egyedüliség, a korlátozottság és megszabadultság világait, és felszárnyalhassunk Isten Szava belső jelentésének legmagasabb és legbensőbb szentélyébe.

171. E megállapításokból tehát világossá és nyilvánvalóvá vált, hogyha a „Végen, mely nem ismer véget” megnyilvánul egy Lélek, és kiáll, hogy hirdessen és támogasson egy Ügyet, melyet a „Kezdetben, melynek nincs kezdete” egy másik Lélek hirdetett és támogatott, igazul jelenthető ki Róla, Ki az Utolsó volt, és Arról, Aki az Első volt, hogy Ők egy és ugyanazok, minthogy mindketten egy és ugyanazon Ügy Hirdetői. Ezért hasonlította a Bayán Pontja – legyen mindenek élete áldozat Érte! – Isten Megnyilvánulásait a naphoz, mely bár a „Kezdetből, melynek nincs kezdete” felkel a „Végig, mely nem ismer véget”, mégis ugyanaz a nap. Na most, ha azt mondanád, hogy ez a nap az előző nap, igazat beszélsz; és ha azt mondogod, hogy ez a nap annak a napnak a „visszatérte”, akkor is igazat mondasz. E megállapításból ugyanígy nyilvánvaló, hogy az „utolsó” kifejezés az „elsőre” is alkalmazható, és az „első” az „utolsóra”; minthogy mind az „első”, mind az „utolsó” azért állt ki, hogy egy és ugyanazon Hitet hirdesse.

172. Bár e téma nyilvánvaló azok szemében, akik kortyoltak a tudás és bizonyosság borából, mégis hányan vannak azok, akik jelentését nem értették meg, és hagyták, hogy a „Próféták Pecsetje” kifejezés elhomályosítsa megértésüket és megfossza őket számtalan ajándékának kegyelmétől! Nem jelentette-e ki Mohamed Maga: „Én vagyok az összes Próféta”? Nem mondta-e, mint már említettük: „Én vagyok Ádám, Noé, Mózes és Jézus”? Miért lenne képtelen Mohamed, az a halhatatlan Szépség, Ki azt mondta: „Én vagyok az első Ádám”, arra, hogy azt is mondja: „Én vagyok az utolsó Ádám”? Mert miként Ő Önmagát a „Próféták Elejének” tartotta – vagyis Ádámnak –, hasonlóképpen alkalmazható ama Isteni Szépségre a „Próféták Pecsetje” is. Minden kétséget kizáróan nyilvánvaló, hogy a „Próféták Eleje”-ként Ő ugyanúgy a „Pecset”-jük is.

173. Ebben a Törvénykorszakban e téma rejtélye komoly próba az egész emberiség számára. Lásd, hányan vannak azok, akik e szavakhoz ragaszkodván megtagadták, hogy higgyenek Abban, Aki ezek valódi Kinyilatkoztatója. Mit gondolhatnak, kérdezzük, ezek az emberek, hogy mit

jelent az „első” és az „utolsó”, amikor Istenre utal – dicsőíttessék az Ő Neve! Ha azt állítják, hogy a kifejezések az anyagi világegyetemre vonatkoznak, miként lenne az lehetséges, amikor a dolgok látható rendje még mindig nyilvánvalóan létezik? Ő nem, ebben az esetben az „első” nem jelent mást, mint „utolsó”-t, és az „utolsó” nem mást, mint „első”-t.

174. Miként a „Kezdetben, melynek nincs kezdete” az „utolsó” kifejezés is valóban alkalmazható Arra, Ki a látható és a láthatatlan Nevelője, ugyanúgy alkalmazhatók az „első” és „utolsó” kifejezések a Megnyilvánulásaira. Ugyanakkor Ők mind az „első”-nek, mind az „utolsó”-nak a Képviselői. Míg az „első” székén ülnek, az „utolsó” trónusát is elfoglalják. Ha található lenne egy látó szem, biztos felismerné, hogy az „első” és az „utolsó”, a „nyilvánvaló” és a „rejtett”, a „kezdet” és a „pecsét” Képviselői nem mások, mint e szent Lények, a mindentől való elfordulás ezen Lényei, ez isteni Lelkek. És ha az „Isten egyedül volt, és nem volt más Kívüle” szent birodalmában szárnyalnál, azt találnád abban az Udvarban, hogy mindezen jelzők egyáltalán nem is léteznek, fel sem merülnek. És akkor szemedet nem takarják tovább ezek a fátylak, ezek a kifejezések és utalások. Mily mennyei és fenséges az a magasztos szint, melyet még Gábrriel sem érhet el vezető nélkül, és melyre a Mennyei Madár sem szárnyalhat fel soha segítség nélkül!

175. És most igyekezz, hogy megérthesd Ali-nak, az Igazhitűek Parancsnokának ezt a mondását: „Felhasítani a dicsőség fátylait, segítség nélkül.” A „dicsőség ezen fátylai” között vannak a papok és hittudósok, akik Isten Megnyilvánulásának idején élnek, és akik ugyan ítélőképesség hiányában, de vezetés iránti áhítozásuk miatt nem vetették alá magukat Isten Ügyének, sőt még azt is elutasították, hogy fülüket az isteni Dallam felé fordítsák. „Ujjukkal betapasztják a fülüket.”¹ És az emberek is, Istent teljességgel figyelmen kívül hagyván, ezeket választván mestereiknek, magukat fenntartás nélkül e nagyképű és álszent vezetők hatalma alá helyezték, mert nincs saját látásuk, saját hallásuk és szívük sem, hogy az igazságot megkülönböztessék a hamiságtól.

176. Isten összes Prófétaja, Szentje és Választottja mennyből ihletett értelmei ellenére, hogy az emberek a saját szemükkel lássanak és a saját fülükkel halljanak, ezek megvetően visszautasították tanácsaikat, és vakon követték és fogják is követni Hitük vezetőit. Ha egy szegény és ismeretlen személy, aki nem a tanult emberek öltözetét viseli, így fordul hozzájuk,

---

¹ Korán 2:19

mondván: „Emberek! Kövessétek Isten küldötteit”¹, nagyon meglepődve ezen a kijelentésen, így válaszolnának: „Hogyan?! Azt mondod, hogy mindezen papok, a tudás mindezen képviselői az összes hatalmukkal, pompájukkal és fényűzésükkel tévedtek, és nem tudták megkülönböztetni az igazságot a hazugságtól? Vajon te és a hozzád hasonlók úgy tesztek, mintha megértettétek volna azt, amit ők nem értettek meg?” Ha számuk és a pompás külső megjelenés tekintendő a tudás és igazság mércéjének, akkor egy régmúlt kor népeit, akiket a maiak sem számban, sem pompában, sem hatalomban soha felül nem múltak, bizonyosan magasabb rendű és méltóbb népnek kellene tekinteni.

177. Tiszta és nyilvánvaló, hogy bármikor is nyilatkoztattak ki a Szentség Megnyilvánulásai, az Ő idejükben élt papok megakadályozták az embereket abban, hogy eljuthassanak az igazság útjára. Erről tesz bizonyosságot az összes szent írás és mennyei könyv szövege. Isten egyetlen Prófétája sem ölthetett testet anélkül, hogy ne esett volna áldozatul az akkori papság szüntelen gyűlöletének, rágalmazásának, tagadásának és átkozódásának. Jaj nekik a bűnökért, melyeket kezeik korábban elkövettek! Jaj nekik azért is, amit most tesznek! A dicsőség mely fátyla lehetne szörnyűbb, mint a tévelygés ezen megtestesülései?! Isten v! Felhasítani az ilyen fátylakat minden cselekedetek közül a leghatalmasabb, és szétszaggatni őket minden tettek közül a legdicséretesebb! Segítsen meg bennünket Isten, és segítsen meg benneteket is, ó, Lélek hadai! hogy tán Megnyilvánulásának idejében kegyesen segítséget kaphassatok ilyen tettek véghezvitelére, és az Ő napjaiban Isten Színe elé járulhassatok.

178. Továbbá, a „dicsőség fátylai” között található olyan kifejezések, mint „a Próféták Pecsétje” és hasonló, melyek eltávolítása óriási eredmény ez alacsony származású és tévelygő lelkek szemében. E rejtélyes mondások okán, e súlyos „dicsőség fátylai” miatt ezek mind megakadályoztattak abban, hogy megpillanthassák az igazság fényét. Nem hallották-e a Mennyei madár² énekét erről a misztériumról dalolván: „Ezer Fatimét vettem én feleségül, kik mind Mohamed lányai voltak, ’Abdu’lláh fiáé, ’a Próféták Pecsétjéé””? Lásd, mennyi misztérium rejlik még feltáratlanul Isten tudásának szentélyében, és bölcsességének mennyi drágaköve rejtezik még sérthetetlen kincsesládában! Ha megfontolnád ezt szívedben, rádöbbenél, hogy az Ő keze-munkája nem ismer sem kezdetet, sem véget. Rendelkezésének birodalma túl hatalmas

---

¹ Korán 36:20

² Ali imám

ahhoz, hogy halandók nyelve azt leírhasssa, vagy hogy az emberi elme madara azt átrepülhesse; és gondviselésének rendelkezései túl titokzatosak ahhoz, hogy az ember elméje azokat felfoghasssa. Teremtését vég le nem győzte, és öröktől fogva létezett az a „Kezdetből, melynek nincs kezdete”; és Szépségének Megnyilvánulásait kezdet nem látta, és ők létezni fognak a „Végig, mely nem ismer véget”. Fontold meg e beszédet szívedben, és elmélkedj el arról, hogyan alkalmazható az mindezen szent Lelkekre.

179. Törekedj arra, hogy hasonlóképpen megérthesd ama örök szépség, Husszein, Ali fia dallamának jelentését, aki Salmánhoz szólván ily szavakat mondott: „Ezer Ádámmal voltam, és minden egyes és a következő Ádám közötti távolság ötvenezer esztendő volt, és mindegyikük számára hirdettem az Utódlást, mely apámra ruházott.” Majd néhány részletet említ, míg nem így szól: „Ezer csatában harcoltam Isten ösvényén, melyek közül a legkisebb és a legjelentéktelenebb is olyan volt, mint a Khaybar-i csata, melyben atyám harcolt és küzdött a hitetlenek ellen.” Most próbálkozz, hogy e két hagyományból megérthesd a „vég”, a „visszatérés” és a „kezdet vagy vég nélküli teremtés” misztériumait.

180. Ó, szerettem! Mérhetetlenül magasztosabb a mennyei Dallam az emberi fül erőlködésénél, hogy meghallhasssa, vagy az elménél, hogy felfoghasssa misztériumát! Hogyan léphetne be a tehetetlen hangya a Mindenek Felett Dicsőséges udvarába? És gyenge lelkek a megértés hiányában mégis visszautasítják e rejtett értelmű kijelentéseket, és megkérdőjelezzik az ilyen hagyományok igazságát. Nem, senki nem foghatja fel őket azokon kívül, akik értő szívvel bírnak. Mondd, Ő az a Vég, Aki számára az egész világegyetemben nincs elképzelhető vég, és Aki számára a teremtés világában nincs elgondolható kezdet. Lássátok, ó föld népei, a Vég tündöklő ragyogását, feltárva a Kezdet Megnyilvánulásaiban!

181. Mily különös! Ezek az emberek az egyik kezükkel ragaszkodnak a Korán azon verseihez és a bizonyosság népének azon hagyományaihoz, melyekről úgy találták, hogy összhangban vannak hajlamaikkal és érdekeikkel, míg a másikkal elutasítják azokat, melyek ellentétesek önös vágyaikkal. „Vajon az Írásnak csak egy részében hisztek, egy másik részét pedig tagadjátok?”¹ Hogyan tudjátok megítélni azt, amit nem értetek? Miként a lét Ura csalhatatlan Könyvében, miután magasztos kijelentésében

---

¹ Korán 2:85

„Mohamed Isten Küldötte és a Próféták Pecsétje”¹ a „Pecsét”-ről szól, kinyilatkoztatta minden népnek az „Isten Színe elé jutás” ígéretét. A halhatatlan Király színe elé járulásról bizonyosságot tesznek a Könyv versei, melyekből néhányat már említettünk. Az egy igaz Isten a tanúm! Semmi magasztosabb vagy világosabb, mint az „Isten Színe elé jutás” nem került kinyilatkoztatásra a Koránban. Jó annak, aki elérte ezt azon a napon, amikor a legtöbb ember, amint te is látod, elfordult attól.

182. És mégis, az előző vers rejtélyessége miatt elfordultak az utóbbiban ígért kegytől, annak dacára, hogy az „Isten Színe elé jutás” a „Feltámadás Napján” egyértelműen kijelentetik a Könyvben. Világos bizonyosságokkal bemutattuk, és határozottan megállapítottuk, hogy a „Feltámadás” azt jelenti, hogy Isten Megnyilvánulása felkel, hogy hirdesse Ügyét, és az „Isten Színe elé jutás” pedig az Ő Szépsége elé való járulást Megnyilvánulása személyében. Mert bizony „A tekintetek nem észlelik Őt, ám Ő észleli a tekinteteket.”² Mindezen vitathatatlan tények és világos kijelentések ellenére ostobán ragaszkodtak a „pecsét” kifejezéshez, és teljességgel megfosztották magukat Annak felismerésétől, Ki mind a Pecsét, mind a Kezdet Kinyilatkoztatója megjelenése napján. „Ha Isten megbüntetné az embereket vétkeikért, akkor nem hagyna a földön egyetlen élőlényt sem, ami mozog! Ő azonban haladékot ad nekik egy megszabott határidőig.”³ De mindezekről eltekintve, ha e nép a kristálytisza víznek csak egyetlen cseppjéből is részesült volna, mely a szavakból: „Isten azt cselekszik, amit akar, és azt rendeli el, ami Néki tetszik”⁴ előcsobog, nem gáncoskodtak volna olyan nemtelenül, mint ezek tették az Ő Kinyilatkoztatása Középpontja ellen. Isten Ügye, az összes cselekedetek és szavak mind az Ő hatalmának markában vannak. „Minden dolgok az Ő hatalmas tenyerébe vannak zárva; minden könnyű és lehetséges Néki.”⁵ Ő véghezvisz, amit csak akar, és mindent megtesz, amit kíván. „Aki azt kérdezi, 'miért', vagy 'mi célból', istenkáromlást szól!”⁶ Ha ezek az emberek leráznák hanyag szendergésüket, és rádöbbenének arra, hogy kezük mit cselekedett, bizonyosan megsemmisülnének, és önként vetnék magukat a tűzbe, mely a végük és igazi lakhelyük. Nem hallották-e, amit Ő

---

¹ Korán 33:40

² Korán 6:103

³ Korán 16:61

⁴ Korán 14:27

⁵ Ali imám mondása

⁶ Perzsa Bayán II.16.

kinyilatkoztatott: „Nem tartozik számadással azért, amit tesz”?¹ E kijelentések fényében hogyan lehet az ember oly botor, hogy megkérdőjelezze Őt, és üres mondásokkal foglalatoskodjon?

183. Kegyelmes Isten! Oly nagy az emberek ostobasága és romlottsága, hogy arcukat csakis tulajdon gondolataik és vágyaik felé fordították, és Isten tudásának és akaratának – szenteltessék és dicsőíttessék az Ő neve! – hátat fordítottak.

184. Légy igazságos: ha ezen emberek elismernék e sugárzó szavak és szent utalások igazságát, és felismernék Istent, mint olyat „Aki azt teszi, ami Néki tetszik”, hogyan ragaszkodhatnának továbbra is e kirívó képtelenségekhez? Nem, teljes lelkükkel elfogadnák és alávetnék magukat mindannak, amit mond. Istenre esküszöm! Ha nem az isteni Parancsolat és a Gondviselés kifürkészhetetlen rendelése miatt, a föld maga teljesen elpusztította volna már mind e népet! „Ő azonban haladékot ad nekik egy kijelölt nap határidejéig.”²

185. Ezerkettőszáz és nyolcvan esztendő telt el a Mohamedi Törvénykorszak hajnala óta, és minden hajnalban mondogatták e vak és becestelen emberek az ő Koránjukat, és mégsem fogták fel annak a Könyvnek egyetlen betűjét sem! Újra és újra olvassák a verseket, melyek tisztán bizonyosságot tesznek e szent témák valóságáról, és tanúskodnak az örök Dicsőség Megnyilvánulásainak igazságáról, és még mindig nem fogják fel céljukat. Még arra sem jöttek rá mindezen idő alatt, hogy az írások és szent könyvek olvasása soha nem szolgált más célt, mint hogy képessé tegye az olvasót jelentésük megértésére és legbelsőbb misztériumaik megfejtésére. Különben az olvasás – megértés nélkül – nem hoz tartós hasznot az embernek.

186. És történt, hogy egy napon egy rászoruló ember látogatóba jött e Lélekhez, Tudásának óceánja után epekedve. Míg beszélgettünk vele, említés került az Utolsó Ítélet, a Feltámadás, az Újjászületés és az Ítélet Napjának jeleiről. Sürgetett, magyarázzuk el, hogy e csodás Törvénykorszakban a világ népei miként ítéltettek meg, amikor egyikük sem ébredt ennek tudatára. Ezután befogadóképességének és megértésének mértéke szerint megosztottuk vele a Tudomány és az ősi Bölcsesség bizonyos igazságait. Majd

---

¹ Korán 21:23

² Korán 16:61, 56:50

megkérdeztük tőle, mondván: „Nem olvastad-e a Koránt, és nem vagy-e tudatában ennek az áldott versnek: 'Azon a napon sem az emberek, sem a szellemek nem kérdeztetnek Vétkeik felől'”?¹ Nem veszed észre, hogy itt a 'kérdezni' nem nyelvvel vagy beszéddel feltett kérdést jelent, miként maga a vers is mutatja és bizonyítja? Hiszen utána ez áll: 'A bűnösök megismersezenek az arcukról s üstöküknél és lábuknál fogva ragadják meg őket.'”²

187. A világ népei tehát arcuk alapján ítéltetnek meg. Azon keresztül válik nyilvánvalóvá mind a hitelenségük, mind a hitük, mind a romlottságuk. Amint nyilvánvaló e napon is, hogy miként ismerzik és különböztetik meg a tévelygés népe arcuk alapján az isteni Útmutatás követőitől. Ha ezen emberek csupán Isten kedvéért, és semmi egyéb vágyból, mint hogy jókedvét keressék, megfontolnák a Könyv verseit szívükben, bizonyosan megtalálnák, amit csak keresnek. Verseiben megtalálnák kinyilatkoztatva és nyilvánvalóan az összes dolgot, akár nagyot vagy kicsit, ami e Törvénykorszakban lezajlott. Felismernének bennük még olyan utalásokat is, melyek arra vonatkoznak, hogy Isten neveinek és tulajdonságainak Megnyilvánulásai eltávoznak szülőföldjükről; hogy a kormány és a nép ellenkezik és megvetően gögös Velük szemben; és hogy az Egyetemes Megnyilvánulás egy meghatározott és erre külön kijelölt földön fog lakozni, és ott fejt ki hatását. Azonban senki nem értheti ezt meg, csak az, aki értő szívvel rendelkezik.

188. Témánkat azzal pecsételjük le, ami korábban Mohamednek kinyilatkoztatott, hogy annak pecsétje a szent mósusz illatát szórhassa, mely az embereket az el nem múló ragyogás Ridvánjához vezeti. Megmondta, és az Ő szava az igazság: „Isten hívja az embereket a Béke Hajlékába³. Ő azt vezeti az egyenes útra, akit akar.”⁴ „Uruknál majdan a Béke Hajléka lesz az ő osztályrészük. És Ő lesz az ő gyámolítójuk azért, amit földi életükben cselekedtek.”⁵ Ezt azért nyilatkoztatta ki, hogy kegyelme átfoghassa a világot. Dicsőíttessék Isten, minden lét Ura!

---

¹ Korán 55:39

² Korán 55:41

³ Bagdad

⁴ Korán 10:25

⁵ Korán 6:127

189. Különbéleképpen és ismételten elmagyaráztuk Mi minden téma jelentését, hogy talán minden lélek, akár magas vagy alacsony, a saját mértéke és befogadóképessége szerint elnyerhesse abból osztályrészét és részesedését. Ha képtelen arra, hogy egy bizonyos okfejtést megértsen, így, egy másikon keresztül elérheti célját. „Hogy mindenféle ember tudhassa, hová kell mennie inni.”¹

190. Istenre! E Mennyei Madár, mely most a porban lakozik, e dallamok mellett miriádnyi más éneket is tud énekelni, és e kijelentések mellett számtalan misztérium feltárására képes. Ki nem mondott kijelentéseinek egyetlen hangjegye is mérhetetlenül magasatosan áll minden felett, mi korábban már kinyilatkoztatásra került, és sokkal, de sokkal dicsőségesebb mind a fölött, mi Tollából előpatakozott. Tárja majd fel a jövő az órát, amikor a belső jelentés Menyasszonyai, miként ezt Isten Akarata megparancsolja, fátyol nélkül elősietnek misztikus palotáikból, és megmutatják magukat a lét ősi birodalmában. Az Ő engedélye nélkül semmi sem lehetséges; egyetlen hatalom sem maradhat fenn, hacsak nem az Ő hatalmán keresztül, és nincs más Isten, csak Ő. Övé a teremtés világa, és Övé Isten Ügye. Mindenek az Ő Kinyilatkoztatását hirdetik, és mindenek az Ő Szellemének misztériumait tárják fel.

191. Az előző oldalakon Mi már kétféle természetet jelöltünk meg minden egyes Égitestnél, mely az örök szentség Hajnalából felkél. Az egyik természetüket, a lényegi egység állapotát már elmagyaráztuk. „Nem teszünk különbséget egyikük javára sem közülük.”² A másik természetük a megkülönböztetés állapota, mely a teremtés világára és annak korlátaira vonatkozik. Itt Isten minden egyes Megnyilvánulása saját egyéniséggel rendelkezik, pontosan megszabott küldetéssel, előre elrendelt Kinyilatkoztatással, és különlegesen kijelölt korlátokkal. Mindegyiküket más néven ismerik, más különleges tulajdonság jellemzi, meghatározott Küldetést teljesít, és sajátos Kinyilatkoztatással lett megbízva. Miként mondja: „Egyeseket közülük előnyben részesítettünk másokkal szemben. Akadnak közöttük olyanok, akikkel Isten beszélt. Némelyeket közülük több fokkal magasabba emelt. Jézusnak, Mária fiának nyilvánvaló bizonyítékokat adtunk és megerősítettük Őt a Szentlélekkel.”³

---

¹ Korán 2:60, 7:160

² Korán 2:136

³ Korán 2:253

192. E természetük és küldetésük különbözősége miatt van, hogy az isteni tudás ezen Forrásaiból eredő szavak és kijelentések látszólag eltérnek és különböznek egymástól. Egyébként, az isteni bölcsesség misztériumaiba beavatottak szemében minden beszédük valójában csupán az egyetlen Igazság kifejeződései. Mivel a legtöbb ember képtelen volt felismerni az említett kettős természetüket, ezért megzavarodnak és elcsüggednek a Megnyilvánulások eltérő kijelentései miatt, melyek lényegileg egy és ugyanazok.

193. Mindig is nyilvánvaló volt, hogy mindezen kijelentésbeli különbségek a kettős természetük különbözőségének tulajdoníthatók. Így egységük és fennkölt szellemiségük szempontjából tekintve az Istenség, Isteni Természet, Legfőbb Egyedülvalóság és Legbelsőbb Lényeg tulajdonságai joggal voltak és alkalmazhatók most is a lét ezen Lényegeire, minthogy Ők mindnyájan az isteni Kinyilatkoztatás trónusán ülnek, és az isteni Elrejtőzés székét foglalják el. Megjelenésük által Isten Kinyilatkoztatása ölt testet, és orcájuk által Isten Szépsége nyilvánul meg. Ezért Magának Istennek hangja hallható az Isteni Lény ezen Megnyilvánulásaitól.

194. Második természetük – vagyis a különbözőség, az elkülönülés, az időbeli korlátok, az egyéni jellemzők és a mértékek – tekintetében a feltétel nélküli szolgálat, a teljes nélkülözés és tökéletes önmegtagadás példaképei. Miként mondja: „Isten szolgája vagyok.¹ Én csak hozzátok hasonló ember vagyok.”²

195. E megkérdőjelezhetetlen és teljes körűen alátámasztott állításokból igyekezz megérteni a kérdések jelentését, melyeket feltettél, hogy szilárddá válhass Isten Hitében, és ne zavarhassanak meg az Ő Prófétáinak és Választottainak kijelentéseiben lévő eltérések.

196. Ha Isten mindent átfogó Megnyilvánulásainak bármelyike kijelentené: „Én vagyok Isten!” bizony igazat mondana, és kétség sem férne ahhoz. Mert ismételten bizonyítottuk, hogy Kinyilatkoztatásukon, tulajdonságaikon és neveiken keresztül Isten Kinyilatkoztatása, az Ő neve és az Ő tulajdonságai öltönek testet a világban. Amint kinyilatkoztatta: „Nem Te dobtál, amikor dobtál, hanem Isten dobott!”³ És ezt is mondja: „Akik hűségüket fogadnak

---

¹ Korán 19:30

² Korán 18:110

³ Korán 8:17

neked, azok Istennek tesznek hűségesküt.”¹ És ha bármelyikük így nyilatkozna: „Én Isten Hírnöke vagyok”, szintúgy igazat beszélne, a kétségtelen igazat. Miként megmondja: „Mohamed egyetlen férfinak sem apja közületek, hanem Isten Küldötte.”² Így tekintve Ők mind csupán a tökéletes Király, a változhatatlan Lényeg Küldöttei. És ha mindnyájan azt hirdetnék: „Én vagyok a Próféta Pécséje”, valóban mind csak az igazat mondanák, minden kétséget kizáróan. Mert ők mind csupán egy személy, egy lélek, egy szellem, egy lény, egy kinyilatkoztatás. Ők mindnyájan a „Kezdet” és a „Vég”, az „Első” és az „Utolsó”, a „Látható” és az „Elrejtett” megnyilvánulásai – melyek mindegyike Arra vonatkozik, Ki a Szellemek legbelsőbb Lelke, és a Lények örök Lényege. És ha azt mondanák: „Mi Isten szolgálói vagyunk”, ez szintúgy nyilvánvaló és vitathatatlan tény. Mert ők a szolgálat legmagasabb állapotában öltöttek testet, egy olyan szolgálatban, melyhez hasonlót ember soha el nem érhet. Ezért olykor, amikor a lét ezen Lényegei mélyen az időtlen és örök szentség óceánjaiba merültek, vagy amikor felszárnáltak az isteni misztériumok legmagasabb csúcsaira, joggal állították, hogy beszédük az istenség Hangja, Magának Istennek a Hívása. Ha felnyílna a tisztánlátás szeme, felismerné, hogy ebben az állapotban ők teljességgel megtagadták, és nemlétezőnek tekintették magukat Azelőtt, Ki a Mindeneket Átható, a Megvesztegethetetlen. Úgy vélem, önmagukat abszolút semminek tekintik, és saját említésüket ezen Udvarban istenkáromlásnak tartják. Mert egy ilyen Udvarban az én leghalkabb suttogása is a tolakodás és független lét bizonyítéka. Azok szemében, akik beléptek ezen Udvarba, egy ilyen felvetés már magában is súlyos véték. Akkor hát mennyivel súlyosabb lenne, ha azon Szín előtt bármi mást említenének, ha az ember szíve, nyelve, elméje vagy lelke mással foglalkozna, mint az Imádottal, ha szeme bármi más orcát látna, mint az Ő szépségét, füle bármi más dallam felé hajlana, mint az Ő hangja, és a lábai bármi más úton járnának, mint az Ő útja.

197. E napon Isten szellője fúj, és Lelke áthatott minden dolgokat. Kegyelme kiáradása oly nagy, hogy a toll mozdulatlanra dermed, és a nyelv szótlanná lesz.

198. E természetük alapján igényelték maguknak az Istenség Hangját és hasonlót, míg Küldötti természetük alapján Isten Küldötteinek nyilvánították magukat. Minden egyes esetben az alkalom követelményeinek megfelelően beszéltek, és mindezen kijelentéseket Maguknak tulajdonították, a kijelentéseket, melyek az isteni Kinyilatkoztatás birodalmától a teremtés

¹ Korán 48:10

² Korán 33:40

birodalmáig nyúltak, és az Istenség tartományától a földi lét tartományáig. Így tehát bármit is mondanak, vonatkozzék az az Istenség, Uraság, Profétaság, Küldöttség, Védnökség, Apostolság vagy Szolgálat birodalmára, minden igaz, és kétségnek még árnyéka sem férhet hozzá. Ezért hát, e mondásokat, melyeket Mi érvelésünk alátámasztásául idéztünk, figyelmesen meg kell fontolni, hogy a Láthatatlan Megnyilvánulásainak és a Szentség Hajnalainak egymástól eltérő kijelentései ne zaklassák tovább a lelket, és ne zavarják meg az elmét.

199. Az Igazság Égítestjei által kiejtett szavakat meg kell fontolni, és ha jelentésük nem világos, a Tudás kincsestáirainak Őrzőitől kell felvilágosítást kérni, hogy ők jelentésüket elmagyarázhassák, és misztériumaikat feltárhassák. Mert nem illendő egyetlen embernek sem, hogy a szent szavakat saját tökéletlen megértése szerint értelmezze, sem pedig, ha úgy találja, hogy azok ellentétesek a hajlamaival és vágyaival, visszautasítsa, és megtagadja azok igazságát. Mert ez a szokása a mostani papoknak és hittudósoknak, akik elfoglalják a tudás és tanultság székeit, és akik a tudatlanságot tudásnak nevezik, az elnyomást pedig igazságnak hívják. Ha ezek az Igazság Fényét azon bálványokról kérdeznék, melyeket üres képzelgésük faragott, és ha úgy találnák, hogy az Ő válasza nem esik egybe a saját elképzeléseikkel és a Könyvről alkotott saját megértésükkel, bizonyosan az értetlenség megtestesülésének kiáltanák ki Azt, Ki minden tudás Kincsesbányája és Kútfeje. Ilyen dolgok minden korszakban előfordultak.

200. Például, amikor Mohamedet, a lét Urát az újholdakról kérdezték, Ő Isten parancsolata szerint így válaszolt: „Istentől elrendelt szilárd időpontok ezek az emberek ... számára.”¹ Ezek után azok, akik hallották, tudatlan embernek bélyegezték Őt.

201. Hasonlóképpen abban a versben, mely a „Lélek”-ről szól, ezt mondja: „Kérdeznék Téged a Lélekről. Mondd, 'A Lélek az Én Uram igéjéből való.'”² Amint Mohamed válaszát megadta, mind nagy hangerővel tiltakoztak, mondván: „Lássátok e bolondot, aki nem tudja, hogy mi a Lélek, és magát mégis az isteni Tudás Kinyilatkoztatójának nevezi!” És most nézd a kor hittudósait, akik azért, mert megtiszteltettek az Ő nevével, és mert atyáik elfogadták az Ő kinyilatkoztatását, vakon alávetik magukat az Ő igazságának. Figyeld meg, ha ezek az emberek ma ilyen válaszokat kapnának az ilyen kérdezősködésekre,

---

¹ Korán 2:189

² Korán 17:85

habozás nélkül visszautasítanak és megtagadnak ezeket – sőt, ugyanolyan gáncsoskodón beszélnek, miként ezt meg is tették e napon. És mindezt annak ellenére, hogy a lét ezen Lényegei végtelenül magasztosabbak az ilyen képzeletszülte képeknél, és mérhetetlenül dicsőségesebbek mindezen üres mondásoknál, és minden értő szív felfogásánál. Az úgynevezett tudásuk e Tudáshoz hasonlítva, teljesen hamis, és az egész megértésük csupán ordító tévedés. Sőt, minden, ami az isteni Bölcsesség ezen Bányáiból, és az örök tudás ezen Kincsesházaiból ered, az az igazság, és csakis az igazság. A mondás: „A tudás csak egy pont, melyet az ostobák megsokszoroztak”¹ bizonyosága érvelésünknek, és a hagyomány: „A tudás olyan fény, melyet Isten annak szívébe vet, akinek csak akarja” állításunk igazolása.

202. Minthogy nem értették meg a Tudás jelentését, és ezzel a névvel azon képeket illették, melyeket a saját képzelgésük alkotott, és melyek a tudatlanság megtestesüléseitől származtak, ezért a Tudás Forrására olyan dolgokat zúdítottak, melyeket hallottál és láttál.

203. Például, egy bizonyos ember², aki híres volt tudása és eredményei okán, és aki saját magát népe egyik kiemelkedő vezetőjének tekintette, könyvében elítélte és becsmérelte a valódi tudás összes képviselőjét. Ez napnál világosabb határozott kijelentéseiből, valamint a könyvében mindenütt fellelhető utalásaiból. Mivel gyakran hallottunk felőle, elhatároztuk, hogy elolvassuk némely munkáját. Bár soha nem hajlottunk arra, hogy más emberek írásait olvassuk, mivel azonban néhányan kérdeztek Minket róla, úgy éreztük, bele kell néznünk könyveibe annak érdekében, hogy tudással és megértéssel válaszolhassunk kérdezőinknek. De arabul írt munkái nem voltak elérhetőek, mígnem egy napon valaki értesített Minket, hogy az egyik dolgozata, „Irshádu'l-'Avám”³ címmel, fellelhető e városban. E címből megéreztük az önteltség és hiúság bűzét, minthogy azt képzelte magáról, hogy ő maga tudós, míg az összes többi embert tudatlannak tekintette. Értékét tulajdonképpen már a cím is mutatta, amit könyvének választott. Nyilvánvalóvá vált, hogy szerzője az önzés és vágy ösvényét követi, és beleveszett a tudatlanság és ostobaság pusztaságába. Úgy látszik, elfelejtette a jól ismert hagyományt, mely azt mondja: „A tudás minden, ami megismerhető; hatalom és erő mind teremtés.” Mindazonáltal elküldettünk a könyvért, és Magunknál tartottuk néhány napig. Talán kétszer tekintettünk

---

¹ Ali imámnak tulajdonított hagyomány

² Hájí Mirzá Karím Khán

³ „Útmutató a tudatlanoknak”

bele. A második alkalommal véletlenül rábukkantunk Mohamed „Mi'ráj”¹ történetére, Akiről megmondatott: „Ha nem Teérted, nem teremtettem volna meg az égi szférákat.” Láttuk, hogy húsz vagy még több tudományágat sorolt fel, melynek ismeretét alapvető fontosságúnak tartotta a „Mi'ráj” misztériumának megértéséhez. Kijelentéseiből azt láttuk, hogyha az ember nem ismeri mindegyiket mélységeiben, soha nem érhet el ennek az érzékelésen felüli és magasztos témának a megfelelő megértéséhez. A felsorolt tudományok között volt a metafizikai elvonatkoztatás, az alkímia és a természetmágia tudománya. Ezeket az üres és elavult tudományokat tekintette ez az ember előfeltételnek az isteni Tudás szent és örök misztériumai megértéséhez.

204. Kegyelmes Isten! Ekkora az ő megértése. És ennek dacára, lásd, mily gáncokat vetett és rágalmakat szórt Isten végtelen tudásának azon Megtestesüléseire! Mily helyes és igaz a mondás: „Azok arcába szóród-e rágalmadat, Kiket az egy igaz Isten hetedik mennyországa kincseinek Őrzőjévé tett?”² Egyetlen értő szív vagy elme, a bölcsek és tudósok közül egyetlen egy sem vette figyelembe azokat a nevetséges kijelentéseket. Hiszen mily tiszta és nyilvánvaló minden ítélőképes szív előtt, hogy ezt az úgynevezett tudást most és a múltban is mindig visszautasította Ő, Ki az egy igaz Isten. Miként lehetne e tudományok ismerete, melyek olyannyira megvetendőek a valóban tanultak szemében, alapvető a „Mi'ráj” misztériumainak megértéséhez, miközben Magát a „Mi'ráj” Urát soha nem terhelte e korlátolt és zavaros tudományok egyetlen betűje sem, és sugárzó szívét soha nem mocskolták ilyen képzeletszülte illúziók? Mily igazul mondta: „Minden emberi eredmény sánta számaron kocog, míg az Igazság a szél szárnyán suhan át a téren.”³ Isten igazságosságára! Aki a „Mi'ráj” misztériumát kívánja fürkészni, és ezen óceán egy cseppjére vágyakozik, ha szívének tükrét már befedte azon tudományok pora, meg kell azt tisztítania, mielőtt e misztérium fénye abban visszatükröződhet.

205. E napon azok, akik az örök Tudás óceánjába merülnek, és az isteni bölcsesség bárkájában lakoznak, megtiltják az embereknek az ilyen üres foglalatosságokat. Ragyogó keblük, Istennek legyen hála, mentes az ilyen tudás minden nyomától, és magasztos e súlyos fátylak felett. Elégettük Mi e legsűrűbb fátylat a Szeretett szerelmének tűzével – a fátylat, melyre a mondás

---

¹ „Felemelkedés”

² Rúmi mondása

³ ibid

vonatkozik: „Minden fátyol közül a legsúlyosabb a tudás fátyla.”¹ Annak hamujában emeltük Mi az isteni tudás szentélyét. Dicsőíttessék Isten, felégettük a „dicsőség fátylait”² a Legszeretettebb szépségének tüzevel. Az emberi szívből kiűztünk mindent Rajta kívül, Ki a világ vágya, és ebben büszkélkedünk. Nem ragaszkodunk más tudáshoz csak az Övéhez, és nem fordítjuk szívünket másfelé, csak az Ő fényének sugárzó dicsősége felé.

206. Rendkívül meglepődtünk, mikor láttuk, hogy (Hájí Mirzá Karím Khán) egyetlen célja csupán az volt, hogy az emberek tudomásul vegyék, ő mindezen tudás birtokosa. Pedig Istenre esküszöm, hogy a mennyei tudás mezőiről kélő egyetlen szellőcske sem érintette meg soha a lelkét, és az időtlen bölcsesség egyetlen misztériumát sem tárta fel. Sőt, ha a Tudás jelentését valaha is elmagyaráznák neki, rémület szállná meg szívét, és egész lényé alapján megrendülne. Alantas és értelmetlen kijelentései ellenére, lásd a szertelenség mily magaslataira támaszt igényt!

207. Kegyelmes Isten! Mily nagy a csodálkozásunk annak láttán, miként gyűlnek az emberek köréje és követik őt! Megelégedvén a múlandó porral, arcukat afelé fordították, és hátuk mögé vetették Őt, Ki az Urak Ura. Kielégülten a varjú káromlásától, és beleszeretvén a holló látványába, lemondtak a csalogány dallamáról és a rózsa bájáról. Mily kimondhatatlan tévedéseket tárt fel e kérkedő könyv átfogatása! Túl hitványak ahhoz, hogy bármely toll leírja ezeket, és túl hamisak akár egy percnyi figyelemre is. Ha lenne azonban egy próbakő, az azonnal megkülönböztetné az igazságot a hamisságtól, a fényt a sötétségtől, és a napot az árnyéktól.

208. A tudományok között, melyeket e színlelő említ, van az alkímia. Reménykedünk, hogy egy király, vagy egy nagyhatalmú ember felszólítja őt, hogy tudományát a képzelgés birodalmából hozza le a tények tartományába, és a pusztá kérdéséből a tényleges eredmények síkjára. Bár e tanulatlan és alázatos Szolga, aki soha nem állított efféle dolgokat, és nem is tekintette ezeket az igazi tudás követelményeinek, felvállalhatná ugyanezt a feladatot, hogy ezáltal kiderülhessen az igazság, és megkülönböztethessék a hamisságtól. De mi végre?! Minden, amit e nemzedék Néünk nyújtani tudott, a dárdái által ütött sebek voltak, és az egyetlen kehely, melyet ajkunkhoz érintett, mérgének pohara volt. Nyakunkon még mindig viseljük a láncok hegeit, és testünkbe beleégték a hajlíthatatlan kegyetlenség bizonyítékai.

---

¹ Szufi mondás

² Ali imám mondása

209. És ami e személy eredményeit illeti, a tudatlanságát, megértését és vélekedését, lásd, mit nyilatkoztatott ki a Könyv, mely átfog minden dolgokat: „Bizony, a Zaqqúm-fa¹ a bűnös [Athím] eledele.”² Aztán bizonyos versek következnek, mely után ezt mondja: „Kóstold! Bizony, te vagy a hatalmas és a nagylelkű Karím!”³ Fontold meg, mily tisztán és kifejezetten írja le őt Isten megronthatatlan könyve! Ez az ember mi több, alázatot színlelvén saját könyvében úgy utal magára, mint az „athím szolgál”: „Athím” Isten Könyvében, hatalmas a köznép nyájában, „Karím” néven!

210. Gondolkozz el az áldott versről: „Nincs semmi, ami nedves, és semmi, ami száraz, hogy ne lenne följegyezve egy nyilvánvaló Írásban”⁴, hogy e szavak jelentése szíved táblájára vésethessenek. S mégis egy sokaság követi őt. Visszautasították őket a tudás és igazság Mózesét, és a tudatlanság Sámírjéhez⁵ ragaszkodnak. Elfordították szemüket az igazság Napcsillagától, mely az isteni és örök mennyországban ragyog, és tudomásul sem veszik annak fényét.

211. Ó testvérem! Az isteni tudás drágaköveit csak az isteni Bánya onthatja, a rejtelmes Virág illatát csak az ideális Kertben lehet belélegezni, és az időtlen bölcsesség liliomai nem virágozhatnak máshol, csak a szeplőtelen szív városában. „A jó vidékeken – Isten engedelmével – a növények dúsan sarjadnak, de azon a vidéken, amelyik rossz, ott csupán szűkösen sarjadnak.”⁶

212. Minthogy világosan megmutattuk, hogy csak az isteni misztériumokba beavatottak érthetik meg a Mennyei Madár dallamait, ezért hát kötelező mindenki számára, hogy a szívükben megvilágosodottaktól, és az isteni misztériumok Kincsestáraitól keressenek felvilágosítást Isten Hite finom részleteit, valamint a Szentség Hajnalai kijelentéseiben található homályos utalásokat illetően. Ily módon tárulnak majd fel e misztériumok, nem szerzett tudás segítségével, hanem egyedül Isten segedelmével és Kegyelmeből. „Kérdezzétek ezért az Írások őrzőit, ha nem tudjátok!”⁷

---

¹ Pokoli fa

² Korán 44:43–44

³ Korán 44:49

⁴ Korán 6:59

⁵ Varázsló, Mózes kortársa

⁶ Korán 7:58

⁷ Korán 16:43

213. De ó, testvérem, mikor az igaz kereső úgy határoz, hogy elindul kutató útjára az Örök Úr megismeréséhez vezető ösvényen, akkor mindenek előtt meg kell tisztítania szívét, mely Isten belső misztériumai kinyilatkoztatásának helye, minden szerzett tudás elfedő porától, és a sátáni képzelgés megtestesüléseinek utalásaitól. Keblét, mely az Imádott örök szeretetének szentélye, meg kell tisztítsa minden mocsoktól, és lelkét meg kell szabadítsa mindentől, ami víz és agyag, minden bizonytalan és mulékony kötődéstől. Olyannyira meg kell tisztítania szívét, hogy ne maradjon abban nyoma sem szeretetnek, sem gyűlöletnek, nehogy az a szeretet vakon félrevezesse, vagy az a gyűlölet elriassza az igazságtól. Amint ma is látod, miként a legtöbb ember az ilyen szeretet vagy gyűlölet miatt nélkülözi a halhatatlan Orcát, és tévelyedett messze az isteni misztériumok Megtestesüléseitől, pásztor nélkül bolyongva a feledés és tévelygés pusztaságában. A keresőnek mindenkor Istenbe kell helyeznie bizodalmát, le kell mondania a föld népeiről, el kell fordulnia a por világtól, és Ahhoz kell ragaszkodnia, Ki az Urak Ura. Soha nem szabad arra törekednie, hogy önmagát mások fölé helyezze, szíve táblájáról le kell mosnia a büszkeség és gőg minden nyomát, türelmet és lemondást kell gyakorolnia, hallgatnia kell és kerülni az üres fecsegést. Mert a nyelv parázsló tűz, a túl sok beszéd pedig halálos mérég. Az anyagi tűz a testet égeti el, míg a nyelv tüze a szívet és a lelket is felemészti. Az előbbi ereje csak egy ideig hat, míg az utóbbi hatása száz évig is eltart.

214. A kereső tekintse súlyos véteknek a kibeszélést is, és tartsa távol magát annak befolyásától, mert a kibeszélés a szívnek fényét nyomja el, és kioltja a lélek életét. Érje be kevéssel, és szabaduljon minden szertelen vágyakozástól. Becsülje azok társaságát, akik lemondtak a világról, és tekintse értékes jótétnek a kérkedő és világi emberek kerülését. Minden nap hajnalán társalogjon Istennel, és teljes lelkével tartson ki Imádotlja keresésében. Minden szeszélyes gondolatot emésszen el az Ő szerető említésének lángjával, és villámsebesen haladjon el minden más mellett Rajta kívül. Segítsen a nincsteleneken, és soha ne tagadja meg jóindulatát a szűkölködőktől. Legyen jó az állatokhoz, hát még mennyire embertársaihoz, akik felruháztattak a beszéd erejével. Ne habozzon felajánlani életét Imádotjtáért, és ne engedje azt se, hogy az emberek balítélete eltérítse őt az Igazságtól. Ne kívánjon másoknak olyat, amit nem kíván magának, és ne is ígérjen olyasmit, amit meg nem tart. Egész szívével kerülje a kereső a gonosztevők társaságát és imádkozzon bűneik megbocsátásáért. Bocsásson meg a bűnösnek, és soha ne vesse meg annak alantás sorát, mert senki sem ismeri a saját végét. Mily gyakran jutott el egy bűnös a hit lényegéhez halála óráján és szárnyalt fel a halhatatlan italból kortyolva a magasságbéli

Gyülekezethez. És mily gyakran változott meg lelke felemelkedésének óráján egy odaadó hívő annyira, hogy a legmélyebb tűzbe zuhant. Célunk e meggyőző és súlyos kijelentések kinyilatkoztatásával az, hogy a keresőnek a szívébe véssük, tekintsen Istenen kívül mindent múlandónak, és vegyen Rajta kívül, Ki minden imádat tárgya, minden dolgot tökéletes semmibe.

215. Ezek az emelkedettek tulajdonságai és a szellemiség felé törekvők fémjelei. Megemlítettük ezeket már azon vándorlókra vonatkozó követelményekkel kapcsolatban, akik a Pozitív Tudás Ösvényén járnak. Ha a világtól elfordult vándor és őszinte kereső teljesítette e lényeges feltételeket, akkor, és csak akkor nevezhető igaz keresőnek. Amikor teljesítette a versbe foglalt feltételeket: „Akik azonban Érettünk fáradoznak”, élvezzi majd az e szavak által nyújtott áldásokat: „azokat bizonyosan a Mi útjainkon vezéreljük.”¹

216. Csak ha kigyúl a kereső szívében a kutatás, az őszinte igyekezet, a sóvárgó vágy, a szenvedélyes odaadás, a forró szeretet, a szent elragadtatás és rajongás lámpása, és az Úr szerető kedvességének szellője megérinti lelkét, csak akkor oszlik szét a tévelygés sötétje, a kétség és bizalmatlanság köde, és árasztja el lényét a tudás és bizonyosság fényessége. Azon az órán fog elősugározni a titokzatos Hírnök Isten Városából tündöklőn, mint a reggel, elhozván a Lélek örömhíreit, és fogja a tudás trombitaszaván keresztül megébreszteni a szívet, a lelket és az elmét a nemtörődömség szunnyadásából. S akkor a szent és örök Lélek sokszoros kegye és áradó kegyelme olyan új életre ébreszti majd a keresőt, hogy az úgy érzi, mintha új szemet, új fület, új szívet és új elmét kapott volna. A világegyetem nyilvánvaló jelein fog elmélkedni, és behatol a lélek rejtett misztériumaiba. Isten szemével nézvéen minden atomban meg fogja látni az ajtót, mely őt a tökéletes bizonyosság fokozataihoz vezet. Minden dologban fel fogja fedezni az isteni Kinyilatkoztatás misztériumait, és egy örökké tartó megnyilvánulás bizonyítékait.

217. Istenre esküszöm! Ha az, aki az útmutatás ösvényén jár és igyekszik felhágni az igazságosság magaslataira, elérné e dicső és legfelső fokot, ezer mérföld távolságból is belélegezné Isten illatát, és meglátná az isteni Útmutatás ragyogó reggelét kibomlani minden dolgok hajnala felett. Minden egyes dolog, bármily kicsiny is, számára kinyilatkoztatás lenne, mely őt Kedveséhez, keresésének Céljához vezet. E kereső tisztánlátása olyan éles lesz, hogy úgy különbözteti meg majd az igazságot a hamisságtól, mint a napot

---

¹ Korán 29:69

az árnyéktól. Ha Isten édes illatai lengedeznek a kelet legtávolabbi vidékein, ő bizonyára felismeri és belélegzi azok illatát, még ha a nyugat legtávolabbi végében lakik is. Hasonló tisztán meg fogja különböztetni Isten összes jelét – az Ő csodás kijelentéseit, nagyszerű munkáit és hatalmas cselekedeteit – az emberek tetteitől, szavaitól és útjaitól, mint az ékszerész, aki felismeri a drágakövet a kövek között, vagy az ember, aki különbséget tud tenni a tavasz és az ősz, a meleg és a hideg között. Mikor az emberi lélek csatornája megtisztult minden világi és hátráltató kötődéstől, csalhatatlanul meg fogja érezni a Kedves leheletét felmérhetetlen távoból is, és annak illatától vezérelve elér és belép a Bizonyosság Városába. Ott meglátja majd az Ő időtlen bölcsességének csodáit, és megérti az összes rejtett tanítást a Fa susogó leveleitől – mely Fa abban a Városban virul. Belső és külső fülével annak porából a dicsőítés és imádat himnuszait hallja majd felszárnyalni az Urak Urához, és belső szemével felfedezi a „visszatérés” és „újjászületés” misztériumait. Mily kimondhatatlanul dicsőségesek a jelek, a jelképek, a kinyilatkoztatások és a ragyogás, melyet Ő, Ki a nevek és tulajdonságok Királya ama Városnak rendelt! E város elérése víz nélkül oltja a szomjat, és tűz nélkül szítja fel Isten szeretetét. Minden egyes fűszálban a kifürkészhetetlen bölcsesség misztériumai rejlenek, és minden egyes rózsabokron miriárdnyi csalogány zengi énekét áldott elragadtatásban. Csodás tulipánjai feltárlják az Égő Csipkebokor olthatatlan Tüzének rejtelmét, és szentségének édes illatai a Messiási Szellem fűszerét lehelik. Gazdagságot nyújt arany nélkül, és halhatatlanságot ad halál nélkül. Minden egyes levél kimondhatatlan örömet rejt, és minden helység számtalan misztériumot őriz.

218. Azok, akik bátran munkálkodnak Isten akaratának keresésében, miután lemondtak mindenről Rajta kívül, olyannyira ragaszkodnak és kapcsolódnak majd azon Városhoz, hogy elképzelhetetlen lenne számukra akár egyetlen pillanatra is megválni tőle. Azon gyülekezet Jácintjától csalhatatlan bizonyítékokat hallanak majd, Rózsájának szépségétől és Csalogányának dallamából a legbiztosabb bizonyágtételeket kapják meg. Ez a Város mintegy ezerévente egyszer megújul, és új díszben ragyog fel.

219. Ezért hát, ó barátom, feladatunk, hogy fejtük ki a legnagyobb erőfeszítést, hogy elérhessünk abba a Városba, és Isten kegyelme és az Ő szerető kedvessége által széttéphessük a „dicsőség fátylait”; hogy aztán megingathatatlan szilárdsággal áldozhassuk csüggeteg lelkünket az Új Kedves ösvényén. Könnyes szemekkel, hön, újra és újra könyörögjünk Hozzá, hogy adja meg nekünk e kegy ajándékát. Az a Város pedig nem egyéb, mint Isten Szava, mely minden korban és törvénykorszakban

kinyilatkoztatásra kerül. Mózes napjaiban ez az Öt Könyv volt; Jézus napjaiban az Evangélium; Mohamed, Isten Küldötte napjaiban a Korán; e napon a Bayán; és Annak törvénykorszakában, Kit Isten ki fog nyilvánítani, az Ő saját Könyve – a Könyv, melyhez minden korábbi Törvénykorszak Könyveit mérni kell, a Könyv, mely mindegyiket felülmúlja és fenségesen áll felettük. E városokban a szellemi táplálék bőkezűen biztosított, és megronthatatlan örömök rendeltettek el. Az étel, amit nyújtanak, mennyei kenyér, és a Szellem, amiben részesítenek, Isten hervadhatatlan áldása. A világtól elfordult lelkekre ráruházzák az Egység adományát, meggazdagítják a szűkölködőt, és a tudás kelyhét ajánlják azoknak, akik a tudatlanság pusztaságában kóborolnak. Az összes útmutatás, az áldások, a tudás, a megértés, a hit és a bizonyosság, mely mindenekre ráruháztatott, ami a mennyben és a földön van, ezen Városokban rejtezik és őriztetik.

220. Például, a Korán bevehetetlen erősség volt Mohamed népe számára. Aki belépett oda az Ő napjaiban, védelmet nyert az ellenség ördögi támadásaitól, fenyegető dárdáitól, lélekemésztő kétségeitől és istenkáromló suttogásaitól. Részt kapott továbbá az örökkön való és jóízű gyümölcsökből – a bölcsesség gyümölcseiből az isteni Fáról. Megadatott számára, hogy ihasson a tudás folyójának megronthatatlan vizéből, és megízlelhesse az isteni Egység misztériumainak borát.

221. Mindazon dolgokat, melyekre annak a népnek Mohamed Kinyilatkoztatásával és az Ő törvényeivel kapcsolatban szüksége volt, megtalálta kinyilatkoztatva és nyilvánvalóan a sugárzó dicsőség ama Ridvánjában. Az a Könyv tartós bizonyoságtétel népének Mohamed után, minthogy parancsolatai vitathatatlanok és ígérete csalhatatlan. Mindnyájan arra szólítottak, hogy kövessék azon Könyv előírásait „a hatvanas esztendőig”¹ – Isten csodás Megnyilvánulása eljövetelének évéig. Ez a Könyv az a Könyv, mely csalhatatlanul elvezeti a keresőt az isteni Jelenlét Ridvánjába, és amely odahat, hogy aki lemondott hazájáról és a keresők ösvényén jár, beléphessen az örökkön tartó újraegyesülés Szentélyébe. Útmutatása soha nem tévedhet, bizonyoságtételét más bizonyoságtétel felül nem múlhatja. Egyetlen más hagyomány, könyv vagy feljegyzés sem rendelkezik ilyen kiváltsággal, hiszen mind a hagyományok, mind pedig azok, akik ezeket elmondták, egyedül e Könyv szövege által nyernek megerősítést és bizonyítást. Mi több, a hagyományok maguk is nagyban különböznek, és sok bennük a homályosság.

---

¹ A muszlim időszámítás 1260. éve, amikor a Báb kijelentette Magát.

222. Mohamed Maga, amikor küldetése végéhez közeledett, e szavakat szólta: „Valóban, két súlyos bizonyságomat hagyom rátok: Isten Könyvét és a Családomat.” Bár a Próféataság e Forrása, és az isteni Útmutatás Kincsesbányája számos hagyományt nyilatkoztatott ki, mégis csak azt a Könyvet említette meg, ezáltal kijelölve azt, mint a keresők leghatalmasabb eszközt és legbiztosabb bizonyosságát; vezetőt az embereknek a Feltámadás Napjáig.

223. Biztos látással, tiszta szívvel és megszentelt lélekkel gondolkozz el figyelmesen arról, hogy Isten mit határozott meg népének az útmutatás bizonyosságául a Könyvében, melyet hitelesnek fogadnak el mind az előkelők, mind a pór nép. Ezen bizonyosághoz kell ragaszkodnunk mindkettőnknek, és a világ minden népének is, hogy annak fényében megismerhessük és megkülönböztethessük az igazságot a hamisságtól, a vezetést a tévelygéstől. Minthogy Mohamed bizonyosságait a Könyvére és a Családjára korlátozta, és mivel az utóbbi már kihalt, csupán a Könyve maradt egyetlen bizonyoságként az emberek között.

224. Könyvének elején ezt mondja: „Alif. Lám. Mím. Ez az Írás, amelyhez nem férhet kétség; útmutatás az istenfélők számára.”¹ A Korán ezen összefüggéstelen betűiben az isteni Lényeg misztériumai rejteznek, és azok kagylójában az Ő Egységének gyöngyei őriztetnek. Hely hiányában most nem foglalkozunk ezekkel. Külsőleg Magát Mohamedet jelölik, Kit Isten így szólít meg: „Ó Mohamed, nincs kétség, sem bizonytalanság e Könyv felől, mely az isteni Egység mennyországából küldetett le. Útmutatás található ebben azoknak, akik félik Istent.” Gondold meg, miként jelölte ki és határozta meg Ő ugyanezt a Könyvet, a Koránt útmutatásként mindeneknek, mik a mennyben és a földön vannak. Ő, az isteni Lény, és megismerhetetlen Lényeg, saját Maga tett bizonyoságot, hogy ez a Könyv minden kétséget és bizonytalanságot kizáróan az egész emberiség iránytűje a Feltámadás Napjáig. És most, kérdezzük, tisztességes-e, hogy ez a nép kétséggel és gyanakvással tekintszen e legsúlyosabb Bizonyoságra, melynek isteni eredetét Isten hirdette, és jelentette ki róla, hogy ez az igazság megtestesülése? Tisztességes-e, hogy elfordulnak attól a dologtól, amit Ő az útmutatás legfőbb Eszközeként jelölt ki a tudás legmagasabb csúcseinak eléréséhez, és hogy mást keresnek azon a Könyvön kívül? Miként engedhetik meg, hogy az emberek nevetséges és ostoba mondásai a bizalmatlanság magvait hintsék el a fejekbe? Hogyan állíthatják még mindig fölöslegesen, hogy egy bizonyos

---

¹ Korán 2:1-2

személy így vagy úgy beszélt, vagy hogy egy bizonyos dolog nem történt meg? Ha elképzelhető lett volna Isten Könyve mellett bármi, ami hatalmasabb eszköznek és biztosabb útmutatónak bizonyult volna az emberiség számára, vajon nem nyilatkoztatta volna-e azt ki ebben a versben?

225. Kötelességünk, hogy ne térjünk el Isten ellenállhatatlan végzésétől és szilárd rendelkezésétől, amint azt a fent említett versben kinyilatkoztatta. El kell fogadjuk a szent és csodás Írásokat, mert ha ezt nem tesszük, nem ismerjük el ennek az áldott versnek az igazságát sem. Nyilvánvaló ugyanis, hogy aki nem ismeri el a Korán igazságát, az valójában nem ismeri el az előző szent Írások igazságát sem. Ez csupán a vers kézzelfogható értelme. Ha feltárnánk belső jelentéseit, és kibontanánk rejtett misztériumait, az örökkévalóság sem lenne elegendő ahhoz, hogy kimerítsük a benne foglaltakat, sem nem lenne a világegyetem képes arra, hogy meghallja őket! Valóban, Isten tanúsítja annak igazságát, amit mondunk!

226. Egy másik helyen szintén ezt mondja: „Ha kétségben vagytok afelől, amit kinyilatkoztattunk a Mi Szolgánknak, hozzatok csak egy hozzá hasonló szúrát és szólítsátok elő a tanúitokat, akik mások, mint Isten – ha igazat mondotok.”¹ Lásd, mily magasztos a rangja, és mily teljes az értéke e verseknek, melyekről kijelentette, hogy ezek az Ő legbiztosabb biznyságtételei, csalhatatlan bizonyítékai, mindent lebíró hatalmának biznyságai, és akarata erejének kinyilatkoztatása. Ő, az isteni Király, hirdeti Könyve verseinek vitathatatlan felsőbbrendűségét mindazon dolgok felett, melyek biznyságot tesznek az Ő igazságáról. Mert összehasonlítva bármi más biznysítékkal és záloggal, az Istentől kinyilatkoztatott versek úgy ragyognak, mint a nap, míg az összes többi olyan, mint a csillagok. A világ népei számára e versek képezik a tökéletes Király örök biznyságtételét, megcáfolhatatlan biznysítékát, ragyogó fényét. Kiválóságuknak nincsen párja, értéküket semmi felül nem múlhatja. Ezek az isteni gyöngyök kincstárai, és az isteni misztériumok letéteményesei. Ezek alkotják az eloldhatatlan Köteléket, az erős Kötelet, az 'Urvatu'l-Vuthqá-t, a kioldhatatlan Fényt. Rajtuk keresztül áramlik az isteni tudás folyama, és izzik az Ő időtlen és mindenre kiterjedő bölcsességének tüze. Ez az a tűz, mely egy és ugyanazon pillanatban szítja fel a szeretet lángját a hívők keblében, és plántálja a közöny jeges borzongását az ellenség szívébe.

---

¹ Korán 2:23

227. Ó barátom! Tisztünk, hogy Isten rendelkezését ne toljuk félre, hanem inkább fogadjuk el és vessük alá magunkat annak, amit Ő elrendelt isteni Bizonyosága gyanánt. E vers túl súlyos és jelentőségteljes kijelentés e megkínzott léleknek, hogy azt igazolja és kifejtse. Isten az igazat szólja, és Ő mutatja az utat. Ő, bizony, magasztosan áll minden népe fölött; Ő a Hatalmas, a Jóakaró.

228. Ezt is mondja: „Ezek Isten versei. Mi az Igazságnak megfelelően hirdetjük azokat Néked. Vajon miféle kinyilatkoztatásban akarnak ők hinni Isten és az Ő versei után?”¹ Ha megragadnád e vers értelmét, felismernéd az igazságot, hogy Isten Prófétáinál nagyobb megnyilvánulás soha ki nem nyilatkoztatott, és hogy a földön soha nem jelent meg nagyobb tanúságtétel, mint kinyilatkoztatott verseik tanúságtétele. Sőt, e tanúságtételt egyetlen más tanúságtétel sem múlhatja felül soha, kivéve azt, amit az Úr, a te Istened úgy kíván.

229. Egy további részben ezt mondja: „Jaj minden hazugnak és bűnösnek, aki – hirdettetvén néki – hallja Isten verseit, aztán dölyfösen megmakacsolja magát, mintha nem is hallotta volna. Add hírül neki, hogy fájdalmas büntetés lesz az osztályrésze!”² Egyedül e vers utalásai már magukban is elegendők mindennek, ami a mennyben és a földön van, ha az emberek elgondolkoznának Uruk versein. Mert hallod, hogy manapság az emberek miként vetik el gögösen az Istentől kinyilatkoztatott verseket, mintha azok a legalantasabb dolgok lennének. Pedig a világban soha nem jelent meg semmi nagyobb, mint e versek, és nem is fog soha nagyobb megnyilvánulni! Mondd nekik: „Ó, figyelmetlen emberek! Azt isméltitek, mit atyáitok egy régmúlt korban mondtak. És amilyen gyümölcsöket ők gyűjtöttek hitetlenségük fájáról, ugyanazt fogjátok ti is gyűjteni. Nemsokára atyáitokhoz gyülekeztek majd, és velük együtt lakoztok pokoli tűzben. Gonosz lakhely! a zsarnokság népének lakhelye.”

230. Ismét egy másik részben ezt mondja: „És amikor megismer valamit a verseinkből, akkor gúnyt űz azokból. Az efféléknek megalázó büntetés lesz az osztályrészük.”³ Az emberek gúnyosan megjegyezték, mondván: „Tégy másik csodát, és adj nekünk másik jelet!” Az egyik ezt mondta: „Szakaszd hát ránk az égboltot darabokban!”⁴; egy másik: „Ha ez az igazság is Tőled

---

¹ Korán 45:6

² Korán 45:7-8

³ Korán 45:9

⁴ Korán 26:187

jön, akkor esőzz ránk követ az égből!”¹ Miként Izrael népe Mózes idején elcserélte a mennyei kenyeret a föld hitvány dolgaira, ezek az emberek is igyekeztek az Istentől kinyilatkoztatott verseket romlott, aljas és meddő vágyaikra felcserélni. Hasonlóképpen látod ma is, hogy ámbár mennyei eledel szállott alá az isteni könyörületesség mennyországából, és záporozott alá szerető kedvessége felhőiből, és ámbár az élet tengerei zúgnak a szív Ridvánjában minden lét Urának parancsára, ezek az emberek mégis éhesen, mint a kutyák, a hulla köré gyűlnek, és megelégednek egy sóstó álló vizével. Kegyelmes Isten! Milyen különös e nép viselkedése! Nagy hangon útmutatást követelnek, pedig Annak lobogója, Ki minden dolgokat vezérel, már kibontott. A tudományuk homályos részleteihez ragaszkodnak, miközben napként ragyog Az, Ki minden tudás Tárgya. Saját szemükkel látják a napot, és azt a ragyogó Égitestet mégis fényének bizonyosságáról kérdezik. Látják a tavaszi záporokat magukra hullani, és mégis e jótét bizonyítékát keresik. A nap bizonyága a saját fénye, mely ragyog, és fénybe borít minden dolgokat. A zápor bizonyága a jótét, mely megújítja a világot, és az élet palástjával ruhazza fel. Ó igen, a vak semmit nem érzékel a naptól a hevén kívül, és a szikes talaj nem részesül az irgalom záporaiból. „Ne csodálkozzatok azon, ha a Koránban a hitetlen semmi mást nem lát, mint betűk sorát, mert a vak sem talál mást a napon, mint meleget.”²

231. Egy további részben ezt mondja: „És amikor a verseink nyilvánvaló bizonyítékok gyanánt hirdettetnek nékik, nincs más érvük, csak az, hogy azt mondják: 'Hozzátok vissza atyáinkat, ha az igazat mondjátok!’”³ Lásd, mily ostoba bizonyságokat kívántak a mindent átfogó irgalom ezen Megtestesüléseitől! Gúnyolódtak a verseken, melyeknek egyetlen betűje nagyobb, mint a menny és a föld teremtése, és mely a hit szellemével megbreszti az önzés és vágy völgyének halottait; és így kiáltoznak: „Tedd, hogy atyáink kikeljenek koporsóikból.” Ím, ilyen volt annak a népnek a romlottsága és gőgje. E versek mindegyike csalhatatlan bizonyosága és dicsőséges bizonyítéka az Ő igazságának a föld összes népe számára. Mindegyikük elégséges bizony az egész emberiségnek, ha mélyen elgondolkozol Isten versein. A fent említett igében magában is misztériumok igazgyöngyei rejteznek. Bármilyen legyen is a betegség, a gyógyír, amit ajánl, soha nem csal meg.

---

¹ Korán 8:32

² Egy perzsa költő verséből

³ Korán 45:25

232. Ne figyelj azok üres perlekedésére, akik azt állítják, hogy a Könyv és annak versei soha nem lehetnek bizonyosság az átlagemberek számára, minthogy azok a jelentésüket nem fogják fel, és értéküket sem becsülik. Pedig Isten csalhatatlan bizonyossága mind a Keletnek, mind a Nyugatnak nem más, mint a Korán. Ha ez az emberek megértése fölött állna, hogyan lehetett volna kijelenteni róla, hogy ez az egyetemes bizonyosság minden ember számára? Ha az állításuk igaz lenne, akkor senkitől nem követelnék meg, és nem is lenne szükséges senki számára, hogy megismerje Istent, mivel az isteni Lény megismerése még a Könyve megismerése felette áll, és az átlagemberek nem rendelkeznének azzal a képességgel, hogy azt megértsék.

233. Az ilyen vita teljességgel félrevezető és megengedhetetlen. Egyedül nagyképűség és gög diktálja. Célja, hogy az embereket messze vezesse az isteni tetszés Ridvánjától, és úgy szorosabbra foghassák hatalmuk gyeplőjét az emberek fölött. Isten szemében azonban ezek az átlagemberek végtelenül magasabban és magasztosabban állnak, mint vallási vezetőik, akik elfordultak az egy igaz Istentől. Az Ő szavainak megértése, és a Mennyei Madarak kijelentéseinek felfogása semmiképpen nem függ az emberi tanultságtól. Hanem csupán a szív tisztaságától, a lélek erkölcsösségétől és a szellem szabadságától függ. Ezt bizonyítják azok, akik, bár a tudás elfogadott mércéjének egyetlen betűjével sem rendelkeznek, ma mégis a tudás legmagasabb székein trónolnak; és szívük kertje az isteni kegyelem záporai által a bölcsesség rózsáival és a megértés tulipánjaival ékes. Jó az őszinte szívűeknek, mert ők részt kapnak egy hatalmas Nappal fényéből!

234. És hasonlóan ezt mondja: „Akik nem hisznek Isten jeleiben, s abban, hogy találkozásuk lesz Véle, azoknak nincsen reményük az Én irgalmamban. Fájdalmas büntetés lesz az osztályrészük.”¹ Továbbá: „És azt mondták: 'Talán hagyjuk el isteneinket egy dzsinntől megszállott költő kedvéért?'”² E vers értelme nyilvánvaló. Lásd, milyen megjegyzést tettek, miután a versek kinyilatkoztattak. Költőnek nevezték, kigúnyolták Isten verseit, és így kiáltottak, mondván: „Ezek az ő szavai csupán a hajdanvoltak mesés történetei!”³ Ezalatt azt értették, hogy azokat a szavakat, melyeket a régi idők népei emlegettek, Mohamed összegyűjtötte, és ezeket nevezte Isten Szavának.

---

¹ Korán 29:23

² Korán 37:36

³ Korán 25:5

235. Hasonlóképpen mostanság is hallottad, hogy az emberek ugyanilyen vádakkal illetik e Kinyilatkoztatást, mondván: „E verseket Ő a régiek szavaiból rakta össze”; vagy „e szavak hamisak.” Beképzelt és gőgös, amit mondanak, alantas a rangjuk és állapotuk!

236. A tagadások és vádaskodások után, melyeket felhoztak és melyekre utalást tettünk, így tiltakoztak, mondván: „Írásaink szerint Mózes és Jézus után nem támadhat független Próféta, hogy eltörölje az isteni Kinyilatkoztatás Törvényét. Sőt, az, aki testet fog ölteni, be kell teljesítse a törvényt.” Ezután került kinyilatkoztatásra az a vers, mely utal az összes isteni témára és bizonytságot tesz az igazságról, hogy a Mindenek Felett Irgalmas kegyelmének áradása soha meg nem szűnhet: „És korábban már József jött el hozzátok a nyilvánvaló bizonyítékokkal. Ám ti mindegyre kétségben voltatok afelől, amit elhozott néktek. És amikor végül meghalt, azt mondtátok: 'Isten nem küld már Őutána Küldöttet.' Ekképpen vezetí tévútra Isten azt, aki semmibe veszi a határokat és kételkedik.”¹ Így hát, értsd meg e versből, és tudd bizonyosan, hogy az emberek minden korban a Könyv egy bizonyos verséhez ragaszkodván ily üres és nevetséges dolgokat beszéltek, azt állítván, hogy egyetlen Próféta sem jelenhet meg többé a világon. Akárcsak a keresztyény papok, akik, ragaszkodván az Evangélium azon verséhez, melyről már említést tettünk, megpróbálták elmagyarázni, hogy az Evangélium törvénye soha el nem töröltethetik, és hogy egyetlen független Próféta sem ölt újra testet, hacsak nem erősíti meg az Evangélium törvényét. A legtöbb embert ugyanez a szellemi betegség sújtja.

237. Amint ma is láthatod, hogy a Korán népe a régi idők embereihez hasonlóan engedi, hogy „a Próféta Pecsétje” kifejezés elfátyolozza a szemüket. Pedig maguk is vallják e verset: „Ám ezeket senki nem tudja értelmezni, csak Isten, és azok, akik szilárdak a tudásban.”² És mikor Az, Ki szilárd minden tudásban, Az, Ki annak Szülőanyja, Lelke, Titka és Lényege, olyat nyilatkoztat ki, ami akár csak a legkisebb mértékig is ellenkezik vágyukkal, vadul szembezállnak Vele, és szégyentelen módon megtagadják Őt. Ezt már hallottad és láttad. Az ilyen cselekedetek és szavak felbujtói egyedül a vallási vezetők, azok, akik nem imádnak más Istent, mint a saját vágyukat, nem kötelezik el magukat másnak, csak az aranyak, akik a tanultság legsűrűbb fátylaiba burkoltattak, belekavarodván annak homályos pontjaiba, elvesztek a tévedés vadonában. Miként a lét Ura határozottan

---

¹ Korán 40:34

² Korán 3:7

kijelentette: „Mi a véleményed arról, aki saját kényét tette meg istenének, és akit Isten tudás által vitt tévútra, és akinek lepecsételte a fülét és a szívét és leplet helyezett a szemére? Vajon ki vezérli őt az igaz útra, miután Isten tévútra vitte? Hát nem hallgatnak az intő szóra?”¹

238. Bár az „akit Isten tudás által vitt tévútra” külső jelentése az, ami kinyilatkoztatott, Számunkra mégis a kor azon hittudósaira vonatkozik, akik elfordultak Isten Szépségétől, és akik saját tanultságukhoz ragaszkodván, melyet az ő saját elképzeléseik és vágyaik formáltak, visszautasították Isten mennyei Üzenetét és Kinyilatkoztatását. „Mondd: 'Nagy híradás ez! Ti azonban elfordultok tőle.'”² Ezt is mondja: „És amikor a Mi világos verseink hirdettetnek nékik, azt mondják: 'Semmi más ez, csak egy ember, aki el akar fordítani benneteket attól, amit atyáitok szolgáltak.' És azt mondják: 'Nem más ez, csak egy általa koholt hazugság.'”³

239. Fordítsd füled Isten szent Hangja felé, és figyelmezz édes és halhatatlan dallamára. Lásd, miként figyelmeztette Ő komolyan azokat, akik visszautasították Isten verseit, és tagadta ki azokat, akik megtagadták az Ő szent szavait. Gondold meg, mily messze tévelyedtek az emberek az isteni Jelenlét Kawthar-jától, és mily fájdalmas volt a szellemiséget nélkülözők hitetlensége és önteltsége ama megszentelt Szépség előtt. Bár a szerető kedvesség és bőkezűség e Lényege engedte, hogy azon múlandó lények belépjenek a halhatatlanság birodalmába, és elvezette a szomjazó lelkeket a gazdagság szent folyójához, egyesek mégis „Isten, minden teremtmények Urának rágalmazójának” kiáltották ki Őt, mások azzal vádolták, hogy Ő „az, aki visszatartja az embereket a vallás és az igaz hit ösvényétől”, míg mások pedig „bolondnak” vagy hasonlóknak nevezték.

240. Figyeld meg, hogy ma is milyen hasonló aljas gyanúsítgatásokkal támadták a Halhatatlanság e Drágakövét [a Bábot], és mily kimondhatatlan bűnöket követtek el Ellene, Ki a tisztaság Forrása. Annak dacára, hogy Isten a Könyvében és az Ő szent és halhatatlan Táblájában mindenhol figyelmeztette azokat, akik megtagadják és visszautasítják a kinyilatkoztatott verseket, és kegyelmét hirdette azoknak, akik elfogadják azokat, mégis, lásd a számtalan kifogást, amit a versek ellen felhoztak, melyek pedig Isten örök szentségének új mennyországából küldettek le! És mindezt a tény ellenére,

---

¹ Korán 45:23

² Korán 38:67-68

³ Korán 34:43

hogy szem még nem látta a bőség ily nagyszerű kiáradását, sem fül nem hallott még a szerető kedvesség ily kinyilatkoztatásáról. Oly bőség és kinyilatkoztatás öltött testet, hogy a kinyilatkoztatott versek tavaszi záporként látszottak alázuhogni a Mindenek Felett Bőkezű irgalmának felhőiből. Az „állandósággal felruházott” Próféták, kiknek magasztossága és dicsősége úgy ragyog, mint a nap, mindegyike megtiszteltetett egy Könyvvel, melyet mindenki látott, és melynek versei illendően betartattak. Míg a versek, melyek az isteni irgalom ezen Felhőjéből alázaporoztak, oly bőségesek voltak, hogy senki nem volt képes még megbecsülni számukat. Tucatszi kötet érhető el most. És még hány van máshol! Hányat zsákmányoltak el, és hány esett az ellenség kezébe, melyek sorsáról senki sem tud.

241. Ó testvérem, nyissuk fel szemünket, elmélkedjünk Szaváról, és keressük Isten Megnyilvánulásainak óvó árnyát, hogy tán a Könyv félreérthetetlen tanácsai figyelmeztethessenek, és ügyeljünk a szent Táblákban feljegyzett intelmekre; hogy ne vessünk gáncsot a versek Kinyilatkoztatójának, hanem kötelezzük el magunkat teljesen Ügye mellett, és fogadjuk el teljes szívből az Ő törvényét, hogy tán beléphessünk irgalmának udvarába, és kegyelmének partjain lakozhassunk. Bizony, irgalmas Ő, és megbocsátó szolgálói iránt.

242. És hasonlóképpen ezt mondja: „Mondd, ó a Könyv népe! Vajon semmi másért nem gyűlölködtök ellenünk, csak azért, mert hiszünk Istenben és abban, ami leküldetett hozzánk, és abban, ami leküldetett korábban, és azért, mert a legtöbben közületek vétkesek?”¹ Mily kézzelfoghatóan tárja fel e vers a célunkat, és mily tisztán bizonyítja Isten ígéje tanúságtételének igazságát! E vers akkor nyilatkoztatott ki, amikor az iszlámot támadták a hitetlenek, és követőit tévhitekkel vádolták, amikor Mohamed Társait istentagadóknak bélyegezték, és egy hazug varázsló követőinek. Korai napjaiban, amikor az iszlám külsőleg még hatalom és erő híján volt, a Próféta barátait, akik arcukat Isten felé fordították, bármerre is mentek, zaklatták, üldözték, kövel dobálták és gyalázták. Ilyen időben küldetett le ez az áldott vers az isteni Kinyilatkoztatás mennyországából. Megdönthetetlen bizonyítékot tárt fel, és a csalhatatlan útmutatás fényét hozta el. A társait Mohamed arra utasította, hogy a következőt feleljék a hitetleneknek és bálványimádóknak: „Ti nyomorgattok és üldöztök minket, pedig mi mást tettünk, mint hogy hiszünk Istenben és a versekben, melyek leküldettek nekünk Mohamed nyelve által, és azokban, melyek alászállottak a régi

---

¹ Korán 5:59

Prófétáknak?” Ez azt jelenti, hogy egyetlen bűnük az volt, hogy felismerték, Isten új és csodás versei, melyek alászállottak Mohamedre, valamint azok, melyek a régi Prófétáknak kinyilatkoztattak, mind Istentől eredtek, és hogy elismerték és elfogadták ezek igazát. Íme a bizonyágtétel, melyet az isteni Király szolgáinak tanított.

243. Ennek fényében tisztességes-e, hogy ez a nép visszautasítja az újonnan kinyilatkoztatott verseket, melyek átfogják a Keletet és a Nyugatot, és hogy magát az igazhit védelmezőjének tekinti? Nem kellene inkább hinniük Benne, Ki e verseket kinyilatkoztatta? Megfontolván a bizonyágtételt, melyet Ő saját Maga adott, hogyan ne tartaná Ő igazhitűeknek azokat, akik bizonyágot tettek annak igazáról? Távol légyen Tőle, hogy elküldje irgalma kapuitól azokat, akik afelé fordultak és elfogadták az isteni versek igazságát, vagy hogy megfenyegesse azokat, akik ragaszkodtak szilárd bizonyágához! Bizony, Ő az igazságot versein keresztül határozza meg, és Kinyilatkoztatását szavaival igazolja. Valóban, Ő az Erős, a Veszélyben Segítő, a Mindenható.

244. És hasonlóképpen ezt mondja: „Ha Írást küldtünk volna le Néked papiruszon, és kezükkel megtapogathatnák azt, azok, akik hitetlenek még akkor is azt mondanák: 'Mi más lenne ez, ha nem nyilvánvaló varázslat?'”¹ A Korán legtöbb verse e témára utal. Mi a rövidség kedvéért csupán ezeket említettük meg. Gondold meg, a verseken kívül megállapított-e bármi mást az egész Könyv, mint próbakövet az Ő Szépsége Megnyilvánulásainak felismeréséhez, amihez az emberek ragaszkodhatnak és visszautasíthatnák Isten Megnyilvánulásait? Ellenkezőleg, minden alkalommal tűzzel fenyegette Ő azokat, akik visszautasítják és kigúnyolják a verseket, amint ezt már bemutattuk.

245. Ezért hát, ha egy személy előáll, és miriádnyi verset, tanulmányt, levelet és imát ír, melyeknek egyikéhez sem tanuláson keresztül jutott el, mily elképzelhető mentség igazolhatná az embereket, akik visszautasítják azokat, és megfosztják magukat a belőlük áradó kegyelemtől? Milyen választ tudnának adni, miután lelkük felemelkedett és eltávozott komor templomából? Mentegetőzhetnének, mondván: „Ragaszkodtunk egy bizonyos hagyományhoz, és minthogy nem láttuk annak betű szerinti beteljesedését, ezért emeltünk olyan vádakot az isteni Kinyilatkoztatás Megtestesülései ellen, és tartottuk magunkat távol Isten törvényétől”? Nem hallottad-e, hogy az okok között, amiért egyes Próféták „állandósággal felruházott” Prófétáknak jelöltettek meg, egy Könyv kinyilatkoztatása volt a

---

¹ Korán 6:7

számukra? Ennek dacára, hogyan lehetne felmenteni e népet, mely visszautasítja oly sok kötetnyi vers Kinyilatkoztatóját és Szerzőjét, és annak beszédét követi, aki ostobán a kétely magvait hintette el az emberek szívében, és aki felkelt, hogy Sátánhoz hasonlóan az embereket a megsemmisülés és tévelygés ösvényeire vezesse? Hogyan engedhetik, hogy ilyen dolgok megfosszák őket az isteni bőség Napjának fényétől? Mindezek mellett, ha ezek az emberek visszautasítanak és kerülnek egy ilyen isteni Lelket, egy ilyen szent Leheletet, –kérdzzük Mi –vajon kihez ragaszkodhatnak, kinek az arcához fordulhatnak az Ő Arcán kívül? Ő igen – „Mindenkinek van egy iránya, amely felé fordul.”¹ Megmutattuk neked e két utat; járd hát azt, amit választasz. Ez valóban az igazság, és az igazságon kívül nem marad semmi más, csak a tévelygés.

246. E Kinyilatkoztatás igazságát alátámasztó bizonyítékok között található az, hogy minden korban és Törvénykorszakban, amikor a láthatatlan Lényeg Megnyilvánulásának személyében megjelenik, bizonyos jelentéktelen és minden világi kötődéstől mentes lelkek megvilágosodást keresnek a Prófétaság Napjától és az isteni útmutatás Holdjától, és eljutnak Isten Színe elé. Ezért a kor papjai és a gazdagok lenéznek és kigúnyolják ezeket az embereket. Miként kinyilatkoztatott azokra vonatkozóan, akik tévedtek: „És az előkelők az Ő népéből, akik hitetlenek voltak, azt mondták: 'Nem látjuk, hogy más lennél, mint hozzánk hasonlatos ember, és nem látjuk, hogy bárki követne Téged a meggondolatlan csöcseléken kívül. És nem látjuk, hogy bármi érdemeket lenne velünk szemben. Úgy véljük inkább, hogy hazugok vagytok.'”² Gáncsot vetettek e szent Megnyilvánulásoknak és tiltakoztak, mondván: „Senki nem követ Téged közülünk, csak az alantasa, azok, akik figyelemre sem méltók.” Céljuk az volt, hogy megmutassák, hogy a tanultak, a gazdagok és a híresek közül senki sem hitt bennük. Ilyen és hasonló bizonyítékokkal próbálták bizonygatni Annak hamisságát, Ki nem szól semmi mást, csupán az igazat.

247. Eme legragyogóbb Törvénykorszakban azonban, e legfenségesebb Uralom idején számos megvilágosodott hittudós, nagy tudással rendelkező ember és az érett bölcsesség doktorai léptek be Udvarába, ittak isteni Jelenlétének kelyhéből és megtiszteltettek legnagyobb kegyével. Az Imádott kedvéért lemondtak a világról és mindenről, ami abban van. Megemlítjük néhányuk nevét, hogy tán ez megerősítse a gyengeszívűeket, és bátoríthassa a félénkeket.

---

¹ Korán 2:148

² Korán 11:27

248. Közöttük volt Mullá Husayn, aki részesült az isteni Kinyilatkoztatás Napjának sugárzó ragyogásából. Ha ő nem lett volna, Isten nem foglalta volna el irgalmának székét, és nem lépett volna fel az örök dicsőség trónusára sem. Közöttük volt továbbá Siyyid Yahyá, korának ama egyedülálló és páratlan alakja,

Mullá Muhammad 'Alí-i-Zanjání

Mullá 'Alí-i-Bastámí

Mullá Sa'íd-i-Bárfurúshí

Mullá Ni'matu'lláh-i-Mázindarání

Mullá Yúsuf-i-Ardibílí

Mullá Mihdíy-i-Khu'í

Siyyid Husayn-i-Turshízí

Mullá Mihdíy-i-Kandí

Mullá Báqir

Mullá 'Abdu'l-Kháliq-i-Yazdí

Mullá 'Alí-i-Baraqání

és mások, közel négyszázan szám szerint, akiknek nevei mind felvésettek Isten „Örzött Táblájára”.

249. Ők mind az isteni Kinyilatkoztatás e Napjának fénye által vezéreltetek, hitet tettek és elfogadták az Ő igazságát. Oly nagy volt a hitük, hogy legtöbbjük lemondott vagyonáról és rokonairól, és a Mindenek Felett Dicső tetszéséhez ragaszkodott. Életüket adták Hőn Szeretettükért, és mindent feláldoztak az Ő ösvényén. Keblük az ellenség dárdáinak célpontjává vált, és fejük a hitetlenek lándzsáit díszítette. Nem maradt föld, mely ne itta volna a világtól való elszakadás ezen megtestesüléseinek vérét, sem kard, mely ne sebezte volna meg nyakukat. Cselekedeteik magukban is tanúsítják szavaik igazságát. Vajon e szent lelkek bizonyágtétele, akik oly dicsőségesen emelkedtek fel, hogy életüket felajánlják Imádoztjukért, hogy az egész világ csodálta áldozatuk módját, nem elég a mai embereknek? Nem elegendő bizonyosság-e ez azok hitelensége ellen, akik valami csekélységért elárulták hitüket, akik elcserélték a halhatatlanságot a múlandóért, akik feladták az isteni Jelenlét Kawthár-ját sós forrásokért, és akiknek egyetlen célja az életben, hogy mások javait bitorolják? Amint magad is látod, miként foglalatoskodik mindegyikük a világ hiúságaival, és tévelyeg messze Attól, Ki az Úr, a Legmagasabb.

250. Légy igazságos: Vajon azok bizonyágtétele fogadható-e el és érdemes a figyelemre, akiknek a cselekedetei megegyeznek szavaikkal, akiknek külső viselkedése egybevág belső életükkel? Megdöbben az elme tetteiket látván, és a lélek csodálkozik szilárdságukon és fizikai kitartásukon. Avagy azon hitetlen lelkek bizonyágtétele fogadható-e el, akik mást sem lélegeznek, mint az önző vágyak lehetőségét, és akik üres képzelgéseik ketrecében raboskodnak? Mint a sötétség denevérei, fejüket fel nem emelik kerevetükről, hacsak nem a világ múló dolgait hajhászandó, és nem találnak éjszaka másban pihenést, mint hogy hitvány életük céljainak előremozdításán dolgozzanak. Önös mesterkedéseikbe belemerülve eszükbe sem jut az isteni Parancsolat. Nappal egész lelkükkel világi előnyökre törekednek, éjszaka egyetlen foglalatosságuk testi vágyaik kielégítése. Mily törvény vagy mérce szerint lehetne igazolni az emberek ragaszkodását az ilyen kicsinyes lelkek tagadásaihoz, és figyelembe sem venni azoknak a hitét, akik Isten kedvéért eldobták életüket, javaikat, nevüket, jó hírlüket, az emberek megbecsülését és tiszteletét?

251. Vajon a „Vértanúk Hercege”¹ életének történéseire nem tekintenek-e úgy, mint a legnagyobb eseményre, mint igazságának legfőbb bizonyítékára? Nem jelentették-e ki a régiek, hogy azon események példanélküliek? Nem állították-e, hogy az igazság egyetlen megnyilvánulása sem mutatott még soha ilyen állhatatosságot, ilyen szemmel látható dicsőséget? Pedig életének azon epizódja, mint ismeretes, reggel kezdődött és aznap délben már véget is ért, amíg e szent fényes tizennyolc éven keresztül túrték hősiesen a támadások záporát, mely minden oldalról rájuk zúdult. Mily szeretettel, mily odaadással, mily ujjongással és szent elragadtatással áldozták életüket a Mindenek Felett Dicső ösvényén! Ennek igazságáról mindenki tanúskodik. Hogyan képesek mégis lekicsinyelni e Kinyilatkoztatást? Látott-e valaha egy korszak ily nagy jelentőségű eseményeket? Ha ezek a társak nem az igazán Isten felé törekvők, akkor ki mást lehetne így nevezni? Vajon e társak hatalmat és dicsőséget kerestek? Vágyakoztak-e valaha is gazdagságra? Élt-e bennük más vágy, mint hogy Isten tetszését keressék? Ha e társak összes csodálatos bizonyágtételükkel és nagyszerű munkáikkal hamisak, akkor ki méltó arra, hogy az igazságot magának igényelje? Istenre esküszöm! Cselekedeteik maguk elegendő bizonyosság és cáfolhatatlan bizonyíték a föld minden népe számára, ha az emberek elgondolkodnának szívükben az isteni Kinyilatkoztatás misztériumain. „Azok, akik jogtalanságot követnek el, meg fogják tudni, hogy milyen sorsfordulat felé lesz utuk fordulása!”²

---

¹ Husszein imám

² Korán 26:227

252. Továbbá, az igazság és a hamisság ismertető jele megadatott és meghatározott a Könyvben. Ezen az Istentől kijelölt próbakövön kell megvizsgálni minden ember állításait és törekvéseit, hogy az igazmondót meg lehessen ismerni és különböztetni a csalótól. E próbakő pedig nem egyéb, mint a vers: „Kívánjátok magatoknak a halált, ha igazat mondtok!”¹ Gondolkozz el e kétségtelenül őszinte mártirokról, akiknek igazáról bizonyosságot tesz a Könyv kifejezett szövege, és akiknek mindegyike, miként láthattad, feláldozta életét, javait, feleségeit, gyermekeit, mindenét, és felemelkedett a Paradicsom legfelségesebb termeibe. Tisztességes dolog-e elvetni e világtól elfordult, magasztos lények bizonyosságát, melyet e legkitűnőbb és dicső Kinyilatkoztatás igazságáról tettek, és elfogadhatónak tartani a rágalmat, amiket e tündöklő Fényre szórt e hitetlen nép, mely aranyért elhagyta hitét, és a vezetés kedvéért megtagadta Őt, Ki az egész emberiség Első Vezetője? Mindezt annak dacára, hogy jellemük most lelepleződött minden ember előtt, akik felismerték róluk, hogy ők azok, akik Isten szent Hitéért semmi áron nem adnak fel egy jottányit sem átmeneti hatalmukból, hát még mennyivel kevésbé életükből, javaikból és hasonlóból.

253. Lásd, az isteni Próbakő a Könyv kifejezett szövege szerint miként választotta el és különböztette meg az igazat a hamistól. Mindennek ellenére még mindig eszükbe sem jut ez az igazság, és a nemtörődömség álmában a világ hiúságai után törekednek, és a hiábavaló és földi vezetés gondolataival vannak elfoglalva.

254. „Ó, ember fia! Hosszú idő járt el feletted, míg kedvteléseid és hiú képzelgéseite foglaltak le. Kereveteden meddig szunnyadsz még? Emeld fel fejed szendérgésedből, minthogy zenitjére hágott már a Nap, s a szépség fényével tán reád ragyoghat.”²

255. Hadd váljék tudottá ugyanakkor, hogy e tanult doktorok és hittudósok közül, akikre utalást tettünk, egyik sem viselt vezetői rangot vagy méltóságot. Mert a jól ismert és befolyásos vallási vezetők, akik a hatalom székein trónolnak és ellátják a vezetéssel járó feladatokat, semmilyen módon nem vállalhatnak közösséget az igazság Kinyilatkoztatójával, kivéve azokat, akiket Urad akar. Néhány kivétellel ilyesmi nem is fordult elő soha. „Kevés az Én szolgálaim között az, aki igazán hálás.”³ Miként e Törvénykorszakban is, a jól

---

¹ Korán 2:94, 62:6

² Bahá'u'lláh: Rejtett Szavak, arab 62

³ Korán 34:13

ismert hittudósok közül, akik markukban tartják az emberek feletti hatalom gyepelőjét, egy sem fogadta el a Hitet. Sőt, oly gyűlölettel és eltökéltséggel küzdöttek ellene, amilyet még fül nem hallott, és szem nem látott.

256. A Báb, az Úr, a legmagasztosabb – légyen mindenek élete áldozat Érte – külön levelet nyilatkoztatott ki minden város vallási vezetőjének, melyben átfogóan bemutatta mindegyikük tagadásának és elutasításának jellegét. „Intő példa legyen ez számotokra, ti, akiknek szemetek van.”¹ Az ellenállásukra vonatkozó utalásokkal meg akarta cáfolni a kifogásokat, melyeket a Bayán népe emelhetne majd a „Mustagháth”² megnyilvánulásának napján, a Későbbi Feltámadás napján, mondván, hogy amíg a Bayán Törvénykorszakában számos hittudós fogadta el a hitet, e későbbi Kinyilatkoztatás idején egyikük sem ismeri el az Ő állításait. Célja az volt, hogy figyelmeztesse az embereket, nehogy – Isten ments – ragaszkodjanak az ilyen ostoba gondolatokhoz, és megfosszák magukat az isteni Szépségtől. Ő igen, a hittudósok, akiket említettünk, többnyire ismeretlenek voltak, és Isten kegyelméből mindnyájan megtisztultak a világi hiúságoktól, és mentesek voltak a vezetés hivatali díszeitől. „Ez Isten kegye. Annak adja, akinek akarja.”³

257. Egy további bizonyíték és bizonyoságtétel Kinyilatkoztatása igazságáról, mely az összes többi bizonyíték között is úgy ragyog, mint a nap, az az állhatatosság, mellyel az örök Szépség Isten Hitét hirdette. Bár még fiatal és zsenge korú volt, bár az Ügy, melyet kinyilatkoztatott, ellentétben állt a földön minden ember kívánságával – akár előkelő vagy pór, gazdag vagy szegény, magas tisztségű vagy alantas, király vagy alattvaló –, Ő mégis kiállt és állhatatosan hirdette azt. Mindnyájan tudták és hallották ezt. Nem félt Ő senkitől; nem törődött a következményekkel. Megmutatkozhat-e vajon ilyesmi, hacsak nem az isteni Kinyilatkoztatás erején és Isten legyőzhetetlen Akaratán keresztül? Isten igazságosságára! Ha valaki egy ily nagy Kinyilatkoztatást hordozna szívében, már egy ilyen bejelentésnek a gondolata is zavarba ejtené! És ha minden ember bátorsága az ő szívében összpontosulna, még mindig habozna, hogy belekezdjen egy ilyen iszonyú vállalkozásba. Ezt csak Isten engedélyével tudná megtenni, csak akkor, ha szívének csatornája kapcsolatban lenne az isteni kegyelem Forrásával, és lelkét rábízhatná a Mindenható soha nem hibázó megtartó erejére. Minek tulajdonítják vajon, tűnődünk Mi, ezt a vakmerőséget? Ostobasággal

---

¹ Korán 59:2

² Ő, Ki megidézttetik

³ Korán 57:21

vádolják-e Őt, mint a régi Profétákat? Vagy azt állítják, hogy az indítéka nem volt más, mint a vezetés és a földi gazdagság megszerzése?

258. Kegyelmes Isten! Könyvében, melynek a „Qayyúmmu'l-Asmá” címet adta – minden könyvek közül az első, a legnagyobb és a leghatalmasabb – megjövendölte Önmaga vértanúságát. Ott található ez a bekezdés: „Ó, te, Isten Maradék! Teljességgel Érted áldoztam fel magam; elfogadtam az átkozódást a Te kedvedért; és semmi egyébre nem vágyakoztam, mint a vértanúságra a Te szereteted ösvényén. Elegendő tanú nékem Isten, a Magasztos, a Védelmező, az Örök Úr!”

259. Hasonlóan, a „Há” betű jelentésének magyarázatánál is a vértanúság után sóvárgott, mondván: „Úgy tűnik, Hangot hallottam legbelsőbb lényemben, mely így szólított: 'Feláldozod azt, mit legjobban szeretsz, Isten ösvényén, mint Husszein – béke legyen vele – ajánlotta életét az Énértem?' És ha nem is figyelnek e megkerülhetetlen misztériumra, Arra mondom, Ki létem kezében tartja, még ha a föld minden királya is összeszövetkezne, akkor is képtelenek lennének arra, hogy elvegyenek tőlem akár egyetlen betűt is, hát még mennyivel kevésbé ezek a szolgák, akik figyelemre sem méltók, és akik bizony a számkivetettek közé tartoznak... Hogy mindnyájan megismerhessék az Én türelmem, lemondásom és önfeláldozásom mértékét Isten ösvényén.”

260. Tekinthesse-e egy ilyen kijelentés Kinyilatkoztatója úgy, hogy más úton jár, mint Isten útján, és hogy más után vágyódott az Ő tetszésén kívül? E versben a világról való lemondás olyan lélegzete rejlik, melyet, ha teljesen rálehelnének a világra, minden lény eldobná életét és feláldozná lelkét. Gondolkozz el e nemzedék gyalázatos viselkedésén, és lásd megdöbbentő hálátlanságukat. Figyeld meg, miként csukták be szemüket mindezen dicsőség előtt, és miként hajhásszák szájalmasan a büzlő hullákat, melyek gyomrából a hívők felfalt velejének kiáltása hallik. És mégis, mily tisztességtelen vádakot zúdítottak a Szentség azon Hajnalaira! Emígyen mondjuk el néked azt, amit a hitetlenek keze tett, azoké, akik a Feltámadás Napján elfordították arcukat az isteni Jelenléttől, akiket Isten saját hitlenségük tüzével kínozott meg, és akik számára az eljövendő világban olyan büntetést készített, mely el fogja emészteni mind testüket, mind lelküket. Mert ezek azt mondták: „Istennek nincs hatalma, és irgalmának keze meg van béklyózva.”¹

¹ Korán 5:64

261. A hitbéli állhatatosság az igazság biztos bizonyosága és dicső tanújele. Miként a „Próféták Pecsétje” megmondta: „Két vers öregített meg Engem.” Mind a két vers az Isten Ügyében való állhatatosságról szól. Amint mondja: „Légy állhatatos, amiképpen parancsot kaptál!”¹

262. És most gondold meg, hogy Isten Ridvánjának e Fája miként állt ki ifjúsága teljében, hogy Isten Ügyét hirdesse. Lásd, mily állhatatosságot mutatott Isten e Szépsége. Az egész világ felkelt, hogy Őt akadályozza – teljesen hiába. Minél keményebben üldözték azt az Áldott Fát, annál inkább növekedett heve, és annál magasabbra csapott szeretetének lángja. Mindez nyilvánvaló, és igazságát senki sem vitatja. Végül kilehelte lelkét, és felszárnyalt a magasságbéli birodalmakba.

263. Megnyilvánulásának igazát bizonyítja továbbá az a tekintély, a földöntúli erő és felsőbbség, melyet Ő, a lét Kinyilatkoztatója és az Imádott Megnyilvánulása egyedül és segítség nélkül megjelenített az egész világnak. Mihelyt az örök Szépség kinyilatkoztatta Magát Shírázban a hatvanas esztendőben és szétszaggatta a rejtőzés fátylát, a fenség, a hatalom, a korlátlan uralom és az erő jelei, melyek a Lények ezen Lényegéből és a Tengerek e Tengeréből sugárzottak elő, azonnal megnyilvánultak minden vidéken. Olyannyira, hogy minden városban megjelentek ez isteni Égitest jelei, bizonyítékai, jelképei és bizonyágtételei. Hányan voltak a tiszta és kedves szívek, akik híven visszatükrözték ezen örök Nap fényét, és mily számosak a tudás kiadásai az isteni bölcsesség ezen Óceánjából, mely átölelt minden lényeket! Minden városban az összes pap és tisztségviselő összefogott, hogy akadályozza és leverje őket, és elnyomásukra felvértezték magukat rosszindulattal, irigységgel és zsarnoksággal. Mily nagy azon szent lelkek, az igazság azon lényegének száma, akiket az erőszak vádjával halálba küldtek! És a tisztaság hány megtestesülése, aki semmi egyebet, mint igaz tudást és makulátlan cselekedeteket mutatott fel, szenvedett gyötrelmes halált! És mindennek ellenére e szent lények mindegyike utolsó pillanatáig Isten Nevét suttogta, és a Néki való alávetettség és megnyugvás birodalmában szárnyalt. Akkor volt az erő és lélekátformáló befolyás, melyet Ő rájuk gyakorolt, hogy nem élt bennük többé más vágy, mint az Ő akarata, és lelküket eljegyezték a Róla való megemlékezéssel.

---

¹ Korán 11:112 (115)

264. Gondold meg: e világban ki képes ilyen földöntúli erőt, ilyen mindent átható befolyást megnyilvánítani? Mindezen makulátlan szívek és megszentelt lelkek a világról való tökéletes lemondással adtak választ parancsának hívására. Panaszkodás helyett köszönetet mondtak Istennek, és gyötrelmeik sötétjében semmi mást nem mutattak, mint Akaratának sugárzó elfogadását. Nyilvánvaló, hogy mily könyörtelen volt a gyűlölet, és keserű a rosszindulat és ellenségeskedés, melyet a föld minden népe e társak iránt érzett. Az üldözést és fájdalmat, melyet e szent és szellemi lényekre mértek, ők a megváltás, a jólét és az örök siker eszközeinek tekintették. Látott-e a világ Ádám napjai óta ily felindulást, ilyen erőszakos felfordulást? És mindazon kínzás mellett, melyet elszenvedtek, és a sokféle csapás ellenére, melyet kiálltak, egyetemes gyalázkodás és utálat tárgyává váltak. Úgy tűnik Nekem, a türelem csakis az ő lelkierejük által nyilvánult meg, és maga a hűség egyedül az ő tetteik által jött világra.

265. Fontold meg szívedben alaposan e nagy jelentőségű eseményeket, hogy megérthesd e Kinyilatkoztatás nagyságát, és fölfoghasd rendkívüli dicsőségét. És akkor az Irgalmas kegyéből a hit szelleme beléleheltetik lényedbe, és a bizonyosság székén fogsz ülni és lakozni. Az egy Isten a tanúm! Ha elgondolkoznál egy ideig, felismernéd, hogy mindezen megalapozott igazságokon és fent említett bizonyságokon kívül az elutasítás, átkozódás és utálat, melyet a föld népe kifejezett, magában a leghatalmasabb bizonyítéka és legbiztosabb bizonyossága e hősök igazának – hősöké a világtól való elszakadás és az Isten akaratában való megnyugvás mezején. Minél többször elmélsz a kifogásokról, melyeket mindenki felhozott, akár papok, tudósok vagy tudatlanok, annál szilárdabbá és annál állhatatosabbá válsz majd a Hitben. Mert bármi történt is meg, mindent megjövendöltek azok, kik az isteni tudás Kincsesbányái, és Isten örök törvényének Befogadói.

266. Bár nem kívántunk említést tenni egy régmúlt idő hagyományairól, mégis, irántad való szeretetből idézünk most néhányat, melyek érvelésünkre alkalmasak. Nem érezzük azonban ezek szükségét, minthogy a dolgok, melyeket már említettünk, elegendők a világnak és mindannak, ami benne található. Valójában az összes Írás és azok misztériumai mind megtalálhatók tömörítve e rövid értekezésben. Olyannyira, hogy ha valaki megfontolná szívében, felfedezné mindabból, ami elmondatott, Isten Szavainak rejtélyeit, és megértené a jelentését mindannak, amit a tökéletes Király kinyilvánított. Mivel az emberek azonban különböznek megértésükben és szintjükben, ennek megfelelően megemlítünk néhány hagyományt, hogy ezek szilárdságot kölcsönözthessenek az ingadozó léleknek, és nyugalmat a megzavart elmének.

Ezáltal válik Isten minden embernek, magas és alacsonyrendűnek tett tanúbizonysága teljessé és tökéletessé.

267. Ezek közé tartozik a hagyomány: „És amikor megnyilvánul az Igazság Lobogója, mind a Kelet, mind a Nyugat népe átkozza azt.” Kortyolni kell a lemondás borából, fel kell hágni a világtól való elszakadás fenséges magaslataira, és gyakorolni kell az elmélkedést e szavak szerint: „Egy óras elmélkedés jobb, mint hetven év ájtatoskodás” ahhoz, hogy az emberek nyomorult viselkedésének titka feltáruljon, azoké, akik bár állítják, hogy szeretik és vágyakoznak az igazságra, mégis átkozzák az Igazság követőit, amint Az megjelenik. Erről az igazságról tesz bizonyosságot a fent említett hagyomány. Nyilvánvaló, hogy az ilyen viselkedés oka nem más, mint azon szabályok, szokások, hagyományok és ceremóniák eltörlése, melyeket korábban követniük kellett. Máskülönb, ha az Irgalmas Szépsége engedelmeskedne ugyanazon szabályoknak és szokásoknak, melyek az emberek közt bevettek, és ha jóváhagyná gyakorlásukat, semmiképpen nem nyilvánulna meg ilyen összeütközés és rosszindulat a világban. E magasztos hagyományt támasztják alá és igazolják a szavak is, melyeket kinyilatkoztatott: „Azon a napon, amikor a Hívó rettenetes dologra szólít.”¹

268. A mennyei Hírnök isteni hívása a Dicsőség Fátyla mögül, mely az emberiséget arra szólítja, hogy teljességgel mondjanak le mindazon dolgokról, melyekhez ragaszkodnak, az szemben áll a vágyaikkal; és ez az oka a keserű megpróbáltatásoknak és erőszakos felfordulásnak, melyek megtörténtek. Nézd, milyenek az emberek. Figyelembe sem veszik e jól megalapozott hagyományokat, melyek mind beteljesültek, és a kétséges érvényűekhez ragaszkodnak, kérdezvén, hogy ezek miért nem teljesültek be. Ennek dacára, számukra elképzelhetetlenek dolgok váltak valóra. Az Igazság jelei és jelképei delelő napként ragyognak, az emberek mégis céltalanul és zavarodottan barangolnak a tudatlanság és ostobaság vadonában. A Korán összes verse, valamint az elismert hagyományok ellenére, melyek mind egy új Hitet, új Törvényt és új Kinyilatkoztatást jeleznek előre, e nemzedék még mindig várva vár, hogy megláthassa a Megígértet, aki megerősíti majd a Mohamedán Törvénykorszak Törvényét. A zsidók és a keresztények hasonlóképpen ugyanígy vitáznak.

---

¹ Korán 54:6

269. Azon kijelentések között, melyek egy új Törvényt és egy új Kinyilatkoztatást vetítenek előre, találhatók a „Nudbih imájá”-nak részletei: „Hol van Az, Ki arra vár, hogy megújítsa a parancsolatokat és törvényeket? Hol van Az, Kinek hatalma van arra, hogy átalakítsa a hitet és annak követőit?” Hasonlóképpen nyilatkoztatta ki Ő a Zíyárat-ban¹ is: „Béke legyen a megújult Igazsággal.” Abú-'Abdi'lláh, amikor őt a Mihdí jelleméről kérdezték, így válaszolt, mondván: „Azt fogja Ő véghezvinni, amit Mohamed, Isten Küldötte véghezvitt, és le fogja rombolni mindazt, ami Előtte volt, miként Isten Küldötte lerombolta azoknak a szokásait, akik Előtte jártak.”

270. Lásd, hogy ezen és hasonló hagyományok ellenére miként állítják hasztalanul, hogy a korábban kinyilatkoztatott törvényeket semmilyen módon nem szabad megváltoztatni. De vajon nem éppen az a célja minden Kinyilatkoztatásnak, hogy átalakulást vigyen végbe az emberiség egész jellemében, olyan átalakulást, mely mind külsőleg, mind belsőleg megnyilvánul, és hatást gyakorol úgy a belső életére, mint külső körülményeire? Mert ha az emberiség jellemét megváltoztatni nem szabadna, akkor nyilvánvaló lenne Isten egyetemes Megnyilvánulásának hiábavalósága. Az „Aválim”-ban, egy hiteles és jól ismert könyvben ez jegyeztetett fel: „A Baní-Háshim törzséből fog megjelenni egy Ifjú, Aki új Könyvet fog kinyilatkoztatni és új törvényt fog meghirdetni”; majd e szavak következnek: „A legtöbb ellensége a papok közül kerül ki.” Egy másik rész elmondja Sádiq-ról, Mohamed utódjáról, hogy emígyen szólt: „És meg fog jelenni egy Ifjú a Baní-Háshim törzséből, Aki az embereket arra fogja szólítani, hogy esküdjenek hűséget Neki. Könyve egy új Könyv lesz, és erre fogja szólítani az embereket, hogy esküdjenek hűséget. Kemény az Ő Kinyilatkoztatása az arabok számára. Ha hallotok Róla, siessetek hozzá.” Mennyire követték a Hit Imámjainak és a bizonyosság Lámpásainak az iránymutatásait! Bár világosan kimondatott: „Ha azt halljátok, hogy megjelent egy Ifjú a Baní-Háshim törzséből, Ki az embereket egy új és Isteni Könyvhöz, új és Isteni törvényekhez szólítja, siessetek Hozzá”, mégis mind hitetlennek és eretneknek nyilvánították a lét ama Urát. Nem siettek a Háshimita Fényhez, azon isteni Megnyilvánuláshoz, hacsak nem kivont karddal és gyűlölettel teli szívvel. Továbbá, figyelj meg, hogy a könyvek mily határozottan említik a papok ellenállását. Mindezen nyilvánvaló és jelentőségteljes hagyományok, mindezen félreérthetetlen és vitathatatlan utalások ellenére az emberek visszaütötték a tudás és szent beszéd makulátlan Lényegét, és a lázadás és

---

¹ Ali imám által kinyilatkoztatott „Zarándok-Tábla”

tévedés hirdetőihez fordultak. Ezen lejegyzett hagyományok és kinyilatkoztatott szavak ellenére csupán azt beszélnek, amit saját önös vágyaik sugallnak. És ha az Igazság Lényege azt nyilatkoztatja ki, ami ellentétes hajlamaikkal és vágyaikkal, azonnal hitetlennek bélyegezik, és így tiltakoznak, mondván: „Ez ellentétes a Hit Imámjainak és a ragyogó fényeknek a mondásaival. Sérthetetlen Törvényünk ilyesmiről nem szól.” Még ma is ilyen hasztalan kijelentéseket tettek és tesznek e szegény halandók.

271. És most, gondold végig e másik hagyományt, és figyeld meg, miként jövedölte meg mindezen dolgokat. Az „Arba'in”-ban ez áll: „A Baní-Háshim törzsből támad majd egy Ifjú, Ki új törvényeket nyilatkoztat ki. Magához szólítja majd az embereket, de senki nem figyel hívására. A legtöbb ellensége a papok közül kerül ki. Nem fognak ők engedelmeskedni parancsának, hanem ellenkeznek Vele, mondván: 'Ellentétes ez azzal, amit a Hit Imámjai ránk hagytak.'” Ma mindenki ugyanezen szavakat ismétli, egyáltalán nem lévén tudatában annak, hogy Ő az „Azt teszi, amit akar” trónusán ül, és az „Elrendeli, amit kíván” székét foglalja el.

272. Kinyilatkoztatása természetét megértés meg nem ragadhatja, Hitének teljességét tudás fel nem foghatja. Minden mondás az Ő jóváhagyásától függ, és minden dolgoknak szüksége van az Ő Ügyére. Rajta kívül minden más az Ő parancsa által teremtetik, és az Ő törvényén keresztül mozog és létezik. Ő az isteni misztériumok Kinyilatkozatója, és a rejtett és örök bölcsesség Feltárója. A „Biháru'l-Anvár”-ban, az „Aválim”-ben és a „Yanbú”-ban így jegyezték fel Sádiq-ról, Mohamed utódjáról, hogy e szavakat mondta: „A tudás huszonhét betűből áll. Mindaz, amit a Próféták kinyilatkoztattak, ebből két betű. E két betűnél többet ember eddig még nem ismert meg. De amikor majd a Qá'im megjelenik, kinyilvánítja ő a maradék huszonöt betűt.” Gondold meg, kijelentette, hogy a Tudás huszonhét betűből áll, és ebből az összes prófétát Ádámtól egészen a „Pecsétig” csupán két betű Feltárójának tartott, és hogy Őket mind csak két betűvel küldték alá. És azt is mondja, hogy a Qá'im fogja majd a maradék huszonöt betűt kinyilatkoztatni. Lásd meg e kijelentésből, hogy mily nagy és fenséges az Ő rangja! Az Ő rangja magasabb, mint az összes Prófétáé, és Kinyilatkoztatása meghaladja választottaik mindegyikének felfogását és megértését. Ilyen Kinyilatkoztatást, melyről Isten Prófétái, az Ő szentjei és választottai vagy nem értesültek, vagy Isten kifürkészhetetlen Parancsolatának megfelelően nem tártak fel – egy ilyen Kinyilatkoztatást próbáltak meg e hitvány és aljas emberek saját fogyasztékos elméjükkel, saját korlátolt tudásukkal és megértésükkel megítélni. És ha az nem vág egybe az ő mércéjükkel, azonnal

visszaautasítják azt. „Vagy azt gondolod, hogy a legtöbben közöttük hallanak, és élnek az eszükkel? Olyanok ők, akár a barom! Nem! Még messzebb tévelyegnek ők az úttól!”¹

273. Csodálkozunk, vajon hogyan magyarázzák a fent említett hagyományt, mely félreérthetetlen szavakkal vetíti előre kifürkészhetetlen dolgok kinyilatkoztatását, új és csodás események bekövetkeztét az Ő idejében? Az ilyen csodálatos történések oly nagy vizzályt váltanak ki az emberek között, hogy Őt és társait az összes pap és tudós doktor halálra ítéli, és a föld összes népe felkel, hogy Ellene szegüljön. Miként a Qá’im jelleméről lejegyeztetett a „Káfi”-ban, a Jábir hagyományában, a „Fátimih Táblájá”-ban: „Benne megnyilvánul Mózes tökéletessége, Jézus ragyogása és Jób türelme. Választottait megalázzák az Ő napján. Fejüket ajándékként fogják ajánlani, mint a törökök és a daylamiták fejét. Lemészárolják őket, és megégetik őket. Félelem markol beléjük; rémület és riadalom fog rettenetet kelteni szívében. A földet vérük festi meg. Asszonyaik jajgatni és siránkozni fognak. Ők bizony az én barátaim!” Gondold meg, e hagyomány minden betűje maradéktalanul beteljesült. A legtöbb helyen áldott vérük folyt; minden városban fogságba vetették őket, végighajtották a tartományokon, és egyeseket tűzzel égettek meg. És még sem állt meg senki, hogy végiggondolta volna, hogy amennyiben a megígért Qá’im egy korábbi Törvénykorszak törvényét és parancsolatait nyilatkoztatná ki, akkor miért lettek feljegyezve ilyen hagyományok, és miért támad olyan nagy ellenállás és vizzály, hogy az emberek e társak lemészárlását rájuk rótt kötelességnek tekintsék, és e szent lelkek üldözését a legmagasabb kegy elérése eszközének?

274. Mi több, figyeld meg, hogy e dolgokat, melyek megtörténtek, és a tetteket, melyeket elkövettek, a korábbi hagyományok mind megemlégtették. Miként ez lejegyeztetett a „Rawdiy-i-Káfi”-ban „Zawrá”-val kapcsolatban. A „Rawdiy-i-Káfi”-ban Mu’ávíyih, Vahháb fia elmondja, hogy Abú-’Abdi’lláh így szólt: „’Ismered-e Zawrá’-t?” Azt mondtam: ’Legyen életem áldozat érted! Azt mondják, Bagdadban van.’ ’Ó, nem’ – mondta ő. Majd hozzátette: ’Jártál-e Rayy városában?’² mire így válaszoltam: ’Ó igen, jártam ott.’ Minekutána megkérdezte: ’Ellátogattál-e a marhapiacra?’ ’Igen’ – válaszoltam, és ő ezt mondta: ’Láttad-e a fekete hegyet az út jobb oldalán? Az Zawrá’. Nyolcvan embert, bizonyos emberek fiait mészárolnak majd le

¹ Korán 25:44

² Ősi város, mely mellé Teherán épült

ott, akik közül mindegyikük érdemes arra, hogy kalifának nevezzék.’ ’Ki fogja őket lemészárolni?’ – kérdeztem. És ő így válaszolt: ’Perzsia gyermekei!’”

275. Íme társainak állapota és sorsa, melyet korábban megjövendöltek. És most figyelj arra, hogy e hagyomány szerint Zawrá' nem más, mint Rayy földje. Azon a helyen ölettek meg az Ő társai nagy szenvedések közepette, és mindezen szent lények a perzsák kezétől szenvedtek mártírhalált, amint a hagyományban feljegyeztetett. Ezt hallottad, és erről mindenki tanúskodik. Akkor miért nem állnak meg ezek az alávaló férgek, hogy elgondolkozzanak e hagyományokon, melyek mindegyike olyan nyilvánvaló, mint a nap delelő ragyogásában? Miért utasítják vissza, hogy elfogadják az Igazságot, és engedik, hogy bizonyos hagyományok, melyek jelentését fel nem foghatták, visszatartsák őket Isten Kinyilatkoztatása és az Ő Szépsége felismerésétől, és arra kényszerítsék őket, hogy a pokol mélyén lakozzanak? Az ilyen dolgokat nem lehet másnak tulajdonítani, mint a kor papjai és hittudósai hitetlenségének. Ezekről mondta Sádiq, Mohamed utóda: „Azon kor vallási doktorai lesznek a leggonoszabbak a menny árnyékába húzódo papok közül. Rosszindulat árad belőlük, és rájuk is fog az visszahullani.”

276. Kérjük a Bayán tanult embereit, ne kövessék ezt a viselkedést, és a Mustagháth idejében ne kövessék el Vele szemben, Ki az isteni Lényeg, a mennyei Fény, az abszolút Örökkévalóság, a Láthatatlan Megnyilvánulásainak Kezdeté és Vége ugyanazt, ami e napon történt. Könyörgünk hozzájuk, ne hagyatkozzanak értelmükre, megértésükre és a tanultságukra, és ne ellenkezzenek a mennyei és végtelen tudás Kinyilatkoztatójával. És mégis, mindezen intelmek ellenére látjuk, hogy egy félszemű ember¹, ki önmaga is az emberek vezetője, a legnagyobb rosszindulattal kezd Ellenünk fordulni. Látjuk előre, hogy minden városban emberek fognak felkelni, hogy üldözzék az Áldott Szépséget, hogy a lét ez Urának és minden ember végső Vágyának a társai menekülni fognak az elnyomó elől, és a pusztaságban keresnek előle menedéket, míg mások beletörődnek, és a világtól tökéletesen elszakadva életüket áldozzák az Ő ösvényén. Úgy tűnik, már látunk is egyet², aki odaadásáról és jámborságáról olyannyira nevezetes, hogy az emberek kötelességüknek tartják, hogy engedelmeskedjenek neki, és szükségesnek tartják, hogy parancsának

---

¹ Valószínűleg Háji Mírzá Karím Khán

² Utalás Mírza Yahyára

alávessék magukat, és aki ki fog állni, hogy megtámadja magát az isteni Fa gyökerét, és minden erejével arra fog törekedni, hogy ellenálljon Neki, és Ellene forduljon. Íme, ilyenek az emberek!

277. Hón reméljük, hogy a Bayán népe megvilágosodást nyer, a szellem birodalmában fog szárnyalni és lakozni, meglátja az Igazságot, és a belső látás szemével felfedi a képmutató hamisságot. E napokban azonban az irigység olyan büze terjeng, hogy – esküszöm minden lények, láthatók és láthatatlanok Nevelőjére – a világ alapjainak megteremtésétől kezdve – bár annak nincs kezdete – a jelen napig soha semmi módon nem jelent még meg ilyen rosszindulat, irigység és gyűlölet, sem a jövőben nem lesz látható ilyen. Mert több ember, akik sohasem lélegezték be az igazságosság illatát, kibontották a pártütés lobogóját, és összeszövetkeztek Ellenünk. Minden oldalról látjuk dárdáik fenyegetését, és minden irányból megismerjük nyilait. És mindezt annak ellenére, hogy Mi sohasem kérkedtünk semmivel, és nem próbáltunk bármely más lélek fölé emelkedni. Mindenkinek a legkedvesebb társa voltunk, a legtürelmesebb és gyengéd barát. A szegények között társaságukat kerestük, és az előkelők és tudósok között alázatosak és visszahúzódóak voltunk. Esküszöm Istenre, az egyetlen igaz Istenre! Bármilyen szörnyű bajt és szenvedést okozott is Nekünk az ellenség keze és a Könyv népe, mindaz mégis semminek tűnik összehasonlítva azzal, ami azok kezétől ért Minket, akik azt állítják, hogy a barátaink.

278. Mi többet mondhatnánk? A világegyetem, ha az igazság szemével nézne, képtelen lenne e kijelentés súlyát hordozni! Ez országba való érkezésünk első napjaiban, amikor megláttuk a fenyegető események jeleit, úgy döntöttünk, hogy visszavonulunk, még mielőtt megtörténnének. Elvonultunk a vadonba, és ott, mindenkitől távol és egyedül két évig teljes magányban éltünk. Szemünkből a gyötrelmek könnyei patakzottak, és vérző szívünkben égető fájdalom óceánja zúgott. Sok éjszakán nem volt eledelünk, és nappal sokszor nem talált pihenést testünk. Arra, Ki kezei között tartja lényem! A szenvedések mindezen záporai és a szakadatlan csapások ellenére lelkünk áldott örömben úszott, és egész lényünk kimondhatatlan örömről tanúskodott. Mert magányunkban nem tudtunk egyetlen lélek káráról vagy hasznáról, egészségéről vagy betegségéről. Egyedül szellemünkkel társalogtunk, elfeledkezően a világról, és mindarról, mi benne van. Nem tudtuk azonban, hogy az isteni rendelés hálója eléri a legnagyobb halandó elképzeléseket is, és parancsának dárdája magasabbra repül, mint a legmerészebb emberi tervek. Az Átala állított csapdákat senki el nem

kerülheti, és egyetlen lélek sem találhat megkönnyebbülést, csak ha aláveti magát az Ő akaratának. Isten igazságosságára! Visszavonulásunk nem tervezett visszatérést, és amikor elváltunk, nem reménykedtünk az újraegyesülésben. Elvonulásunk egyetlen célja az volt, hogy elkerüljük, hogy a széthúzás tárgyává váljunk a hívők között, a nyugtalanság forrásává társainknak, a sérelem eszközévé bármely léleknek, vagy a szomorúság okává bármely szívnek. Ezekon túl nem volt más szándékunk, és ezek mellett nem volt más végcélunk sem. Ennek dacára mindenki kedve szerint folytatta cselszövéseit, és követte saját üres képzelgéseit addig az óráig, amíg a Misztikus Forrásból nem jött a felszólítás, mely visszatértünket parancsolta oda, ahonnan jöttünk. Akaratunkat alávetve az Övének, meghajoltunk rendelkezése előtt.

279. Mely toll mondhatná el, amit visszatértünkkel tapasztaltunk! Két év telt el, mialatt ellenségeink szakadatlanul és kitartóan azon mesterkedtek, hogy Bennünket elpusztítsanak, amiről mindenki tanúskodik. A hívők közül mégsem akadt egy sem, aki Nekünk bármi segítséget nyújtott volna, és egy sem érezte magát arra indíttatva, hogy segítsen a megszabadulásunkban. Sőt, ahelyett, hogy segítettek volna Nekünk, szavaik és cselekedeteik a folyamatos bánat záporait ontották lelkünkre! Mindezek közepette itt állunk Mi, készen életünket adni, teljességgel az Ő akaratába ajánlva Magunkat; hogy tán Isten szerető kedvességén és kegyelmén keresztül e kinyilatkoztatott és megnyilvánult Betű letehesse életét áldozatként a Legelső Pont, a legmagasztosabb Szó ösvényén. Órá, Kinek parancsolatára megszólalt a Lélek, szívünk ezen hő vágya nélkül egyetlen pillanatig sem maradtunk volna tovább e városban. „Isten elégséges tanú Számunkra.”¹ Okfejtésünket e szavakkal zárjuk: „Nincsen más hatalom vagy erő, csak Istenben.” „Istenhez tartozunk, s Hozzá fogunk majdan visszatérni.”²

280. Kiknek szíve van a megértésre, kik kortyoltak a szeretet Borából, kik egyetlen pillanatig sem önös vágyaikat elégítették ki, látni fogják oly ragyogón, mint a Nap delelő dicsőségében, azon jelképeket, tanúságtételeket és bizonyítékokat, melyek e csodás Kinyilatkoztatás, e mindent meghaladó isteni Hit igazságáról tesznek bizonyosságot. Gondolkozz el, miként utasították el az emberek Isten Szépségét, és ragaszkodtak saját kapzsi vágyaikhoz. Mindezen tökéletes versek, e félreérthetetlen utalások ellenére, melyek a „Legsúlyosabb Kinyilatkoztatásban” kerültek kinyilatkoztatásra, mely Isten Letéteménye az

---

¹ Korán 4:79, 166

² Korán 2:156

emberek között, és mindezen világos hagyományok ellenére, melyek mindegyike nyilvánvalóbb, mint a leghatározottabb beszéd, az emberek figyelmen kívül hagyták és elutasították ezek igazságát, és bizonyos hagyományok betűjéhez ragaszkodtak, melyekről megértésük szerint úgy találták, hogy nem esnek egybe várakozásaikkal, és melyek jelentését fel sem fogták. Így zúztak szét minden reményt, és fosztották meg magukat a Mindenek Felett Dicső tiszta borától, és a halhatatlan Szépség tiszta és romolhatatlan vizétől.

281. Gondold meg, a hagyományok még az évet is kifejezetten említik, melyben a Fény ezen Leglényegének meg kell nyilvánulnia, mégsem figyelnek erre, és nem szűnnek meg akár csak egy pillanatra is saját önös vágyaikat hajszolni. A hagyomány szerint Mufaddal megkérdezte Sádiqot, mondván: „Mi a jele az Ő megnyilvánulásának, ó mesterem?” Ő így válaszolt: „A hatvanas esztendőben fog megnyilvánulni Ügye, és Neve fennhangon hirdettetni.”

282. Milyen különös! Mindezen világosan megfogalmazott és határozott utalások ellenére ezek az emberek menekülnek az Igazságtól. Példának okáért, a korábbi hagyományok említik a fájdalmat, a bebörtönzést és a szenvedést, melyet az isteni erény azon Lényegére zúdítanak. A „Bihár”-ban feljegyeztetett: „A mi Qá'im-unkban négy jel lesz négy Próféjától, Mózesztől, Jézustól, Józseftől és Mohamedtől. A jel Mózesztől a félelem és a várakozás; Jézustól az, amit Róla beszéltek; Józseftől a bebörtönzés és a színlelés; Mohamedtől egy Könyv kinyilatkoztatása, mely hasonló a Koránhoz.” Egy ilyen meggyőző hagyomány ellenére, mely ennyire félreérthetetlenül jelezte előre a jelen idő történéseit, még sem akadt senki, aki figyelmeztetett volna próféciájára, és úgy tűnik, a jövőben sem fogja ezt tenni senki azok kivételével, akiket Urad kiválaszt. „Isten megteheti, hogy halljon az, akit Ő akar, Mi azonban nem tehetjük meg, hogy halljanak azok, akik a sírokban vannak.”¹

283. Nyilvánvaló számodra, hogy a Mennyei Madarak és az Örökkévalóság Galambjai kettős nyelven beszélnek. Az egyik nyelv, a külső, mentes minden utalástól, nem elrejtett és nem elfátyolozott, hogy vezérlő lámpás és iránymutató fény lehessen, mely által az utazók felérhetnek a szentség magaslataira, és a keresők beléphetnek az örök újraegyesülés birodalmába. Ilyenek a fátyol nélküli hagyományok és világos versek, melyeket már említettünk. A másik nyelv homályos és rejtett, hogy bármi is rejtezzék a

---

¹ Korán 35:22

rosszakaratúak szívében, az nyilvánvalóvá válhasson, és legbensőbb lényük lelepleződhessen. Így szólott Sádiq, Mohamed utóda: „Isten bizony meg fogja őket próbálni, és megrostálja őket.” Ez az isteni mérce, ez Isten Próbaköve, amivel megpróbálja Ő az Ő szolgáit. E mondatok jelentését senki meg nem értheti azok kivételével, akiknek szíve biztos, akiknek lelke kegyet talált Istennél, és kiknek elméje elfordul mindentől Rajta kívül. Az ilyen kijelentésekben a betű szerinti jelentés, ahogyan az emberek általában értelmezik, nem az, ami a szándéknak megfelel. Feljegyeztetett: „Minden tudásnak hetven jelentése van, melyek közül az emberek csak egyet ismernek. De amikor a Qá'im megjelenik, ki fogja Ő nyilatkoztatni az embereknek az összes többit.”¹ És ezt is mondja: „Egyetlen szót szólunk, és ezalatt hetvenegy jelentést értünk; és mindegyik jelentést el tudjuk magyarázni.”

284. Ezeket a dolgokat csupán azért említjük, hogy az emberek ne riadjanak el bizonyos hagyományok és kijelentések miatt, melyek betű szerint még nem teljesedtek be, hanem hogy zavarodottságukat a saját megértésük hiányának tudják be, és ne a hagyományokban szereplő ígéretek be nem teljesedésének, minthogy az a jelentés, mely a Hit Imámjainak eredeti célja volt, nem ismert e nép előtt, miként erről maguk a hagyományok is tanúskodnak. Ezért nem szabad, hogy az emberek megengedjék, hogy ilyen kijelentések megfosszák őket az isteni ajándékoktól, hanem inkább azoktól kell megvilágosodást keresniük, akik annak elismert Értelmezői, hogy a rejtett misztériumok feltárulhassanak, és nyilvánvalóvá válhassanak számukra.

285. A föld népe közül azonban nem lelünk fel senkit, aki az Igazságra őszintén áhítozva Hite bonyolult kérdéseiben az isteni Megnyilvánulások útmutatását keresné. Mind a feledés földjén lakoznak, a gonoszság és lázadás népének követői. Isten bizony azt fogja tenni velük, amit ők maguk cselekszenek, és el fogja felejtetni őket, miként ők sem vesznek tudomást az Ő Jelenlétéről az Ő napján. Íme ez az ítélete azokról, akik megtagadták Őt, és ugyanez lesz azok számára, akik visszautasították az Ő jeleit.

286. Okfejtésünket az Ő szavaival zárjuk – magasztaltassék Ő – „Aki vakságában elfordul Istentől, amellé egy Sátánt rendelünk, és az lesz az ő társa.”² „Aki azonban elfordul az Én emlékezetemtől, annak nyomorúságos élete lesz.”³

---

¹ Hadith

² Korán 43:36

³ Korán 20:124

287. Emígyen lett ez kinyilatkoztatva korábban, ó bárcsak megértenéd.
288. Kinyilatkoztatta ezt a „Bá” és a „Há”.¹
289. Béke légyen azzal, aki fülét a Sadratu'l-Muntahá-ról hívogató Titokzatos Madár éneke felé fordítja!
290. Dicsőíttessék Urunk, a Legmagasabb!
-

---

¹ B és H betűk, vagyis Bahá

SZÓMAGYARÁZAT

- ’Abdu’lláh: Mohamed atyja, aki a Hášim családhoz, a legnemesebb arab törzshöz tartozott.
- ’Abdu’lláh-i-Ubayy: Mohamed előkelő ellenfele, akit a „hipokriták hercegének” neveztek
- Ábrahám: Patriárka, kb. i.e. 2000, a zsidók, keresztények és muszlimok közös ősatya. Bahá’u’lláh az „Isten Barátja” címen emlegeti.
- Abú-’Abdi’lláh: A hatodik imám, Ja’far-i-Sádiq címe, Husszein dédunokája, i.sz. 765-ben megmérgezték.
- Abú-Ámír: remete, Mohamed ellensége
- Abú-Jahl: Mohamed kérlelhetetlen ellensége
- A.H.: „Anno Hedzsra, a Hedzsra után”. Mohamed Mekkából Medinába való menekülésének éve, a muszlim időszámítás kezdete.
- Ali: Az első imám, Mohamed jogos utóda, unokaöccse és veje, Fatima férje
- Amálekíták: Nomád nép Babilóniától Egyiptomig terjeszkedve, Izrael ellensége (Sámuel I.15)
- Arba’in: Szó szerint „negyven”, hagyománygyűjtemény
- Áron: Mózes bátyja, a leviták, a zsidó papok az ő leszármazottai
- ’Aválim: Síta hagyománygyűjtemény
- Báb: Szó szerint „Kapu”, Mírzá ’Alí Muhammad címe (1819-1850), a síiták Qá’im-ja és Mihdí-je, Bahá’u’lláh előfutára, de független isteni Megnyilvánulás. 1850-ben elítélték és kivégezték.
- Bagdad: A „Béke Hajléka”, Bahá’u’lláh lakhelye 1853-63
- Bahá: Szó szerint „Dicsőség”, „Ragyogás”, „Fény”. A Báb által Bahá’u’lláhnak adományozott cím.
- Bahá’u’lláh: Szó szerint „Isten Dicsősége”, Mírzá Husayn-’Alí-i-Núr (1817-1892), a Bahá’í Hit alapítója. A Báb úgy utal Rá, mint „Akit Isten ki fog nyilvánítani”.
- Baní-Hášim: Az a mekkai család, melyből Mohamed származott. A Báb, mint Siyyid vagyis Mohamed késői leszármazottja, szintén e törzsből való.
- Bathá: Mekka
- Bayán: Szó szerint „Magyarázat”, a Báb Kinyilatkoztatásának főműve két változatban: Perzsa és Arab Bayán
- A Bayán Pontja: a Báb.
- Biháru’l-Anvár: Síta hagyománygyűjtemény

Daylamiták: Egy kaukázusi törzs

Az Egység Betűi: A Próféta apostolai

Fáraó: A Korán szövege a Fáraó szót tulajdonnévként is használja, a fáraói rang megnevezése mellett. Az iszlámban a zsarnokság és elnyomás szimbóluma lett.

Fatima: Mohamed lánya, Ali imám felesége, a második és harmadik imám anyja

Főnix: misztikus madár, mely elég a tűzben, de utána hamvaiból ismét életre kel megújulva.

Gábriel: A legfőbb angyal, Mohamed számára a Szentlélek, a Korán ihletője.

Hadith: A leghitelesebb iszlám hagyomány, Mohamed társainak beszámolói a Prófétáról.

Hájí Mírzá Karím Khán: Önkényesen Siyyid Kázim utódjának hirdette és nagy tudósnek tartotta magát. Könyve az „Útmutatás a tudatlanoknak” hevesen támadta a Báb Hitet.

Hájí Mírzá Siyyid Muhammad: A Báb egyik nagybátyja anyai ágon. Az ő kérdéseire született válaszként a Kitáb-i-Íqán

Hamzih: „A Vértanúk Hercege”, Mohamed nagybátyjának címe

A „hatvanas év”: a muszlim időszámítás 1260. éve, amikor a Báb kijelentette Magát.

Heródes: A zsidók királya Róma kegyéből i.e. 37-4

Hijáz, Hedzsáz: Délnyugat Arábia.

„Hijáz nyelve”: arab.

Húd: ókori arab Próféta, a Korán többször is említi.

Húrik: Angyalok. Szépséges hajadonok, akik az iszlám szerint az igazhívók társai lesznek a Paradicsomban. A kifejezés lelki tulajdonságokat vagy erőt jelöl.

Husszein: A harmadik imám, Ali és Fatima fia, Karbala síkján lemészárolták.

Ibn-i-Súríyá: Zsidó rabbi Mohamed idején

Imám: A síitáknál Mohamed tizenkét utódjának a címe. Általánosítva a muszlim vallási vezetőkre is alkalmazzák.

Íqán: Szó szerint „Bizonyosság”. Bahá'u'lláh levelének címe, melyet a Báb nagybátyjához intézett.

Irak: „Irak nyelve”: perzsa.

Isten Megnyilvánulása: Próféta

„Állandósággal felruházott”: Azoknak a Prófétáknak a címe, akik könyvet nyilatkoztattak ki, és vallási törvényeket hoztak.

Isteni elixír: Az alkimisták keresték, hogy fémből aranyat készíthessenek

József: Jákob fia, akit a testvérei el akartak veszejteni, de Egyiptomban magas tisztséghez jutott. A Korán szerint Próféta.

Ka'b-Ibn-i-Ashraf: Medinai zsidó pap és költő, aki Mohamed fő ellenségével szövetkezett.

Kába: Szó szerint „kocka”, fekete kő az ősi mekkai szentélyben, amely időtlen idők óta zarándoklat színhelye. Ma az iszlám legszentebb Szentélye.

Káfí: Síita hagyománygyűjtemény

Kajafás: Zsidó főpap, aki elítélte Jézust

Kalifa: Szó szerint „utód”, „örökös”, a szunniták szerint Mohamed örököse

Karbala: Város Bagdadtól mintegy 80 km-re délnyugatra, az Eufrátesz partján.

Karmazsin Oszlop: Utalás Bahá'u'lláh vallására, melyet karmazsinvörösrre festett a mártírok vére

Kawthar: Paradicsomi folyó, amelyből az összes többi folyó ered. Tiszta, éltető víz.

Khaybar: Oázis Medina közelében

Kerub: Megkülönböztetett angyal a Biblia szerint

Kopt: az ókori egyiptomiak leszármazottait nevezték az arabok koptoknak. Mózes idejében hitetleneknek számítottak.

Korán: Az iszlám Szent Könyve, melyet Mohamed nyilatkoztatott ki

Kúfa: Mára eltűnt régi város az Eufrátesz partján, Ali imám székhelye

Kumayl hagyomány: Ali imámról egy hű követőjétől

Leviatán: a Bibliában említett mesebeli vízi szörny

Mágusok: az ókori Perzsia papjai, bölcsei

Mihdí: Az iszlámban várt Megnyilvánulás címe.

Mí'ráj: Szó szerint „felemelkedés, mennybemenetel”, Mohamed mennyországba tett utazásának megjelölésére használják.

Mohamed: Isten Küldötte, az Iszlám megalapítója, a Korán kinyilatkoztatója (i.sz. 570-622).

Mullá 'Alíy-i-Bastámi: Egyike a 18 Élő Betűinek, a Báb első követőinek, a Bábi Hit első mártírja.

Mullá Hussayn: a Báb első követője, a „Bábu'l-Báb” (1813-1849)

Mustágháth: Szó szerint „Ő, ki megidéztek”. Az egyes Isteni Törvénykorszakok ciklusait jelöli, melyekre a Báb és Bahá'u'lláh írásaikban utalnak. Itt Bahá'u'lláh közelgő Kinyilatkoztatására vonatkozik.

Nabukodonozor: Babilóniai király, i.e. 599-ben elfoglalta Jeruzsálemet, 588-ban lerombolta és lakóit elhurcolta (a zsidók babilóniai fogsága)

„A negyedik mennyország”: A láthatatlan Birodalom egyik állomása. A kifejezést a kereszténység szimbólumaként is használják: a „negyedik mennyország”, vagyis a negyedik vallás a prófétai Kinyilatkoztatások sorában az Adámi ciklusban.

Nimród: ősi babilóniai király, a muszlimok szerint elúzta Ábrahámot.

Nudbih: szó szerint „sirató”, síita könyv, mely beszámol az imámok életéről, haláláról

A Paradicsom Csalogánya: Isten Megnyilvánulása, Bahá'u'lláh, a Próféta.

Párán: Hegyvonulat a Sínai félsziget északi részén

Pilátus: római helytartó Judeában, aki halálra ítélte Jézust

„A Próféták Pecséte”: Mohamed címeinek egyike

Qá'im: Szó szerint: „Az, Aki fel fog emelkedni”. A kifejezés a síita iszlámban várt Megígértet jelöli.

Quayyúmu'l-Asmá': A Báb egyik legjobban ismert munkája, kommentár a Korán 12. (József) szúrájához

Rayy: ősi perzsa város, minek közelében Teherán felépült

Ridván: A Paradicsom őrének neve. Bahá'u'lláh a kifejezést magára a Paradicsom megjelölésére használja.

Rúmi: Dzsálál-ad-Dín Rúmi (1207-1273) a legnagyobb perzsa szúfi költő (A Masznavi) és a kerengő dervisek rendjének alapítója.

Rúz-bih: *lásd* Salmán

Sába: ősi város az arab-félsziget déli részén. Jelképként használva otthont, lakhelyet jelent.

Sadratu'l-Muntahá: Eredetileg annak a fának a neve, melyet az arabok a régi időkben az út végére ültettek, hogy útmutatóként szolgáljon. Itt az Isteni Lótuszfa, a „fa, melyen túl nem lehet menni.” Szimbólumként Isten Megnyilvánulását jelöli, az Ő Napján.

Sádiq: a síiták hatodik imámja, *lásd még* Abú-'Abdi'lláh

Sadrih: Ág

Bahá Sadrih-ja: szó szerint „A Dicsőség Ága”

Sálih: ókori arab Próféta, a Thamúd törzsnél jelent meg.

Salmán: Eredetileg Rúz-bih, azon négy ember egyike, akik egyik a másik után hirdették Arábia népének Mohamed eljövételének örömhírét.

Salsabíl: Forrás a Paradicsomban, szó szerint: lágyan folydogáló

Sámiri: A fáraó varázslója Mózes idején

Sejk Ahmad: a Báb közeli megjelenését váró iskola vezetője (1753-1831)

Shíráz: a Fárs tartomány fővárosa Iránban, a Báb szülőhelye

Shoeb: Réhuel, vö. Mózes 2:2:18

Síita: Szó szerint „Követő”, az iszlám két nagy ágának egyike

Sínai: Hegy a Sínai félszigeten, ahol Mózes a Tíz parancsolatot kapta Istentől

Sírát: Szó szerint „híd”, vagy „ösvény”, Isten vallását jelöli.

Siyyid Kázim-i-Rashtí: Sejk Ahmad tanítványa és utóda 1843-ban bekövetkezett haláláig. Több későbbi bábí az ő tanítványa volt.

Szúfi: Muszlim misztikusok, több rendben is szerveződtek.

Szúra: A Korán „könyveinek” neve

Taff (~ földje): Karbilá körüli síkság

Thamúd: Észak-Arabiában élő ókori törzs

’Urvatu’l-Vuḥqá: szó szerint a „legerősebb kapaszkodó”, Isten Hitének, Szövetségének szimbóluma.

Yahyá: János arabul, itt Keresztelő János

Yanbú’: Síita hagyománygyűjtemény

Yathrib: Medina korábbi, ősi neve

Zaqqúm: fa a pokol világában

Zíyarat: Ali imám által kinyilatkoztatott „Zarándok-Tábla”

TÁRGYMUTATÓ

A számok a bekezdést és nem az oldalt jelölik.

A

'A farkas és bárány együtt legelnek majd.', 119

Ábrahám (Isten Barátja), 11, 12, 67, 68

Ádám, 157, 161, 172, 179, 264, 272

Áldott Szépség, *lásd* Bahá'u'láh

Áldozat, 15, 84, 113, 139, 219, 249, 279
önfeláldozás, 28

Ali imám, 127, 135, 161, 175, 178, 179

Alkímia, 165-167, 203-4, 208

Állatok, 214

Állhatatosság, 219, 261

Angyalok, 24, 86-88, 122

Arab nyelv, 24

Arany, 165-167, 217

Áron, 59

Átalakulás, megváltozás
az egyéné, 163, 164, 167
az emberiségé, 269, 270

Atom, 107, 216

B

Báb (a Bayán Pontja), 170, 171, 257, 272

állhatatossága, 261, 262

Kinyilatkoztatásának

bizonyítékai, 246, 257, 261-265

jelei, 72, 73

nagysága, 265

természete, 272

levele a vallási vezetőkhez, 256

a muszlimok nem ismerték fel, 182, 243, 244

- Rá vonatkozó jövendölések, 281
- üldöztetése, 262
- vértanúsága, 258, 259, 262, 273
- világról való lemondása, 260
- Bábi vértanúk, 248, 263, 275
- Bábik, 101, 170, 256, 276, 277
  - üldöztetése, 263-265
- Bagdad, 22, 188, 274
- Bahá Ága, 85
- Bahá`u`láh
  - Bagdadba érkezése, 278
  - Kinyilatkoztatása, 280
  - követői, 276
  - szenvetései, 114, 208, 277-279
  - üldöztetése, 276, 277
  - vadonba vonulása, 278
- Bayán, 1, 101, 219, 276
  - népe, *lásd* Bábik
- Beszéd, 64, 73, 214
  - üres ~, 2, 77, 213
- Biblia, 17
  - lásd még* Mózes öt könyve, Evangéliumok
- Bizonyosság, 2, 5, 52
  - tökéletes, 216
  - Városa, 217-219
- Bölcsek köve, 86
- Bölcsesség, 2, 5, 28, 73
  - isteni, 12, 16, 26, 49, 102, 106, 108
  - ősi, 217, 272
- Bűn, 17, 209
  - megbocsátása, 145, 214
- Bűnös, 209

C

Cselekedetek

megegyezők a szavakkal, 250

Megnyilvánulások tettei, 61

Csillagok

égről lehullanak, 24, 25, 41, 66

látható ~, új Megnyilvánulás jeleként, 66-73

szimbolikus jelentése, 31, 52, 73, 74

Csodák, 157, 230

D

Dávid, 55

E

Égitestek, 31-33, 35, 36, 40, 71-75, 80, 81

Égő Csipkebokor, 219

Élet, 114, 120, 128

szimbolikus jelentése, 120, 125, 128

Elmélkedés, jobb mint ájtatoskodás, 267

Emberek

bennük megmutatkoznak Isten jelei, 107

korlátai, 2

megváltozása, átalakulása, 163, 164, 167

nem ismerik fel Isten Megnyilvánulásait, 3

rangja, 1, 149

természete, 107, 109

újraegyesülése Istennel, 18, 44

vakon követik vallási vezetőiket, 89, 175, 176

Emberiség, 232, 233

átalakulása, 269-70

egysége, 118, 119

elnyomása, 24, 28-30

kapcsolata Istennel, 104-106

közönye, 111, 112, 133, 230-240, 242, 285

nevelése, 103

romlottsága, 14

Értelmezés, 16, 136, 137, 237
az írások értelmezése, 93, 125, 199
szó szerint, 25, 89, 122, 283, 284

Evangéliumok, 21
Máté, 24, 70, 71, 126, 144, 145
Márk, 145
Lukács, 26, 126
János, 19, 20, 125
jövendölései, 88, 97
törvénye, 236

F

Fáraó, 12, 16, 57, 58, 68, 92

Fatima, 178, 273

Fátylak, 16, 17, 57, 75, 76, 82, 163, 174, 205, 237
dicsőség fátyla, 16, 130, 175, 177, 178, 205, 219, 268
szimbolikus jelentése, 79

Felhők szimbolikus jelentése, 79-83

Feltámadás Napja, 46, 51, 85, 88, 114, 121, 124, 149, 151-153, 256
jelentése, 123-125, 128, 153, 160, 168, 182

Fény, 136, 149
a legnagyobb, 106, 107

Fül (belső), 216, 217, 289

G

Gábrriel arkangyal, 54, 92, 116, 123, 174

Gonoszság, 29, 120, 122

H

Hagyományok (iszlám), 38-41, 89-90, 107, 113, 221, 222, 266-275, 280-284

Halál, 114, 127, 217
-büntetés, 92
óráján, 214
szimbolikus jelentése, 120, 125-127

Halhatatlanság, 2, 128, 167, 217

Házasságtörés, 92

Heródes, 69

Hijáz, 18, 71

Hít, vallás, 2, 120, 148, 191, 268

Hitetlenek, 84, 118, 129, 242, 260

Hívők, hűségesek, 15, 79, 87, 118, 226, 249, 260

Hold, 38-40

’a hold nem fénylik’, 24, 41, 42, 66

szimbolikus jelentése, 31, 52, 73, 200

Húd, 5, 9-10

Husszein imám, 135, 136, 138-140, 179, 251

I

Igazság, 44, 99, 155

jele, 252, 261, 268

keresése, 29

Lobogója, 267

megkülönböztetése a hamistól, 217, 223, 277

Imámok, 152, 161, 270, 271, 284

Irak, 18

Írások (szent), 266

célja, 185

elismerése, 225

értelmezése, *lásd* É

megrontása, 91-98

Isten, 104, 178, 214

Akarata, 28, 103, 104, 226, 228, 278, 182

ajándéka az embereknek, 23, 107, 216

felismerése, 2, 27, 100, 148, 151

haragja, 125

hatalma, uralma, 131-134, 182

igazságossága, 16, 22

kapcsolata a Megnyilvánulásokkal, 105, 106, 109, 110, 151, 193-198

Királysága, 125

Lényege, 27, 51, 56, 104, 150, 224

Napja, 101

nevei és tulajdonságai, 27, 107, 109, 110, 113, 187

Szava, 22, 27, 61, 118, 130, 170, 219, 233, 266

Színe, Jelenléte, 148-151, 153, 181, 182

természete, 104, 105

tulajdonságai, 149, 151, 196

Isten Megnyilvánulásai, isteni Égitestek, 109, 110

bizonyágtételük, 228

céljük, 31, 103, 128

Egyetemes Megnyilvánulás, 187

egységük, 20, 106, 161, 162, 170-172, 191, 196

életük, 57, 79-80

ellenállás Velük szemben, 4-17, 157

előre jelzik a Következő eljövételét, 13

emberi természetük, 74, 79-81, 106

az 'Igazság Napjai', 31

Isteni természetük, 74, 105, 106, 109, 110, 151, 196

korlátlan uralmuk, 103, 113, 114, 136, 140

küldetésük, 106, 160-162, 174, 178-180, 196, 198

különbség közöttük, 191-195

nem ismerik fel Őket, 3, 153, 154

megtagadják Őket, 3-14, 120, 125, 252, 253

papok ellenállása, 15, 79, 177, 238-240

szenvedéseik, 47, 80, 136, 157

útjaik ellentétesek az emberek útjával, 61

visszatérésük, 156, 160, 162, 168-171

Isteni Misztériumok, 64, 75, 190

Isten Szavának ~, 266

kinyilatkoztatásának a helye a szív, 213

a lélek ~, 216

megértése, 212

Isteni tavasz, 23, 118, 140

Isteni tudás, 2, 16, 26, 28, 48, 49, 52, 76, 77, 99, 108, 129, 130, 153, 156, 205, 206

Istenkáromlás, 14, 182

Ítélet Napja, Utolsó ítélet, 118, 122, 130
jelei, 118
jelentése, 123, 128

Ítélet, 114, 120, 121, 140

J

Jelek, 21, 97

a Báb kinyilatkoztatásának jelei, 72, 263

Jézus jelei, 24-26

Megnyilvánulás eljövételét hirdető ~, 16, 66-73, 88-91

Mohamed eljövételét hirdető ~, 91-95

a Qá'im jelei, 282

Jeruzsálem, 54, 92

Jézus, Ember fia, 17, 19-21, 55, 60, 62, 66, 74, 88, 98, 125, 126, 141, 144,
145, 159, 161, 172, 191, 219, 236, 273, 282

jelei, 24-26

jövendölései, 88

születése, 59, 69-70

visszatérése, 21, 79

Jób, 273

József, 236, 282

Jövendölések

a Bábról, 266-275, 281

Bahá'u'lláh-ról, 282

beteljesülése, 88

Jézus visszatéréséről, 24-26

K

Kába, 54

Káin és Ábel, 157

Kajafás, 144

Karbala, 136

Karmazsin Oszlop, 77

Kenyér, lelki eledel, 22, 23

Kereső, 100

igaz ~, 213-219

Keresztelő János, 70

Keresztények, 25, 26, 42, 88, 91, 146, 268

Kereszténység, 25, 26

'Kezdet és a vég', 171-174, 178, 179, 180, 196

Kibeszelés, 214

Kinyilatkoztatás (Isteni), 51, 52, 64, 65, 149, 156, 160, 236

átformáló ereje, 269, 270

forrása, 155

hatalma, 107

új ~ elfogadása, 99

utalások új Kinyilatkoztatásra, 268-270

Királyok, 117, 131

'Kit Isten ki fog nyilvánítani', 219, 276

Korán, 20, 40, 45, 83, 91, 93, 115, 116, 134, 148, 156, 160, 181, 185, 186,
219, 220-226, 230, 231, 268, 282

értelmezése, 93, 136, 137, 199

legfőbb bizonyíték, 226, 232

szó szerinti értelmezése, 122

törvényei, 38

L

Látás (belső), 28, 119, 170

Lélek (emberi)

élete, 128, 213, 214, 216

fejlődése, 56

igazság-keresése, 29

jelentése, 201

megtisztítása, 213, 217

Lélek (örök), 23, 25, 57, 216

Lemondás, 102, 267, 268

M

Mágusok, 69-70

Megalázottak, 155

Megértés, 1, 2, 44, 73

nem függ az emberi tanultságtól, 233

Megígért, 25-26

Megnyilvánulások *lásd* Isteni ~

Megváltó, messiás, 17, 144, 147

Mekka, Medina, 54, 93

Menny, mennyország

látható, 66

szimbolikus jelentése, 46, 51, 52, 66, 74, 75, 79, 123, 125

Mi'ráj, 203, 204

Mihdí, 269

Mohamed, 20, 25, 38, 40, 88, 92, 93, 95, 123, 124, 146, 147, 159-161, 170, 172, 178, 188, 196, 219-224, 234, 269, 282

ellenfelei, 157, 200, 201, 242

imairány megváltoztatása, 54

megjelenésének előjelei, 91-95

menekülése Mekkából, 54

mennybemenetele (Mi'ráj), 203, 204

'Próféták Pecsétje', 40, 172, 178, 181, 182, 196, 237, 261

szenvedései, 114-116

társai, 242

uralma, 114, 118

Mózes, 12, 17, 55, 62, 147, 148, 161, 172, 210, 230, 236, 273, 282

élete, 57, 58, 68

öt könyve (Tóra), 92, 93, 95, 159, 219

Mullá Husayn, 248

Muszlimok, 93, 146, 170, 220-1, 237

akik elfordultak a Bábtól, 182-185, 242, 243

N

Nabukodonozor, 92

Nap (égitest)

elsötétedik, 24, 41, 42

szimbolikus jelentése, 24, 31-42, 45, 52, 66, 73, 74

Nimród, 67

Noé, 7, 9, 161, 162, 172

Nudbih imája, 33, 269

Nyelv, 282, 283

'parázsló tűz', 213

szimbolikus használata, 41, 42, 53, 83, 85, 86, 283

P

Papok, hittudósok, vallási vezetők, 14-15, 34, 35, 41, 83, 85, 89-90, 96, 155, 175, 176, 199, 252, 253, 255, 275

keresztény, 25, 88, 93, 236

muszlim vezetők, akik

felismerték a Bábót, 247-249

visszautasították a Bábót, 256, 270

üldözték a bábikat, 263-265

zsidó, 92, 93, 95, 144, 147

Paradicsom, 123, 125, *lásd még* menny

Paradicsom Csalogánya, 23

Párán, 12

Perzsia, 274

Pilátus, 144

Pokol, 123, 127

Próbakő, 55, 84, 89, 207, 252, 253, 283

Próbatételek, 8, 53, 55, 56, 58, 60, 283

Próféták

'állandósággal felruházott', 240, 245

Pecsétje, *lásd* Mohamed

régi, 113, 159, 160, 242, 257

Q

Qá'im, 90, 152, 272, 273, 283
 jelei, 282
 jelleme, 273
 korlátlan uralma, 106-109, 113, 114
 rangja, 272

R

Ragaszkodás, 162
 Rayy (Teherán), 274-5
 Réz, 165-167

S

Sádiq imám, 86, 142, 270, 272, 275, 281, 283
 Sadratu'l-Muntahá, 26, 116, 289
 Salmán, 71, 179
 Sejk Ahmad, 72
 Shíráz, 263

Sz

Szegénység
 szimbolikus jelentése, 141-143
 Szentlélek, 59, 62, 64, 125, 141, 191
 Szeretet, 31, 64, 76, 120, 213
 Szív
 értő ~, 119, 125, 187
 földje, 48, 49
 Isten kinyilatkoztatásának helye, 205, 213
 korlátai, 49
 megtisztítása, 49, 77, 99, 204, 213
 tiszta, 5
 Szövetség Mohamed idején, 157

Szufik, 150

Szűz Mária, 24, 59, 88, 141, 144, 191

T

Tanulás, 77, 153-155, 203, 204, 213

Teremtés, 151

Isten tulajdonságainak közvetlen bizonyítéka, 107, 109, 149
kezdet és vég nélküli, 178, 180
legmagasabb célja az isteni egység és megértés, 28

Törvények, parancsolatok, 26, 28, 130

eltörlése, 41, 79, 236

leírása mint 'nap', 'hold' és 'csillagok', 38-40, 42, 66
utalás új törvényekre, 268-270

Törvénykorszak, 46, 79, 81, 268

Trombitaszó, 122, 123, 216

Tudás, 56, 66, 73

egy pont, 201

hetven jelentés, 283

huszonhét betű, 272

jelentése, 202

kétféle: Isteni (*lásd fent*) és Sátáni, 76

legsűrűbb fátyol, 76

Tudósok, tanultak, 79, 153-155, 277

Türelem, 76, 213, 264, 273

U

Újjászületés, 125, 163, 168

Útmutatás, 18, 217, 224

V

Vallási tanítások, mint égitestek, 38-42, 66

Város

mennyei, Isten Városa, 90, 99, 216-219

Bizonyosság Városa, 217

Világegyetem, 65, 74, 106, 123, 173, 180, 204, 216

Világtól való elfordulás, elszakadás, 1, 75, 153, 213, 267

Visszatérés, 156, 160, 162, 163, 168-171, 179, 217

Jézus visszatérte, 21, 24-26

Z

Zsidók, Izrael népe, 17, 19, 54, 68, 92, 97, 144-148, 230, 268